

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete 7-21 Aralık '94, Sayı:13, Fiyatı:20.000 TL

Kürt Ulusal Mücadelesinin Sesi
Özgür Ülke Havaya Uçuruldu!

**Sömürgeci
düzen
kanla besleniyor!**

Terörist sermaye devleti suç işlemeye devam ediyor. Bu çürümüş ve köhnemiş düzeni ayakta tutabilmek için çırpınıyor, çırpındıkça daha da saldırganlaşıyor. Tek çaresi kan dökmektir, tek silahı azgın bir terördür. Özgür Ülke gazetesine yönelik son saldırı, bu aczin, bu çaresizliğin ve bu saldırganlığın en son örneğidir. Saldırının MGK'nın katliam politikasına devam kararı almasının ardından gerçekleşmiş olması iki olguyu net bir biçimde gösteriyor. Saldırının faili eli kanlı sömürgeci sermaye devletidir. Ve buna benzer saldırılar önümüzdeki süreçte de artarak yaşanacaktır.

Özgür Ülke gazetesine yönelik bu son saldırı aynı zamanda sermaye devletinin ikiyüzlülüğünün de göstergesi olmuştur. Bir yandan demokratikleşme üzerine hummalı bir kampanya yürüterek TMY'de yapılacak değişikliklerle sözümona "düşünce üzerindeki her türlü baskının ortadan kaldırılacağı" demagogileri yoğunlaştırılırken, öte yandan devlet en aşağılık terör yöntemlerine başvurmaktadır. Bu, ne şaşırtıcı bir durumdur, ne de ortada herhangi bir

çelişki vardır. Komünistler uzunca bir süredir, sömürgeci devletin elinde terör ve şovenizmden başka hiçbir yönetme silahı kalmadığını, demokratikleşme edebiyatının ise bu gerçeği örtmek için kullanılan bir sis bombasından ibaret olduğunu vurgulayageldiler. Yaşananlar yalnızca bu gerçeğin bir kez daha doğru-

lanmasıdır.

Kan dökücülük, baskı ve terör sermaye devletinin özünde vardır. Olağan dönemlerde bu özünü çeşitli biçimlerde maskeleyen sermaye devleti, kriz dönemlerinde bu gerçek özünü gizleyemez olur. Baskı ve sömürü üzerine

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

Sınıf hareketinde yükseliş belirtileri ve şubeler platformu

Bir süredir sınıf mücadelesinde yeni bir yükselişin ön habercileri olarak değerlendirebilecek bir dizi önemli kitle eylemliliği yaşıyoruz. Zonguldak ve Karabük'te gerçekleşen yığinsal gösterileri, PTT ve Demiryolları çalışanlarının yer yer militan bir karakter de kazanan işbirakma eylemlilikleri izledi. Ardından ise yaklaşık yüz bin işçinin katıldığı Ankara yürüyüşü geldi. Kamu emekçileri 20 Aralık'ta bir genel eyleme hazırlandıklarını duyurdular.

Sınıf ve emekçi hareketindeki bu yükseliş belirtilerine her benzer dönemde olduğu gibi bugünlerde de çeşitli öncü işçi platformlarının oluşmaya başlaması eşlik etmektedir. Uzun bir süredir suskunluğa gömülen Şubeler Platformu da bu süreçte çeşitli toplantılar örgütlemiştir.

Tüm bunların işçi hareketi açısından yeni bir yükseliş belirtileri olduğu açıktır. İşçi hareketinde alttan alta patlama dinamiklerinin biriktiğine dair işaretlerdir. Ne var ki, hare-

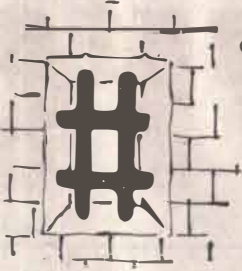
Devamı 3. Sayfada...

T.C insan haklarını kutluyor(!)

10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü, pek çok ülkede kutlanıyor.

Ama T.C gibi, insan hakları ihlallerinde dünya birinciliğini hiç kaçırmayan terör örgütlerine bir gün yetmiyor. İnsan Hakları

Haftası ilan ediyorlar. T.C, bu yılki geleneksel kutlamalarına, aralık ayının ilk günlerinde başladı. Büyük açılışı 3 Aralık'ta kontr-gerilla yaptı. Özgür Ülke'de patlatılan 3 pare bombayla "söz ve basın hakları"mız

kutlanmış oldu. İkinci tören, 8 Aralık'ta, "seçme ve seçilme hakları" günü olarak başkentte yapıldı.

Ankara DGM salonundaki kutlamada, "seçme ve seçilme hakları"nda n yararlanmadaki başarıları nedeniyle DEP milletvekilleri 15'er yıllı ödüllendirildiler. (Bu ödülü küçük bulan ADGM reisi ipçi Nusret çok üzüldü ve hemen bir itiraz

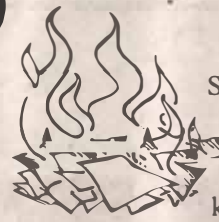
dilekçesi yazdı.) 10 Aralık, İnsan Hakları Haftası'nın son günü daha ziyade değerlendirme konuşmalarıyla geçti. T.C'nin en büyük "insan"ı

Demirel; "Çoğu yerde demokratik hakların ihlalcisi en başta devlettir." vecizesiyle kutlamaları özetlemiş oldu. Konuşmayı dinleyenler Demirel'in yüzünde renk değişimi olup olmadığını merak ederek baktıklarında hayretle gördüler ki, ortada bir yüz falan kalmamıştır.

Kürsüde konuşan, boş bir çuval ve üstünde açılıp kapanan da bir çift çenedir sadece...

İnsanlığa karşı suç işleyenlerin klasik tavrıdır. Suçlarının üstünü laf kalabalığıyla örtmeye çalışırlar. Böylelerinin suç çetelesi, konuşma süresiyle doğru orantılıdır. Çene düşüklüğünün bir başka nedeni de korkudur.

Suçları büyüdükçe korkuları da büyümekte ve çeneleri hiç kapanmamaktadır. Fakat durmadan konuşmaktan çeneleri düşer de iğrenç seslerini duymayız diye ummamalı. Ne çeneleri düşer, ne de yüzleri kızarır. Ne sömürdükleriyle doyarlar, ne de döktükleri kanla. İnsan değildirlar... Ama gerçeklerdir... En az bizim kadar gerçekler ve bu dünyadan kaçamıyacaktılar!

Fail "Doğal Gaz" mış!

Özgür Ülke gazetesinin İstanbul'da iki ve Ankara'da bir binasının havaya uçurulmasının ardından "sayın devlet büyükleri"nden olayların faili hakkında çeşitli yorumlar geldi.

Ama öyle ya da böyle ortaklaştıkları tek şey patlamaların ardında "örgütlü bir terör odağı" olduğuydu.

Evet! Bu kez çok haklıdırlar. Gerek bu patlamanın gerekse diğer pek çok şiddet olayının arkasında "örgütlü bir terör odağı" vardır ve bu odak sömürgeci sermaye devletinin ta kendisidir. MGK'sinden meclisine, MİT'inden polisine dışından kan damlayan bu it sürüleri, binlerce Kürt insanının, devrimcinin ve sosyalistin katilidirler.

Bu katiller her zaman olduğu gibi şimdi de suçlarının üzerini örtmeye çalışıyorlar. İşte o hızla, lpuçlarını değerlendirme ve olayları aydınlatma konusunda "dünyaca ünlü" T.C

C-4: KOLAY ŞEKİL VERİLEN, PLASTİK BOMBA!

emniyeti, herkesi şaşkınlıkta bırakacak bir biçimde Ankara'daki patlamanın failini buluverdi.

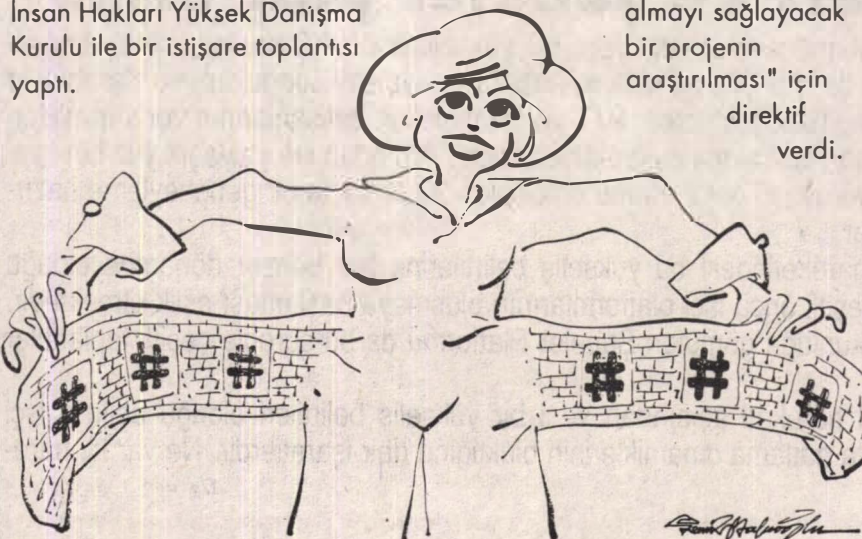
Aklı evvel T.C polisine göre patlama doğalgaz kaynaklıymış. Her halde pek

yakında, Kumkapı'da ki patlamanın "tüp gaz" ve Cağaloğlu'ndakinin de "hava gaz" kaynaklı olduğunu ilan ederler. Böylece patlamaların ardındaki şebekeyi de açığa çıkarmış olurlar: Gaz şebekesini...

SORGUNUN İŞKENCESİZİ(!)

8 Aralık günü Çiller ve Karayalçın, aralarında insan haklarından sorumlu devlet bakanı Köylüoğlu'nun da bulunduğu İnsan Hakları Yüksek Danışma Kurulu ile bir istişare toplantısı yaptı.

Çiller, "ana" yüreği çok sızlamış olmalı ki bu yüksek kurula, bundan sonra "karakollarda işkence yapılmadan bilgi almayı sağlayacak bir projenin araştırılması" için direktif verdi.

Artık katliam yuvaları haline geldikleri gizlenemeyen "şerefli Türk Polisi"nin "üs"lerinden gelen işkence haberleri herhalde başbakanımızı çok üzmüş olsa gerek...

Demokratikleşme programının uygulanmasının tartışıldığı bu günlerde, içte ve dışta koalisyon hükümetinin prestijini sarsan kayıp, işkence ve cinayet haberlerinin etrafa yayılması doğrusu pek de hoş değil. Bu yüzden sevgili "ana"mız, Azimet Köylüoğlu'nun deyimiyle, "iyi şeyler" söylemek zorunda kalıyor. Karakollarda işkence yapılmaksızın bilgi toplama yöntemlerinin araştırılmasını istiyor.

Yani T.C'nin "şerefli" polisleri bu güne kadar, işkence dışında bilgi toplamanın yollarını bilmiyorlarmış. Bu da yetkili bir ağızdan açık itiraf oluyor.)

İşkence aslolarak yıldırma, korkutma ve sindirerek susturma için uygulanıyor. Herhalde karakollarda işkence ve baskıyı kullanarak sindirmek taktiği yerine açık infaz taktiğini yaygınlaştıracaktırlar. Ya da kardeş Kürt halkının sesi Özgür Ülke gazetesini yaptıkları gibi havaya uçurarak susturmayı deneyeceklerdir. Ama zaten hepsini deniyorlar. Ve yavaş yavaş çareleri tükeniyor...

Sömürgeci düzen kanla besleniyor

Baş Sayfadan Devam

kurulu düzenini biraz daha yaşatabilmek için en aşağılık yöntemlere başvurur. Uzun bir süredir Türkiye’de yaşandığı gibi, toplu katliamlar, yargılı-yargısız infazlar, kayıplar, işkencede ölümler, “faili meçhul” cinayetler hergünkü sıradan olaylar haline dönüşür.

Bu terör ve bu kan dökücülük, sermaye devletinin artık kitleleri olağan yöntemlerle denetlemekte zorlandığını, toplum üzerindeki ideolojik etkisini yitirmeye başladığını, gelişen mücadele karşısında yaşam günlerini ancak terör yoluyla uzatabileceği bir çaresizlik durumuna yuvarlandığını gösterir. Yoketmek ya da sindirip teslim almak... Fiziki ya da ideolojik tasfiye, bu azgın terör yöntemiyle sermaye düzeninin amaçladığı budur.

Özgür Ülke’ye saldırı, sermaye devletinin “topyekün savaş” adını verdiği katliam politikasının bir parçasıdır. “Balığı öldürmek için denizi kurutma” mantığının uzantısıdır.. Dağdaki onbinlerce gerilla karşısında zafer umudunu tüketmiş sermaye düzeninin, terörü, gerilla mücadelesinin “destek güçler”i üzerinde yoğunlaştırma planıdır. Yakılıp yıkılan köyler, göçe zorlanan Kürt halkı, toplu köy projeleri, DEP’in kapatılması, DEP üye ve yöneticilerinin katledilmesi, DEP milletvekillerinin tutuklanması, Özgür Ülke’ye

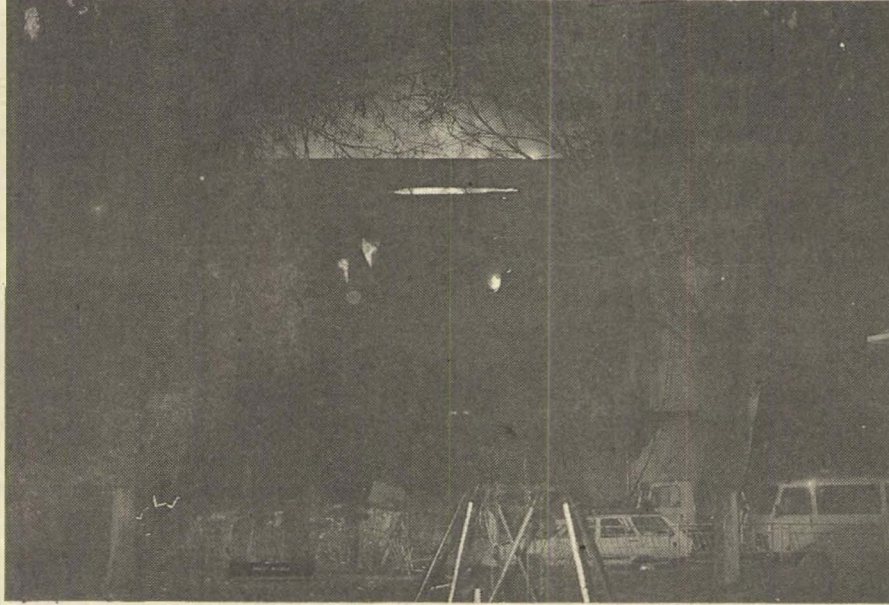
dönük alçakça saldırılar, tümü aynı planın bir parçasıdır. Devlet, ulusal mücadelenin destek gücü olarak gördüğü tüm bu odaklar üzerinde terör ve baskıyı yoğunlaştırarak, Kürt halkının haklı ulusal mücadelesini “cephe gerisini” kuşatarak yenilgiye uğratmaya çalışmaktadır. Böylece aynı zamanda Kürt ulusal mücadelesini bölebileceğini, onun zayıf unsurlarını reformist uzlaşmacı bir platforma çekebileceğini düşünmektedir.

Ne var ki sömürgeci devlet, topyekün savaş politikası açısından denizin tükenmekte olduğunu da görmektedir. On yılı aşkın süredir her türden katliam politikasını devreye sokan düzen, bütün bu politikalarında özü itibarıyla başarısızlığa uğramış, değil geri letmek Kürt halkının mücadelesinin istikrarlı

bir yükseliş yaşamasının önüne geçememiştir. Bu geleneksel imha politikasına olan inancın giderek sarsılmasına yolaçmıştır. Emperyalist dünyadan uzunca bir süredir yükselen “Alternatif politikalar gerekli” sesleri, giderek kendi içinde de daha güçlü yankılanır olmuştur. Ne var ki düzen bu alternatif politikaları uygulayacak bir güce ve özgüvene de sahip değildir. Bu azgınlık, bu pervasızlık işte bu çaresizliğin bir tür dışa vurumudur da.

Bu düzen kendi sübab partisine, SHP’ye en azgın bir terör politikası uygulatacak kadar çaresizdir. Bu düzen bir seçim dahi yapmayı göze alamayacak denli korkaklaşmıştır. Bu düzen katliamcı yüzünü kitlelerden saklamayacak denli alçaklaşmıştır. Bu düzen göstermelik bile olsa parlamentarizme, basın özgürlüğüne katlanamayacak denli çözümsüzdür. Bu düzen her yanından rüşvet, yolsuzluk, fuhuş akan hastalıklı bir irin haline dönüşmüştür. Bu düzenin tek silahı şovenizm ve terör, tek şansı işçi sınıfı hareketinin yeterli bir politik-militan kişilikten uzak oluşudur.

Onun bu silahı ve şansı ortadan kaldırıldığında, işçi ve emekçilerin, Kürt halkının kurtuluşu önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

Kızıl Bayrak

Sınıf hareketinde yükseliş belirtileri ve şubeler platformu

Baş Sayfadan Devam

ket henüz politikleşme-militanlaşma eşiğindeki temel sorunlarını aşabilmiş değildir. Tersi yönde bazı ilk anlamlı belirtiler olmasına karşın hareket hala büyük ölçüde sendika bürokrasisinin gölgesi altındadır.

Sınıf hareketine müdahale alanlarından birisi de, bu tür dönemlerde oluşmaya başlayan öncü işçi platformlarıdır. Komünistlerin bu türden öncü işçi platformlarına katılmak, onu kitlesel militan bir mücadelenin kaldırıcıları haline getirmek ve bu türden platformları yaygınlaştırmak doğrultusunda bir müdahale çabası içinde olmaları açıktır. Ne var ki burada yine de Şubeler Platformu üzerine biraz daha özel biçimde durmak gerekmektedir. Zira Şubeler Platformu’nun diğer tür öncü işçi platformlarına göre bazı önemli özellikleri ve farklılıkları vardır. Dolayısıyla bu platformlara dönük tutum ve müdahalelerde de özellikle altı çizilmesi gereken bazı noktalar olacaktır.

Bilindiği gibi Şubeler Platformu ilk kez işçi hareketinin yükseliş ivmesi içinde olduğu ‘89-91 döneminde ortaya çıktı. İstanbul, Ankara, Eskişehir, İzmir gibi önemli sanayi şehirlerinin tümünde bu türden platformlar oluşturuldu. Bu platformu oluşturan sendikaların önemli işletmelerde örgütlü sendikalar olması platformun bir başka kayda değer özelliği idi.

Platform başlangıçtan bu yana ara kadame sendika bürokratları ile ileri işçilerin “ortak bir platformu” görüntüsü taşıdı. Ne var ki yine başlangıçtan bu yana platforma rengini veren ara kadame sendika bürokratlarının eğilimleri ve egemenliği oldu. Bu sendika bürokratları için platform esasta sendika içi muhalefete taban oluşturma işlevinin ötesine hiçbir zaman geçmedi. Bu doğrultuda bir araç olarak kullanılmaya çalışıldı. Bu nedendir ki platformun fabrika-işletme tabanı ile bağı hep zayıf kaldı. Bu durum sendika bürokratları açısından bilinçli bir tercihin ifadesiydi de. Öte yandan sendika genel merkezlerine göre sendika tabanına daha yakın bir örgütlenme olan platform, tabanının eylem isteğinin yankısından tümüyle de kurtulamadı. Kaldı ki bu örgütlenmelerin kendileri de bir yerde tabanının

eylem isteğinin ve hoşnutsuzluğunun ürünüydüler. Bu yüzden militan eylem sorunu sürekli olarak platformun söyleminde ve gündeminde önemli bir yer işgal etti. Ne var ki tam da ara kadame sendika bürokratlarının ufkunun sol sendikalizm sınırlarını aşmıyor oluşu nedeniyle, bu gündemler pratikte ifadesini hemen hiç bulamadı. Son 20 Temmuz genel eylemi ise ara kadame sendika bürokratlarının bu kimliğini apaçık gözler önüne serdi. (Sendikalar platformunun sözkonusu konumu hakkında daha ayrıntılı bir değerlendirme için bkz. 20 Temmuz Dersleri, Eksen Yayıncılık)

Yaşanan tüm bu süreç büyük bir açıklıkla gösterdi ki ara kadame sendika bürokratlarının inisiyatifi altındaki bir platformdan, işçi sınıfının eylem isteğine tutarlı ve militan bir yanıt vermesini beklemek safça-liberal bir hayaldir. Bu ara kadame bürokratlar militan bir sınıf hareketinin kendi konumlarını da yerle bir edebileceğinin farkındadırlar. Ve istisnaları bir yana böylesi bir eylemlilikten büyük bir korku duymaktadırlar.

Tüm bu anlatılanlar kuşku yok ki bu tür platformlara karşı komünistlerin kayıtsız kalmaları anlamına gelmez. Yanlızca yapılacak müdahalenin nasıl bir müdahale olması gerektiği sorununa ilişkin açıklıklar sağlar.

Komünistler elbette ki bu platformlara da müdahale etmelidirler ve edeceklerdir. Ama bu müdahalenin ana eksenini sendika bürokratlarının platformlar üzerindeki denetimini kırmak, bu bürokratların inisiyatifi ve etkinliğini boşa çıkarmak yönünde olacaktır. Bu platformları fabrika-işletme taban(ına) örgütlülüklerine dayanan, onların temsilcilerinden oluşan, kendi yürütme kurullarını bu taban temsilcileri arasından oluşturan bir eylem platformu haline getirmek, komünistlerin müdahale hedefleridir. Komünistler bu platformun emekçi hareketiyle ve devrimci bir hareketle sıkı bir içiçelik ve dayanışma içerisinde bulunmasını sağlamaya çalışacaklardır. Bu platformu militan bir genel eylem için bir kaldırıcı olarak kullanmayı hedefleyeceklerdir.

Bu ateş düzeni yakacak!

Özgür Ülke'yle Dayanışma

Özgür Ülke bombalandı, binaları yıkıldı, bir çalışanı öldü. Sorumlusu; Kürdistan'ı faşist ordusuyla yakıp yıkan, işçi ve emekçileri azgın bir devlet terörü altında açlık ve sefalet sınırında yaşamaya mahkum eden güçtür: Sömürgeci sermaye diktatörlüğü... Ama, diktatörlüğün bu saldırıyla hesapladıkları daha şimdiden boşa çıkarılmış ve devlet, Kürt halkının bir sözcüsünü susturmak isterken, karşısında geniş bir dayanışma cephesi bulmuştur. Bu dayanışma cephesi belkemiğini devrimci ve sosyalist basının oluşturduğu giderek genişleyen bir kampanyaya dönüşmüştür.

Kızıl Bayrak olarak, asıl anlamını gelecekte bulacak olan bu dayanışma kampanyasına gücümüz oranında biz de katıldık. Bürolarımızda Özgür Ülke satışı başlattık, sokakta Özgür Ülke satışı kampanyasına katıldık ve okurlarımızı da bu somut dayanışmaya katılmaya davet ettik. Özgür Ülke'nin savunulmasının özgürlüğün savunulması demek olduğu kavrayışıyla hareket ederek Özgür Ülke'nin ihtiyaçları karşısında sembolik kalan bu desteğe özel bir önem verdik.

Saldırının ardından özellikle devrimci-sosyalist basın tarafından ortaya konulan dayanışma, saldırılara verilen net bir yanıt. Bu yanıt, saldırılar karşısında yılarak geri çekililmeyeceğini, aksine, kavganın güçlendirilerek ve daha bir inatla sürdürüleceğini anlatmaktadır.

Dayanışmanın işaret edilmesi gereken bir diğer önemli yönü de; Kürt halkının özgürlük mücadelesinin en temel müttefiki olan Türkiye işçi sınıfının desteğinden yoksun olduğu, yalnız başına yürütmek zorunda kaldığı bir dönemde gerçekleştirilmiş olmasıdır. Bu dayanışma, sermayenin Kürt halkına karşı katliama giriştiği, yaygın bir "Kürt düşmanlığı" propagandasıyla işçi sınıfının bilincini yozlaştırmaya çalıştığı ve bugün için kısmi bir başarı da elde ettiği koşullarda gerçekleştirilmiştir. Ulusal soruna yaklaşımın bir turnusol işlevi gördüğü, düzene karşı devrimci duruşu sınıadığı bugün, bu dayanışma bir kat daha önem kazanmaktadır.

Bunlar, devrim cephesi için önemli bir moral kaynağıdır ve bununla birlikte bugünün temel görevlerine de işaret etmektedir. Kürt özgürlük mücadelesinin yakıcı ihtiyacı, Türkiye proletaryası iktidar mücadelesi alanına çıktığında ve bunun üzerinden ona enternasyonalist desteğini sunduğunda karşılanacaktır. Kokuşmuş Türkiye kapitalizminin hala ayakta durabilmesinin en büyük nedeni işçi sınıfı hareketinin henüz kendisini politik kanallarda ifade edemiyor oluşudur. Kürt özgürlük mücadelesine asıl destek, sömürgeci diktatörlüğün yaygınlaştırmaya çalıştığı şovenist saldırıyı kırarak ve işçi sınıfını sosyalizm mücadelesine kazanarak verilecektir. Aynı zamanda bu, sermaye diktatörlüğünün aldığı en sert ve en son yanıt olacaktır.

Bu görev Türkiyeli komünistlerin ve devrimcilerin önünde durmaktadır. Komünistler bu görevi gerçekleştirebilmek için "en temel görev devrim, en acil görev parti" bilinciyle faaliyetlerini yürütmektedirler.

Kızıl Bayrak da yayın yaşamına başladığından bu yana komünistlerin bu mücadelesine kendi alanından etkin bir destek vermeyi amaç edinmiştir. Bugün de bu bilinç ve sorumlulukla hareket etmektedir...

Özgür Ülke'ye konulan bombalar, sermaye devletinin Kürdistan'da yürüttüğü sömürgeci savaşın seyri hakkında iki temel belgeye imza atmış oldu.

Birinci belge; devletin muhalif basına karşı bu güne dek uyguladığı yıldırma politikasındaki yön değişikliğini gösterir. Bu yıldırma politikası, asıl olarak işkence, infaz ve cinayetlerle uygulansa da, Özgür Ülke'ye yönelen bu son saldırı benzeri bir toplu imhaya şimdiye dek gidilmemişti. Bugüne kadar yürütülen politika; toplatma, yayını durdurma, dağıtımını engelleme, ceza üstüne ceza yağdırma türünden doğrudan yayına, tehdit, gözaltı, işkence; gözaltında kayıp, infaz, kaçırma, cinayet türünden de çalışanlarına yönelik şiddet yöntemleriyle yıldırma politikasıdır. Bugün olansa, yıllardır Kürt halkına olanın ta kendisi, toplu imha hareketidir.

Bir gazete, Özgür Ülke; çalışanları, araç gereci ve binasıyla, binadaki diğer insan, ve eşyalar da gözden çıkarılarak toptan yokedilmek istenmiştir.

Burada artık, saldırının bugün hangi gazeteye yöneldiğinin çok fazla anlamı ve önemi yoktur. Olayın canalıcı noktası; devletin her türden muhalefete yönelik politikasının özüdür. Bu öz, sömürücü sınıfların artık gizleyemez olduğu gerçek özü, vahşi kapitalizmin ta kendisidir.

Buna bağlı ikinci belge; böylesi iğrenç bir vahşete muhtaç kalan, varlığını ancak açık bir terörle sürdürebilen bir sınıfın ve onun terör aygıtı devletin toplum içindeki yeri ve konumunun tescil belgesidir.

Kendini küçülte küçülte, sadece eli kanlı bir terör şebekesi ve mafyayla içiçe bir bürokrasiden ibaret kalan, kendini ancak bunlarla devam ettirebilen bir devlettir artık söz konusu olan. Kendisini bu dercede militarize etmiş, nüfusun büyük çoğunluğunu emekçi sınıfların oluşturduğu bir toplumun karşısına bütün kınıyla dikilmiş bir devletin nasıl olup da halen bu toplumun üstünde hükümlanlığını sürdürebildiğinin yanıtı, emekçi sınıfların bu durumu görme ve kavramadaki gerilikleri, zayıflıklarından ibarettir.

Bugün Kürt ulusunun, on yıllık bir kirl

savaşın da etkisiyle çok daha net görüldüğü gerçekler, emekçi sınıflar tarafından da kavrandığında halk düşmanı, insanlık düşmanı, emek düşmanı bu devletin hiç bir varlık koşulu kalmayacağı açıktır.

Emekçi sınıfların bu konudaki en büyük zaaf alanı ise şovenizmdir. Türkiye burjuvazisi en çok sıkıştığı alandan, Kürt sorunu üzerinden işçi sınıfına yönelmekte, onun bilincini şovenizm zehiriyle bozup yozlaştırmak için binbir oyun düzenlemektedir. İşçi sınıfı bu durumu bir an önce değiştirmek, düşmanın oyunlarını bozmak ve toplumdan iyice soyutlanmış, çürümüş bu asalak sınıfı, devletiyle birlikte tarihe gömmek için ayağa kalkmalıdır.

Bugün bombalarla yok edilmek istenen Özgür Ülke, on yıldır tonlarca bomba altında harabeye çevrilmekte olan Kürdistan'dan yükselen direniş çığlıklarını yansıtmakta, kardeş Kürt halkının mücadelesini tüm dünyaya duyurmaktadır. Aynı zamanda işçi sınıfının bilincini zehirleyen şovenizmle mücadelenin de bir üssü durumundadır. Bu anlamda Özgür Ülke, sadece ezilen ulusun değil, ezilen sınıfların da sesidir. Zalimler tarafından boğulmaya çalışılan bu ses tüm emekçilerce sahiplenilmelidir. Çünkü Türkiye proletaryasının, Kürt ulusunun imhasına kulaklarını tıkayarak, özgürlük mücadelesine atılması, bunu ilerletmesi olanaklı değildir. Çünkü, işçi sınıfının bilincini körelten, mücadelesini yozlaştırıp tıkayan, onu düşmanın güdümüne alan şovenizm zehri, ancak ona karşı bilinçli bir mücadele içinde proleter enternasyonalizmi panzehiri ile kırılabilir.

Bugün görev, sesimizi kardeş Kürt halkının talepleri için de yükseltmek, ateşi daha da körüklemektir. Sermaye devletini kendi yaktığı alevlerin içinde yakıp kül edecek güç, ezilenlerin birleşik, politik ve militan mücadelesi olacaktır. Hiç bir terör örgütü, emekçi sınıfların ve mazlum halkların haklı mücadeleleri karşısında uzun zaman dayanamamıştır. Sömürgeci T.C'de dayanamayacaktır...

Özgür Ülke
GÜNLÜK GAZETE
VİLL: 1 / SAYI: 221
4 HAFTALIK 1994 PAZAR
FİYATI: 15.000 TL (KDV DAHİL)

SİZİ DE YAKAR

Alçak saldırıda arkadaşımız Ersin Yıldız şehit oldu, binalarımız içindekilerle birlikte tahrip edilerek kullanılmaz hale getirildi

İstanbul merkez binalarımız ile Ankara bürümüz bombalandı, 1 arkadaşımız öldü, 23 çalışanımız yaralandı

KARARI MGK ALDI
Devletin en yoksul ve en zenginleri bir arada öldürmek ve dağıtmak için çare anan gazetemiz çarptı. Rıza'ya göre toplanan MİG' Güvenlik Kurulu'nun birinci gündem maddesi arasında varlığını Gazetemiz üstüne kaleminden alındığı toplanmış komünistlerin gazetemiz emi aradıkları beşine de yansıttı. MİG'in prezantözü ile bu son kararın ne olduğunu öğrenmek için...
Özgür Ülke

FAİL DEVLETTİR

(...)

Sebepler malum, fail bellidir.

Özgür Ülke, elinde Özgür Gündem'den devraldığı bayrakla, "general", "milletvekili", "bakan" ve "gazeteci" gibi sıfatlarla anılan çok sayıda kanlı katile ve onların kanlı rejimine kök söktürmüştür.

Çünkü, Kürdistan'daki kirli savaş, haber, fotoğraf ve belgelerle sadece Özgür Ülke'de kendine yer bulmuş, böylece, devletin maskesi Türkiye, Kürdistan ve dünya kamuoyunun gözleri önünde defalarca indirilmiştir.

Ayrıca, Özgür Ülke, gevelemeden, gizleyip saklamadan mağdur bir halk olan Kürt halkının sesi olduğunu ve halkların kardeşliğinin yanında yer aldığını ilan etmiştir.

On binlerce insanın ölmesine ve yaralanmasına, binlerce köyün yakılıp boşaltılmasına, yüzbinlerce kişinin işkencelerden geçirilmesine, tutuklanmasına ve sürgün edilmesine neden olan savaşın siyasi çözümünden söz etmiş, bu çerçevede kamuoyu oluşmasına bir ölçüde katkı sağlamıştır.

Hemen hemen tüm sayıları toplatılmasına, dağıtımını engellenip satışı 12-13 bine kadar düşürülmesine, hemen hemen tüm büroları en az bir kaç kez basılmasına, elemanları gözaltına alınıp, tutuklanmasına rağmen, gür sesinin tonu düşmemiştir.

Türkiye'de günlük gazete olarak satın alınamayacak olan tek gazete misyonunu yüklenen Özgür Ülke, işte bu nedenlerle hedef olmuştur.

Özgür Ülke, birkaç aylık kısa ömründe, karşısında devletin sadece savcılarını değil, Genelkurmay Başkanı'ndan İçişleri Bakanı'na, polisinden özel timine, "gazeteci"sinden valisine kadar tüm unsurlarını ve nihayet en canî yüzüyle kontrgerillasını bulmuştur. Fail bellidir. Bu nedenle yürütülecek sahte sovruşturmalara, olayı saptırmaya yönelik ipuçları sonucunu beklemiyoruz. Devlet yetkililerinin yalandolandan ibaret açıklamalarını da...

Kaldı ki, "gerekli" açıklamaları zaten daha önce yapmışlardı.

İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, daha birkaç gün önce "bölücü yayın" olarak nitelediği gazetemizi hedef göstererek, "elimde olsa hemen kapatırım" demiştir.

Dört gün önce yapılan ve açıklaması basında yer alan Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) son toplantısında gazetemiz de gündeme alınmış ve susurulması kararlaştırılmıştır.

Başta kontrgerillanın basındaki uzantısı olan Hürriyet gazetesi "yazarı" Emin Çölaşan olmak üzere çok sayıda devlet gazetecisi, haber ve yazılarında Özgür Ülke'yi periyodik olarak hedef göstermiştir. Bunlar, failin kimliğinin ortaya çıkması bakımından kafidir.

Bu vahşi saldırının ateşkes ve diyalog gibi kavramların dile getirilmeye başlandığı bir süreçte gerçekleştirilmesi de son derece önemlidir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın uluslararası kuruluşlar ile çok sayıda Batı'lı ülkenin yetkililerine gönderdiği ve T.C'ye de kabul ettirilmesi halinde diyaloga, ateşkes hazırladıklarını ilan etmesi, kamuoyunda iyimser bir hava yarattı. Uluslararası boyutları da olan bu hava, kuşkusuz şiddetten başka yol ve yöntem tanımayan devleti zor durumda bıraktı. "Eşkiya ile oturmuyoruz" türü beylik açıklamaların önemini ve ciddiyetini yitirdiği bugün, kendine yakışan başka şeyler yapmalıydı...

Yaptı da...

Kirli savaşa ilişkin haberleriyle öne çıkan ve Kürt halkının, halkların sesi olduğunu ilan eden; ama objektif, ama cesur bir gazete olan Özgür Ülke'ye konulan bombalar, devletin, savaşın gidişatı konusundaki niyetinin somut ve kanlı bir ifadesidir.

Şaşırmadık!

Barıştan, demokrasiden ve insan haklarından andıkları da zaten bundan başka bir şey değildir.

Ancak, yine yanıldılar.

Yine boşuna kına yaktılar.

Kulaklarınızı açın, bir daha söylüyoruz:

Ne siz, ne de başkası, bizim sesimizi kesemez!...

Ateşin yaktığı, suyun boğduğu, kurşunun delip, bombanın bitirdiği bir halk değiliz artık!...

Bombalamadan birgün sonra yayınlanan

4 Aralık 1994 tarihli Ö.Ülke gazetesinden alınmıştır.

DEP DAVASI SONUÇLANDI

Cübbeli terör tam yol...

damla yargılanan DEP milletvekillerinin davası görülmemiş bir hızla sonuçlandırıldı. Elma hırsızının yargılanmasının bile ancak 1-2 yılda sonuçlandığı çürümüş yargı sisteminde böyle bir davanın bu kadar kısa bir sürede sonuçlanması, yargılamanın sonucu baştan bilinen düzmece bir süreç olduğunu gösteriyor. Klasörler dolusu uydurma belgeler, itirafçıların ifadeleri ile şekillenen davanın delillerinin doğruluğu bile kontrol edilmedi. Neticede savunma bile yapılmadan verilen karar DGM "hukukunun" yeni bir görüntüsüdür. Milletvekillerinin, idamı öngören TCK'nın 125. maddesi yerine silahlı çeteye üye olmak (TCK 168/2 maddesi) bunlara yardım etmek (TCK 169. mad) suçlarından 15 yıla kadar ağır hapis ile cezalandırılmaları ise burjuva hukuk çerçevesinde bile gülünecek bir yaklaşım ve sıkışmayı aşmanın ince bir taktiğidir. Batıya karşı, bu cezaların yargıta dönebileceği ya da af kanunu ile ortadan kaldırılabileceği ifadeleri ile verilen cevaplar kararın yargıta dönebileceğini gösteriyor. Siyasi duruma göre bu da olasılık dahilindedir.

Unutulmamalıdır ki burjuvazinin hukuku yalnızca kurduğu sömürü ve soygun düzeninin devamı için gerektiğinde başvurabileceği bir araçtan ibarettir. Yine bu "yüce" amaç uğruna, gerektiğinde onu çiğnemekten de kaçınmaması bunun doğal sonucudur. Tıkanan, çürüyen rejimin sıkıştıkça bu yola daha fazla ve kabaca başvurusu da kaçınılmaz.

Kürt ulusal mücadelesi karşısında çözümsüzleşen sermaye iktidarının kirli savaşı her cephede arttırma ve yaygınlaştırma eğilimi ortadadır. Bütün gücüyle şiddete ve çirkeflige bulaşan sermaye iktidarının bu saldırısı da bu genel çerçevede değerlendirilmelidir.

Devletin, "ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü" diye başlayan "vatan" kurtarma operasyonlarının hiçbir kural tanımadığı görülmüş ve açıkça ifade edilmiştir. "Eğer bu tür eylemler yasalarla durdurulamazsa Anayasa'da gösterilen ve devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü daha görülür şekilde güvence altına almaya yönelik tedbirler alınması da devletin yapısında vardır." (İddianame, say-fa 7) sözleriyle yasaların yetersiz kaldığı noktada yasadışı yollara başvurulduğu açıkça ifade edilmiştir. İşte MGK kararı ile daha etkin biçimde uygulamaya koyulan tam da budur. Özgür Ülke gazetesinin bombalanması, sıklaşan gözaltında kaybetmeler, infazlar, işkencede ölümler, köy yakmalar, hapis cezaları, DGM terörü v.b. bu bütünün parçalarıdır.

En vahşi faşist yasalara başvurulduğu halde mücadeleyi frenleyemedikçe düzen bu yola başvurmaya devam edecektir. Bu tavır, yükselecek sınıf mücadelesine karşı tavrını da göstermesi bakımından ders vericidir. Sermaye devletin temsilcisi Demirel'in Özgür Ülke'nin bombalanmasına ilişkin olarak "Kimse kendisini yargı yerine koymasın. Susturulması gerekenler varsa yargı susturur" ifadelerini içeren açıklaması devletin içinde şiddetin biçimi konusunda bir anlaşmazlık olduğunu ancak şiddetle bastırma iradesinde ise tam bir birlik sergilendiğini göstermektedir.

Şüphesiz ki milletvekillerine verilen cezanın miktarı da çok önemli değildir. Belirleyici olan Kürt ulusal mücadelesine uzlaşmacı, parlamentarist temelde bulaşan unsurların bile devrimci inisiyatifin etkinliği sona ermediği koşullarda zor ile susturulacağı iradesinin sergilenmesidir. Korkulan devrimci iradenin sürükleyici etkisiyle bunları da kendi kanallarına akıtmasıdır.

Bu dava burjuvazinin halkın "kendi iradesiyle" vekillerini seçmek için yaptığı seçimlerin aslında bir oyun olduğunu, onun demokrasisinin yalnızca kendisi için olduğunu, yasalarının, yargısının, açık ve gizli kurumlarının tümüyle sömürü düzenlerini devam ettirmek için kurulan bir şiddet organizasyonu olduğunu sergiledi. Yürüttüğü kirli savaşta sonuç alamadıkça parlamenter ya da diğer legal alanları da eritemeyeceğinin farkında olan düzen şiddetini hiçbir sınır tanımadan bu alanlara da kaydırarak yok etmeye çalışmaktadır.

Kirli savaşta yeni oyun:

MERKEZ-KÖY PROJESİ

Bir yanda batıda gelişen işçi-memur eylemlilikleri, öte yanda Kürt kitlelerinin kendi üzerlerinde uygulanan zulüm politikalarına karşı gelişen tepkileri... Bu iki olgunun bir araya gelişi yeni bir kitle hareketliliği dönemine girildiğini gösterirken, bu hareketliliğin ortak bir mücadele zemininde birleşebileceği korkusu sermaye devletin uykularını kaçırmakta ve yeni önlemler almaya zorlamaktadır. Özellikle sürdürmekte olduğu kirli savaş özgürlüğünde yükselen özgürlük mücadelesinin karşısında bir türlü tutunamayan ve giderek daha şiddetli bir kriz bataklığına sürüklenen sömürgeci sermaye umutsuzluktan doğan bir kararlılıkla saldırıların dozunu artırmaktadır.

Yıllardan beri "eşkiya"nın kökünü kazıyamayan burjuvazi, yeni boyutlar kazandırdığı imha ve soykırım politikalarıyla bir türlü kıramadığı Kürt özgürlük hareketinin belini kırmayı amaçlamaktadır. Bu çerçevede hayata geçirilmeye çalışılan merkez-köy projesinin, sömürgeci zulmün kardeş Kürt halkına karşı yürüttüğü yeni imha politikalarında önemli bir yer teşkil ettiği açıkça ortadadır. İlk etapta 12 bin aileyi kapsayacağı söylenen bu projenin Nazi faşizminin toplama kamplarını aratmayacağı kesinken sömürgeci sermaye bu politikalarıyla üçlü bir amaç gütmektedir. Birincisi; bir türlü başa çıkamadığı gerillayı yaşamsal

dayanağından koparıp ezmeye çalışmaktır. Kitle desteğinden yoksun kalan gerillanın yok edilmesi için kendisine gerekli olanakları bu projenin sağlayacağını düşünen sömürgecilik, ikinci olarak da gerillayla tüm bağları koparılmış Kürt halk kitleleri üzerinde uyguladığı imha politikalarını daha vahşi bir şekilde sürdürebileceğini düşünmektedir. Üçüncü ve belki de en önemlisi de Türkiye proletaryasını devrim yürüyüşünde temel bir müttefiğinden yoksun bırakmaktır. Proleter hareketin UKM'ni yedeklemesine engel olup proletarya devriminin hayat damarlarından birini kesmektir.

Kürt halkı kendi üzerinde uygulanan bu politikalarla karşı sessiz kalmayacağını şimdiye kadar yükselttiği özgürlük mücadelesiyle yeterince kanıtlamıştır. İşte tam da bu noktada asıl can alıcı görev proletaryanın üzerine düşmektedir. Ezen ulus proletaryası kardeş bir halkın üzerindeki zulüm politikalarına daha fazla sessiz kalmamalıdır.

Unutulmamalıdır ki ezilmek istenen devrim ve sosyalizm kavgasının önemli unsurlarından birisidir. Proletarya eğer sömürgeci sermaye devletin bu politikaları karşısında milliyetçi-şoven duygulardan sıyrılıp proletarya enternasyonalizminin Kızıl Bayrak'ını yükseltmezse bir dostu, müttefiği kaybetmekle kalmayacak kendi yenilgisini de hazırlayacaktır.

Kamu Çalışanları Genel Eylem Hazırlığında

Adana'da Miting

Kamu çalışanlarının genel eylem günü olarak duyurdukları 20 Aralık yaklaşırken, Adana'da 11.12.1994 günü bir miting düzenlendi. Çevre illerden de gelenlerle beş-altı bin civarında kamu çalışanının katıldığı mitinge, alanı dolduran emekçilerin birbirleriyle yumak yumak kaynaşmaları sonucu, kısa zamanda yüksek bir moral ve coşku hakim oldu.

Platform, miting hazırlıklarını yeterince yapmamış ve bir "oldu-bittiye getirildi" havası miting öncesine hakim olmuştu. Mitingin, örgütlenme çalışması yapılmadan valiliğin iznine terkedilmesi ve devrimci-sosyalist basının pankart, döviz ve flamalarıyla mitinge katılmalarının platform tarafından engellenmesi eleştiri konusudur. Platform buna gerekçe olarak "valilik izin vermez" diyordu.

Bu eksikliklere rağmen katılımın yüksek olduğu mitingte en fazla atılan sloganlar "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Sokağa, eyleme, genel greve!" oldu. Dövizlerde ise; "Taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye ve işten çıkarmalara hayır", "Dünyayı istiyoruz, kırıntı değil", "Kurtuluş yok tek başına", "Çekin ellerinizi cebimizden" gibi sloganlar yazılıydı.

Polis ise her zamanki gibi hazır, müdahale pozisyonunda ve her an kitleye saldırarak şekilde duruyordu. Devrimci-sosyalist basın platformu imzalı pankartın açılmasıyla birlikte saldırı da başladı. Gözaltına alma girişimlerine kitleden tepki gelmesiyle polis geri çekildi. Fakat Belediye önünde pusuya yatarak mitingin dağılmasını beklediklerini gözaltılar başlayınca anladık. Çoğunluğu devrimci-sosyalist basın çalışanı olmak üzere 20'nin üzerinde insan burada alındı. Gözaltında her zamanki vahşet sürüyordu. Biri bayan üç kişinin, yapılan işkence sonucu bayılması üzerine polis; "Kaldırın bu leşleri buradan!" diye bağırarak faşizan kimliğini sergiledi.

Bu mitingin, pek çok eksik ve zaafına rağmen, Adanalı emekçilere moral kazandırdığı muhakkak. Çünkü Adana'da 16 yıldan bu yana böylesine büyük bir işçi-emekçi eylemi yapılmamıştı. "İzin"li ve belli kurallar çerçevesinde tutulmasına rağmen, dipten dibe emek cephesinde mayalanmakta olan nispi bir örgütlü muhalefetin zorlaması görülebiliyordu. Böylesi kitlesel eylemler emekçilere önemli tecrübeler kazandırıyor. Sermaye diktatörlüğünün topyekun saldırılarına karşı topyekun bir cevap olabilecek nitelikte eylemlere giden yol ise, bugünkü gibi yerel eylemlerin üzerine dönecektir.

ADANA/Kızıl Bayrak

Kamu çalışanları bir kez daha birleşik bir eyleme hazırlanıyor. 20 Aralık tarihi, Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu tarafından genel eylem günü olarak duyuruldu.

Eyleme hazırlanan her kitle gibi kamu çalışanları da örgütlenme ve mücadele yöntemlerinin güç ve olanaklarını, hata ve zaafalarını değerlendirerek ilerleyebilirler. Hele sermayenin emeğe karşı olanca gücüyle saldırdığı bugünkü Türkiye koşullarında bu, çok daha büyük bir önem taşıyor.

Kapitalizmin içine girdiği son büyük krizle birlikte emek-sermaye çelişkisinin daha da keskinleştiği, ulusal sorunun demokratik bir çözümü (sermaye için çözümsüzlüğü) yakıcı bir şekilde dayattığı bir süreçte Türkiye burjuvazisi, devlet aygıtını giderek sadece bir savaş aygıtı, emekçi kitlelerin, ezilen Kürt ulusunun ve her türden muhalefetin şiddet yöntemleriyle sindirilmesini ve denetlenebilmesini sağlayabilecek bir terör örgütü haline getirmiştir. Getirmektedir.

Yaklaşık 1 milyonunu "memurların" oluşturduğu kamu sektörleri çalışanlarının cepheden hedeflendiği özelleştirme saldırısındaki "devletin küçültülmesi" argümanı tam da buna işaret eder. Sermaye devleti, üzerindeki tüm ağırlıkları (üretim ve kamu hizmetleri v.b) atarak askeri manevra gücünü artırmak istemektedir. 2 milyon işçi-memur yerine, 2 milyon daha asker ve polis istihdamına ihtiyaç duyulmaktadır.

Sermaye sınıfının emek cephesine karşı böylesine ciddi hazırlıklar içinde bulunduğu bir ülke ve tarihte, ücretli emekçilerin ne yapması gerektiği kuşkusuz çok açıktır. Hızla birleşmek, örgütlenmek ve mücadele etmek...

Bu gereklilik bugün, toplu bir eylem için karar almış bulunan "memur"lar için biraz daha aciliyet ve zorunluluk

taşımaktadır. Çünkü düzensiz bir eylem kitleler üzerinde bazen eylemsizlikten daha bozucu etkilere yol açabilmektedir. Geçtiğimiz son dört-beş yılı yoğun bir örgütlenme ve mücadele içinde geçiren "memur"lar, bir eyleme kendi insiyatifinde örgütlülüklerle gitmek ile "çağrılı" gitmek arasındaki farkı artık fazlasıyla öğrenmiş bulunmaktadırlar. Çünkü, sadece sendika merkezlerine bırakılan eylem organizasyonunun edilgenliğe, yukarıdan söyleneni yapmaya hazır bir ruh haline peşinen davet çıkardığı bilinmektedir. Oysa tabandan, işyerlerinden yapılan bir organizasyon, hem kitlenin eyleme katılım oranı ve hem de eylemi uygulayış tarzında önemli bir fark, bir ilerilik yaratır. Bunu, sendikalaşma mücadelesinin önünde yürüyen herkes az çok bilmektedir. Bunlar, henüz bir grev geleneğine sahip olunmadığı için, "memur"lar ve 20 Aralık eylemi açısından özellikle önemlidir. Grev geleneğine sahip işletmelerde sendikanın kararı greve tam katılım için çoğunlukla yeterli olabilirken, hem böyle bir geleneği bulunmayan, hem de örgütlenme oranı henüz epeyce düşük bulunan kamu hizmet sektörleri çalışanları için hiç yeterli değildir. Hal böyleyken, KÇSP ya da bağlı sendikaların aldığı iş bırakma kararının, her birinin kendi işkoluna bağlı iş yerlerinde etkin bir taban çalışması yürütülmeden hayata geçebileceğini ummak, hayal değil, ama eylem kırılcılık düzeyinde bilinçli bir tavırsızlık olacaktır. Bu çerçevede, Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'na bağlı sendikaların devrimci, ilerici, bilinçli üyeleri sendikalı-sendikasıız tüm çalışanların greve katılımını sağlamak üzere bu günden başlayarak kararlı ve ısrarcı bir çalışma yürütmelidirler. "Kitlenin geriliği", "örgütlenme düzeyi" vb. üzerine söylenebilecek tüm sözler bir gerçekliği anlatsa da, bugün için bu, o oranda işten kaçmanın, mücadeleyi savsaklamanın da bahanesi

anlamına gelecektir. Oysa kitledeki bilinç geriliği öncü için olsa daha fazla çalışma gerekçesi olabilir. İşçi sınıfının politik bir öncüye, ihtilalci bir partiye sahip olmadığı koşullarda öncü işçilerin görevinin oldukça ağır olduğu açıktır. Buna rağmen öncülük misyonu her şartta düzenle uzlaşmanın reddini, kavganın yükseltilmesini gerektirir. Üstelik bugün kamu çalışanlarının önünde, öncülerin işini oldukça kolaylaştıracak mücadele deneyimleri de birikmiş bulunmaktadır. Örneğin; bu açıdan önemli deneyim ve kazanımlar bırakan bir PTT grevi vardır. Bu grev yukarıdaki bahaneleri yere çalan en yakın, en çarpıcı deneyimdir. Gerek Tüm Haber-Sen'in örgütlenme düzeyi ve gerekse de PTT çalışanlarının genel bilinçlenme düzeyi ile hiç de açıklanamayacak bir katılım ve radikallik sergileyen bu grev, kamu çalışanlarına 20 Aralık için önemli dersler sunmaktadır.

Bilindiği gibi, PTT grevi tek iş kolunda yürütmesine ve kısa sürmesine rağmen sermaye devletini ciddi biçimde rahatsız edebilmiştir. Benzer bir gelişmenin kamu hizmet sektörlerinin tümünde ve birkaç gün sürecek biçimde yaşanmasının önemli kazanımlar getireceği açıktır. Ücretli-emekçilerin örgütlü ve yaygın bir tepkisinin ihtimalinden dahi "hayalet" görmüşçesine korkan sermaye sınıfının, bunun maddi gücü karşısında panikleme, bugün kesinlikle yaşanmadığı bir takım temel hak ve özgürlükleri tanımak zorunda kalması kaçınılmaz hale gelecektir.

20 Aralık, Kamu Hizmet Sektörleri çalışanları açısından bir şanstır. Bu şans değerlendirilmeli ve kitleler için kazanıma dönüştürmekse öncelikle bu alanlarda çalışan komünist ve devrimci işçi/memurlara düşer. Gün, genel, yaygın, radikal bir eyleme hazırlık günüdür. Gün, sermayenin saldırılarına karşı emeği seferber etme ve alanları zaptetme günüdür...

PTT eylemleri üzerine

Haber iş kolunda, uzun süredir yoğun bir hareketlilik yaşanıyor. Örgütlenmesini hızla geliştiren Tüm-Haber Sen, zaman zaman tabandan yükselen tepkileri şubeler düzeyinde eyleme dönüştürüyor. Gözaltılar, davalar, sürgünler eşliğinde gelişen eylemler giderek yayılma eğilimi göstermeye başladığında, Tüm Haber-Sen genel merkezi inisiyatifi kendi eline alma gereği duydu. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı temel talebiyle gelişen eylemler, özelleştirme saldırısına karşı diğer kesimleri de kapsayan birleşik bir eyleme dönüşme potansiyeli de taşıyordu. Fakat genel merkez bu yöndeki girişimleri engelleyerek, sadece PTT özelinde 24-25 Kasım'da iki günlük iş bırakma kararı aldı. Şubeler bazındaki öncü işçiler, eylemin etkili olmasını sağlamak için geniş bir propaganda çalışması yapmaya başladı. Bu noktada idare, eylemi kırmak ve öncüsüzleştirmek amacıyla, sınıf bilinçli 30 emekçiyi sürgün cezasına çarptırdı. Bu gelişme sonrasında, yerlerine Türk Kamu-Sen üyesi faşist kadroları yerleştirdi. Eylemin inisiyatifi alan öncü işçiler, yaptıkları çalışmayla, eylemin hafta başında başlamasını sağladılar. Sürgünlerin iptal edilmesi, faşist kadrolaşmanın dağıtılması talebiyle de anti-faşist bir nitelik kazanan eylemler kitle katılımı açısından başarılı geçti. Önderlik konusunda deneyimsiz olsalar da öncü işçiler kararlı tutumlarıyla kitlenin güvenini kazandılar. Genel merkez bürokratlarıysa pasif bir şekilde eyleme katılmakla yetindiler.

Anadolu yakası Posta İşletme Merkezi'ndeki eylemlerde, faşist Kamu-Sen'li bürokratların provakasyon girişimleri, kitlede kararsızlık ve bölünme yarattı. Polis ve idare işbirliği içinde eylemi kırmak girişiminde bulundular. Kitleyi toparlamak için,

"Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganı ile müdahale eden devrimciler, faşistlere karşı anladıkları dilden önlem alınması gereğini kavratmaya çalıştılar. Bazı sendika yöneticilerinin polisle diyaloga girmeleri de tepkiyle karşılandı. "Zora karşı zor"la mücadele edileceğini kitlelere kavratmak yerine, zorun karşısında boyun eğen bu reformist, liberal unsurların kimliği de iyice açığa çıkmış oldu.

Diğer kamu emekçilerinin görece suskun olduğu bir dönemde PTT emekçilerinin ileri fırlaması ve giderek birleşen bir mücadele hattı tutturmaları yalnızca "T"nin özelleştirme saldırısında ilk hedeflerden biri olması ile açıklanamaz. Bu işkolu da '80 sonrası saldırıdan nasibini almış, çalışanların çoğu sözleşmeli personel statüsüne geçirilerek, işgüvencesi büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Aynı işi yaptıkları halde, memur, işçi, sözleşmeli olarak bölünen işçiler, yaratılan hiyerarşi ile birbirlerine karşı kıskırtılmış, böylece örgütlenmeleri uzun süre engellenebilmiştir. Karşılıksız fazla mesai, idare baskısı, sürgün tehditleri sıradan uygulamalar haline gelmiştir. Tekelci sermaye devleti, iletişim gibi stratejik öneme sahip işkolunda örgütlenmeyi engellemek için yoğun bir çaba harcamıştır. Biriken tepkiler tabandan etkili bir çalışma ile eylemliliğe dönüşebilmiş ve sendikal örgütlenmeyi de hızlandırmıştır.

PTT emekçilerinin çıktığı kıvılcımın diğer kamu emekçileri ve genel olarak işçi sınıfı üzerinde olumlu bir etkisinin olduğu çok açıktır. Taban inisiyatifi ve kitle çalışması açısından son derece önemli dersleri içermektedir. Kitleyi eyleme hazırlama aşamasında, sadece duyuruyla yetinmeyen öncü işçiler, ulaşabildikleri tüm birimlerde eylemin amacını ve önemini anlatmışlar, sürgün edilen arkadaşlarına

sahip çıkmalarını sağlamak için yoğun bir çalışma yapmışlardır. Eylem anında kitlenin en önünde gelişmelere müdahale etmeye çalışmışlar, komitenin önderliğini fiilen kabul ettirmişlerdir. PTT Genel Müdürü'nün görüşme taleplerini, "Kitle önünde pazarlık yapılmamalıdır" diyerek, kapalı kapılar arkasındaki görüşmeleri kabul etmeyeceklerini söyleyip, bu talebe kitleleri kazanmasını bilmişlerdir. Yerel eylemlerin birleşmesi ve daha etkili olması için çabalara girmelerine rağmen iki yakanın kitlesel bir buluşmasını başaramamışlar, fakat yakalar kendi içlerinde birleşebilmişlerdir. Diğer işkollarındaki emekçilerin desteğini eylem yerlerine taşımakta KÇSP'nin kendiliğinden bir işlevi olmuş ve birleşik mücadelenin ilk temelleri atılmıştır.

İdare-polis-devlet bu aşamada eylemleri engelleyemeyeceğini anlamış, hiç olmazsa birleşmesini engellemek istemiştir. Yerel düzeyde kalacak eylemlerin bir süre sonra söneceğini ve etkisizleşeceğini hesaplamıştır. Stratejik öneme sahip işkolunda mücadelenin radikalleşmesi ve denetimden çıkması en büyük korkularıdır. İçerden faşist kadrolaşma, dışardan polis bariyerleri ile kitleye yığınla yayma çabası içindedirler. Sınıf bilinçli işçilerin inisiyatifi ve kararlılığı bu çabaları boşa çıkaracak, diğer kamu çalışanları ve işçi sınıfına örnek olacaktır.

Son olarak, sınıf mücadelesi geliştikçe faşist çetelerin saldırıları ve provakasyonları da artacaktır. Bunlara

hazırlıksız yakalanmamak şimdiden savunma komitelerini oluşturmak gerekiyor. Faşistlere karşı teşhir, tecrit ve anladıkları dilden cevap vermek gerekiyor. Emekçi kitesini bu konuda bilinçlendirmek, düzenin kanlı yüzünü tanımalarını sağlamak gerekiyor. Düzeni tüm pislikleri ile birlikte yıkmak için daha çok çaba daha çok inisiyatif gerekiyor.

ptt grevinin bir günü

Grevin ikinci günü, idarenin faşist kadroları yerleştirme planına karşı, açlık ve sefaletle karşı, gözaltındaki arkadaşların serbest bırakılması için; yine tek yumruk halinde Gayrettepe'deydik. Sermaye sınıfının uşaklarına geri adım atırdı. Genel Müdür, uçakla Ankara'dan gönderilmişti. Zamanında görüşmeye giden sendika yöneticilerini kapıdan sokmayanlar, şimdi eyleme geçen kitlenin ayağına geliyorlardı.

Kapalı kapılar ardında yürütülen görüşmelerin yarattığı tehlikeyi bildiğimiz için, tavrımızı hemen koyduk: "Görüşme alanda olmalıdır!" Sloganımız tuttu ve geniş kitleler tarafından atılmaya başlandı. Böylece Müdür, sahte vaatlerini ve yalanlarını mikrofondan kitlenin yüzüne karşı söylemek zorunda kaldı.

Biz, hemen bir komite oluşturarak, Genel Müdür'ün gevezeliklerini daha fazla dinlemeden Anadolu yakasındaki işyerlerini dolaşmaya çıktık. Dolaştığımız birimlerin hemen hepsinde coşkulu eylemlerle karşılaştık. PTT çalışanları gerçekten kendi alanlarında tarih yazdıklarını ve eylemin sınıf mücadelesine katkılarını yavaş yavaş kavıyordu. Ama kitleler her alanda bir önderlik boşluğunun tedirginliğini de yaşıyorlardı. Bundan faydalanmanın fırsatını kollayan polis ve faşist çetelerse umduklarını bulamadılar. Fakat tecrit edilmelerinin zorunluluğunu da göstermiş oldular. Gerekirse devrimci şiddet uygulayarak, faşist çetelerin sınıf mücadelesinden tecrit edilmeleri mutlaka sağlanmalıdır. Bunu o perşembe daha iyi anladık.

PTT Çalışanı bir Kızıl Bayrak Okuru

DARSATEKS'te direniş

Son dönemde, sömürünün çok ağır koşullarda yaşandığı tekstil iş kolunda sendikalaşma faaliyetleri giderek yoğunlaşıyor.

Çocuk yaştaki işçilerin çalıştığı DARSATEKS'te sendikalaşma faaliyeti son 2 ayda yoğunlaşmıştır. Daha önce sendikalaşma faaliyeti nedeniyle 8 işçi atılmıştı. Ayrıca şirket önlem olarak Darsa Tekstil, Darsa Konfeksiyon ve Darsa Dış Ticaret olmak üzere üçe bölünmüştü.

Son olarak yine 12 işçinin işten atılması üzerine tepki gösteren işçiler 8 Aralık'ta bir basın açıklamasıyla saldırıya direneceklerini bildirdiler.

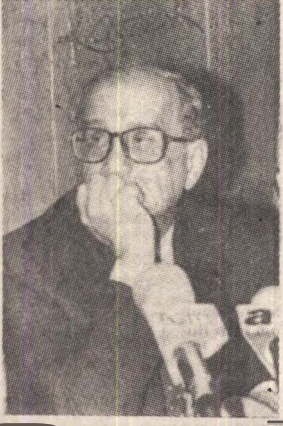
"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Sermayeye Karşı Tek Yumruk Tek Bariyat!", "Yaşasın DARSATEKS Direnişimiz!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!" sloganlarının atıldığı açıklamada Avusturya İşçi Marşı eşliğinde halaylar çekildi. 15-16 yaşındaki işçi çocuklar birbirlerine "Parmaklarınızı böyle yapacaksınız" diyerek zafer işaretini öğretiyorlardı. Eylem sırasında sendikacılar her zamanki

"müdahalelerini" gerçekleştirmeye çalışılarsa da, genç işçiler uğradıkları ihaneti kavramakta gecikmediler. Sendikanın oyalama taktikleriyle yatıştırılmaya çalışıldığını görerek direnişi sendikaya rağmen, tekrar fabrika önünde sürdürmeye karar verdiler.

DARSATEKS'in genç işçileri bu ilk direnişlerinde sermayeyi, kolluk güçlerini ve sendikal ihaneti yakından tanıdılar. Nasıl sonuçlanırsa

sonuçlansın, sadece bu dersler bile, direnişin işçiler için ne kadar önemli bir okul olduğunu gösteriyor. DARSATEKS işçileri, sermayeden bir takım haklar almak için girdikleri bu mücadele okulundan, sermayenin kanlı iktidarını ortadan kaldırmak için girecekleri sınıf savaşımına hazırlanmak için yararlanmalıdırlar. İşçilere bu konuda yol göstermek görevi ise öncü işçilere ve komünistlere düşüyor.

Dış politikadan iç politikaya iltica

Dişişleri Bakanı M. Soysal'ın "beklenmeyen" istifası, iç ve dış siyasette yeni bir yönelişin ilk işaretleri olarak değerlendirilebilir. Düzen, derinleşen siyasi ve iktisadi kriz ortamında "kişilikli" bir dışişleri bakanı ile "prestij" sağlamayı planlamıştı. Uluslararası kamuoyunun tepkisini, "eski sosyalist" Soysal şahsında yumuşatmayı hedeflemişti. Irak ambargosunu kaldırma tehdidi, Kıbrıs Türkleri ile yakın ilişkisi, Bosna ve 12 mil krizi vb. konulardaki Soysal'ın sert çıkışları, emperyalist güçlere tüm iplerini teslim etmiş bir ülke için kaygı ile karşılandı. Büyük ağabeyin bu "terbiyesizliklere" tahammül göstermeyeceği pek çok odak tarafından dile getirildi. Nitekim M. Soysal'ın "onurlu" dış politika taktikleri hiç bir somut kazanım sağlayamadı. Çıkışlar daha çok iç kamuoyuna yönelik mesajlara malzeme sağladı. Özellikle vize sorununda karşılıklılık dayatması, sadece Soysal'ın popülaritesinin artmasına yolaçtı.

Dış politikada M. Soysal kozunun ters tepmeye başladığını gören hükümet yeni bir arayışa yönelme ihtiyacını duydu. "Onurlu" dış politika taktiğinin getirdikleri, götürdüklerinin çok gerisinde kalıyordu. ABD yardımının kesintiye uğraması, Ortadoğu'da Türkiye'nin öneminin azalması, Clinton'un ülkeyi es geçmesi vb. gelişmeler itibarın giderek azaldığının göstergesiydi. Askeri, mali ve siyasi bakımdan emperyalistlere göbekten bağımlı Türkiye'nin, bu "yüksekten" atışları kendisine muhatap bulamamıştı.

Özelleştirme saldırısında "muhalefet" misyonunu üstlenen Soysal, düzene büyük bir hizmet sunmuştu. "Demokratikleşme" konusundaki sıkı pazarlıkları emekçileri pasifize etme konusunda önemli bir işlev gördü. Fakat bu oyalamalar hiç de yeterli gelmedi. Ustelik maskesinin kendiliğinden düşmesi de mümkündü.

Bunlar üzerinden, işlevini de yerine getiremeyen Soysal'ın istifa ederek, kendisini aklamaya çalışması tam da beklenen sonuçtur. Böylece, bundan sonraki her olumsuz gelişme karşısında "Ben olsaydım böyle olmazdı" diyerek kıymetini arttırabilmesi de mümkündür. İstifanın gerçekleşme biçimi, "danışıklı" olduğunun bir göstergesidir. İki gün önce "Vuruşarak kazanmak gerekiyor" diyen Soysal, iki gün sonra "yenilgi"yi kabullenerek istifa etmiştir. Uluslararası platformlarda, T.C'yi yakından ilgilendiren pek çok konunun gündeme geleceği bir zamanda, başbakan ve yardımcısı istifayı sükunetle karşılamıştır. Konuyu Soysal'la birlikte konuşup, ortaklaşa kararlaştırdıklarından şüphe duyulmamalıdır. Anayasa profesörü Soysal'ın istifaya gerekçe olarak sunduğu, başbakanın "ciddi" olmamasını da, 4 ay dışişleri bakanlığı yaptıktan sonra "anlayabilmesi" bile bu konuda yeterli fikir verebilir. Bundan sonra da Soysal'ın iktidara kafa tutmuş bir lider olarak, kahramanlaştırılmaya çalışılmasına hiç şaşırılmamalıdır.

Artık bu biktırıcı oyunu bozmak zorundayız. Emekçi cephesinin tek umudu kendi kolları olmalıdır. Kendi mücadelesinin yaratacağı sınıf partisi ile sınıfsız sömürsüz bir düzen kurmadıkça, nice Soysal'lar gelip geçecek, fakat hiç bir sorunumuz çözülmezdir.

95 BÜTÇE TASARISI:

Ya kırk katır, ya kırk satır!

'95 yılı bütçe tasarısı, çeşitli tartışmalarla birlikte gündeme geldi. Tekelci sermaye devleti 5 Nisan kararlarıyla tırmandırdığı saldırı politikasının, '95 ayağını da böylece ortaya koydu. '95 yılı aynı zamanda özelleştirme saldırısının da boyutlanacağı bir yıl olacak. Yani '95 yılında işçi ve emekçiler her bakımdan, tam bir kuşatma altında olacaklar. T.C'nin bu alanda yaratacağı yeni olanaklar ile sömürgeci savaşı daha da boyutlandırmak istediği açıktır. İşçi ve emekçilerin, alınterlerinin Kürt halkına katliam götürmesine daha fazla seyirci kalması mümkün değildir. Çünkü, '95 yılı aynı zamanda emekçilerin de kana boğulmaya çalışılacağı bir yıl olacaktır. Ellerindeki son lokmalar, son sosyal kırıntılar da bu bütçe ile gasp edilmek istenmektedir.

'94'de milli gelirin %20'sine mahkum edilen %80 çoğunluk, '95 yılında ücretlerin düşürülmesi, memurlaştırma, vergi oranlarının arttırılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi vb. uygulamalarla çok daha azına mahkum edilmeye çalışılacaktır.

* Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, ilaç katkı payının arttırılması gibi uygulamalar doğrudan yaşam hakkının gaspedilmesi anlamına gelecek, "Parası olmayan ölsün" denecektir.

* Servis, yemek, kreş, ikramiye ve yardımlar ya tümüyle kaldırılacak ya da ücretlerden kesinti ile finanse edilecek, devlet bunların maliyetinden kurtulacaktır.

Peki ödediğimiz vergiler nereye gidecek, diye sorarsanız, %60 oranındaki vergiyi emekçilerden elde edecek olan devlet, bu paranın %50'sini iç-dış borç ve faiz ödemelerine yatıracak, geri kalanı ile de sömürgeci savaşı finanse edecek. %30 dolayındaki vergi dilimi de KDV vergisinden elde edilecek, fakat emekçilere vergi iadesi yılda bir kez verileceği için bu oran da doğrudan emekçilerden çıkmış olacak. Sermaye kesimi de %10 dolayında bir vergi verecek ve bunu da yılda bir kez beyanname üzerinden ödeyecek.

Yani emekçilerin ücretlerinden kesilen, günlük alışverişte heran ödediği vergiler, borç-faiz ödemesi olarak sermayenin kasasına geri dönecektir. Devletin ihale, kredi, teşvik, yardım adları altında sermaye kesimine aktardığı kaynakları hiç hesaba katmıyoruz bile.

Bütün bu uygulamalarını kitlelere kabul

ettirmeye çalışırken, tekelci sermaye devleti "ehveni şer" bir politika yürütmektedir. Örneğin, kendi eliyle zarar eder konuma getirdiği KİT'lerin özelleştirilmesini kabul ettirebilmek için, kapatırım, haciz ettiririm, ikramiyeleri ve artışları gerçekleştiremeyeceğim vb. söylemler kullanmıştır. Kararsız, bilinçsiz işçiler işsiz kalmaktansa özelleştirmeyi kabul edelim noktasına böylece geriletilmiştir.

Aynı şekilde, vergi iadelerini yıllık hale getirmeden önce, kaldırma tehditini gündeme getirmişler, böylece yıllık olmasına karşı gelişen muhalefeti kısmen engellemişlerdir.

Son Ankara yürüyüşünün ardından da tepkileri yatıştırmak için bütçede işçilerin aleyhine olan hükümlerin düzeltileceği sözü verilmiştir. Ancak, işçi ve emekçiler bu söze aldanıp, mücadeleden geri çekilirse başlarına daha büyük çorapların örülmesi an meselesidir. Artık sermaye sözcülerinin sözlerine değil, örgütlü gücümüze güvenmenin zamanı çoktan gelmiştir. Sermaye devleti, emekçilerin önüne ya kırk katır ya da kırk satır seçeneklerinden başka birşey sunamaz hale gelmiştir. Sermayenin iktidarı sadece bu nedenle bile yıkılmalı, burjuvazi hakettiği çöplüğe fırlatılmalıdır.

Anti-kartel yasası tekelciliği önler mi?

Özelleştirme, uluslararası sermayenin merkezlerinde hazırlanıp tüm dünyada uygulamaya konan bir plan. Sermayenin, içinde bulunduğu krizden, sorunlarını emeğe yükleyerek çıkmaya çalışmasının planı. Dünyanın pek çok ülkesinde, çoktan tamamlanan özelleştirmelerin yarattığı sorunlar ortada. Sürece biraz geriden katılan Türkiye kapitalizmi ise bu sorunlardan dersler çıkararak ilerlemeye çalışıyor. Biraz da bu nedenle yavaş davranıyor.

Saldırının ilk elden muhatapları olan özelleştirilecek sektörlerin işçilerinden beklenen tepkileri hafifletmek, sürece yaymak, bölüp gücün düşürmek için elinden geleni ardına bırakmıyor. Geçtiğimiz günlerde meclisten çıkan anti-kartel yasası da bu çerçevede oynanan oyunlardan biridir. Önce, yeni ulusal "sol"cu Ecevit tarafından önerildi. Sonra düzen partilerinin tümünün onayıyla meclisten geçti. Ecevit'e göre, özelleştirmeler

tekelleşmeyi arttıracak ve haksız rekabet ortamı doğacaktı. Bunun engellenmesi için önce rekabeti koruyucu yasa çıkarılmalıydı.

Peki ama, tekellerin düzeninde tekelleşmeyi önleyecek bir yasa nasıl çıkarılabilecektir?

İpleri tekellerin elindeki MGK hükümeti tarafından ve tüm düzen partilerinin onaylamasıyla çıkarılan bir yasa ne anlama gelecektir?

Yasayla sözde korunacak rekabet hakkı yalnızca sermayedarlara ait bir hak olduğuna göre, konunun işçi sınıfını ilgilendiren yönleri bu soruların yanıtında yatar.

Tekelci kapitalistler, elbette ki tekelleşmenin kapitalizmin zorunlu ürünü olduğunu, doğal-toplumsal yasaların devlet yasalarıyla değiştirilemeyeceğini çok iyi bilmektedirler. Nitekim, tüm dünyayı bir ahtapotun kolları gibi saran ve vantuzlarıyla ücretli-emekçilerin kanını emip duran Amerikan tekelleri, ABD'de yüz yıldır yürürlükte olan böyle bir yasaya rağmen

bugünkü boyutlara ulaşmışlardır.

Bütün bu gerçekler ortadayken, devletin böyle bir yasayı, sadece özelleştirmeleri hızlandıracağı önümüzdeki günlerde işçi sınıfını yalnızlaştırmak, mücadelesini zayıflatmak vb. kaygılarla çıkardığı açıktır. Yoksa işçi sınıfı açısından, rekabetin serbest olmasıyla engellenmesi arasında özünde pek bir şey

farketmemektedir. Kapitalist sınıfın ücretli-emek üzerindeki tahakküm ve sömürüsünün temel aracı olan özel sermaye ya da onun sabit kısmı olarak toplumsal üretim araçlarının özel mülkiyeti kapitalistlerin tekelinden kurtarılıp tüm toplumun mülkiyeti haline getirilmediği sürece,

proletaryanın daha az ezilmesi, daha az sömürülmesine yönelik kapitalist sınıftan gelecek hiç bir "koruyucu" önlem söz konusu olamaz. Kapitalist sınıfın her uygulaması, adını ne koyarsa koysun, proletaryaya daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk, daha fazla sefaletten başka bir şey getirmemiştir ve getiremez.

Demokratikleşme paketi yeni bir saldırıdır!

Kapitalizm yapısı gereği sadece burjuvazi için demokrasi, işçi ve emekçiler için ise sömürü anlamına gelmektedir. Ekonomik ve siyasi krizin yoğun bir şekilde süregeldiği Türkiye gibi ülkelerde ise bu, çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Türkiye, burjuva demokrasisi açısından bile hep güdük kalmış, baskı ve zulmün açıktan yaşandığı bir ülke olmuştur.

“Çok partili” parlamenter sisteme ancak 1950’li yıllarda geçilebilen Türkiye’de kapitalizmin yarattığı sorunlar işçi ve emekçi kitlelerde ekonomik-demokratik haklar doğrultusunda sürekli bir mücadele eğilimi yaratmıştır. İşçi ve emekçi hareketine önderlik ederek doğru hedeflere yöneltecek komünist bir partinin yokluğu koşullarında bu mücadele, kendiliğindenci sınırları aşamayarak düzen sınırları içerisinde kaldı. Nesnel olarak, kapitalizme karşı verilen kendiliğindenci mücadele bilince çıkartılmadığı ve aşılamadığı ölçüde, kitlelerin demokrasi mücadelesi burjuvazinin manevra olanaklarının genişlediği ve bu manevraların kolayca zemin bulduğu bir alan oldu. Kitlelerin demokratik istemlerine sahip çıkma görüntüsü ile değişik burjuva siyasi partiler, kitleleri düzene bağlamada birer aygıt olarak önemli roller oynadılar.

Ne var ki işçi ve emekçi kitle eylemliliklerindeki bu zayıflıklar ve düzenin bundan kaynaklanan avantajları sistemin köklü sorunlarının ortadan kaldırılması gibi bir sonuca yol açmadı. Bu nedenle de sürekli askeri darbelerin yaşandığı, ekonomik krizin derinleştiği Türkiye’de kitlelerin ekonomik-demokratik istemleri sürekli arttı. Bu uğurda mücadele hız kazandı.

Düzenin gerçekleştirdiği 12 Eylül askeri darbesinin ardından, 87’de yeniden başlayan işçi eylemlilikleri bunların tipik bir göstergesidir. Ama yine de burjuvazi, hızla gelişen, kendiliğindenci sınırları aşamayan bu mücadelelerin zayıflıklarından yararlanarak değişik manevralarla hareketliliği sınırlamasını bilmiştir. İşte bu manevralar içinde yer alan “Demokratikleşme” masalı da kullandığı metotların en etkililerinden biri oldu. Özal döneminde 141-142’nin kaldırılması ile başlayan “demokratikleşme”, SHP-DYP koalisyonunun da en çok kullandığı demagogilerden biri haline geldi.

Koalisyon hükümetinin başlangıcından bugüne kadar üzerinde fırtınalar kopartılan ve defalarca koalisyonu “dağılma noktasına” getiren demokratikleşme paketi sonuçta yamalı bohçaya çevrildi, bir paçavra haline getirildi. Hazırlanan paket bir kaç kez değişik komisyonlarca budandı. Pişirilip pişirilip masaya yatırıldı. Ama henüz uygulamaya bile geçirilemeden kendiliğinden teşhir oldu ve işçi, emekçiler açısından özette şu anlama geldiği açıkça görülür hale geldi: Kapitalizmi kutsadığınız ve ona hizmet ettiğiniz sürece “özgürsünüz”. Ters bir yola girdiğinizdeyse karşınıza DGM’leri, orduyu, polisi, faşist çeteleri v.b’ni bulacaksınız!

Demokratikleşme palavraları özelleştirme saldırısına hız veril-

mesiyle birlikte daha da yoğunlaştırıldı. İkisinin bir arada çıkması gerektiği ve ancak bu şekilde düze çıkılabileceği vurgulandı. Ama bu tipteki tüm demogojilere karşın, özelleştirme bugün hiç bir sorun çıkarılmadan meclisten apar topar geçirilirken ünlü paketse hala tartışılmaya devam ediyor. Burjuvazi aslında hiçbir zaman uymayacağı güdük bir yasayı bile çıkarmaya cesaret edemiyor ve aynı ölçüde de demokratikleşme hayalleri yaymaya devam ediyor.

Son dönemde “demokratikleşme paketi” üzerine yürütülen yaygaralar arasında bir iki dikkate değer nokta var. Bunlardan biri MGK’nın şeriat uyarısı ile gündeme gelen 163. madde üzerine yapılan tartışmalar. Bu madde üzerine yapılan tartışmalar dikkatleri “demokratikleşme paketi”nin içeriğinden uzaklaştırmaya yöneliktir. Muhalefet edenlerin muhalefeti yapay olmaktan öteye gitmemektedir. Bu tartışmanın gündeme sokulmasıyla “paket” konusunda kafa karışıklığı yaratılmak istenmesinin yanı sıra kitlelerin çekilmek istendiği platform da bellidir: “‘Demokratik ve laik’ sistemimiz ‘anti-demokratik’ güçlerce tehdit edilmekte ve ‘kemalist ideoloji’ etrafında milli birlik ve bütünlük için birleşmek gerekmektedir.”

Bu “milli birlik ve bütünlük”ün Kürt halkı ve işçi, emekçiler için ne anlama geldiğini bugüne kadar yaşananlar açıkça ortaya koyuyor. Son haftanın birkaç olayına bakmak bile yeterli. İç işleri bakanı Nahit Menteşe’nin yaptığı açıklamanın hemen ardından Özgür Ülke’ye bir bombalı saldırı düzenlenmiştir. MGK, Başbakan ve İç İşleri Bakanı hedef göstermiş ve kontrgerilla uygulanmıştır. Benzeri bir “demokratik” uygulama da DEP milletvekillerine verilen cezalarla yerine getirilmiştir.

İkinci bir nokta ise Murat Karayalçın’ın 8. madde üzerine yaptığı konuşmadır. Bu konuşmada Karayalçın, 8. maddenin kalkmasının bahis konusu bile olamayacağını çok net bir şekilde söylemiştir. Bu ise burjuvazinin “demokratikleşme paketi”ni çoktan ipe çektiğinin son göstergesidir. Herhangi bir değişimi gündeme getirmeyen paket, parlatılıp parlatılıp sunulan güdük içeriğini bile kaybetmiştir.

Demokratikleşme üzerine yapılan son dönem tartışmaların bir diğeri de, “paket”in meclisten geçmeyeceği yönlü imalardır. Zaten içeriği ile bir şey ifade etmeyen bu “paket”in meclisten dahi geçirilmeyecek olması burjuvazinin yeni dönemde gerçekleştireceği saldırıların boyutu hakkında açık fikirler vermektedir. Bugün “demokratikleşme” sadece isim olarak bile bir hayaldir. Mevcut devlet sınırları içerisinde, bir ulusal özgürlük hareketinin ve buna bağlı olarak azgın bir karşı devrimin yükseldiği, burjuvazinin “özelleştirme” adı altında sınıfa saldırıya hazırlandığı koşullarda, bir “demokratikleşme”den bahsetmek mümkün değildir. Burjuvazi “demokratikleşme”ye değil, mevcut devlet terörünü artırmaya ve yaymaya hazırlanmaktadır. Kitlelerin bugün en ufak demokratik haklarını elde edebilmeleri dişe diş bir mücadeleyle bu “demokratikleşme” saldırısına karşı topyekün ayağa kalkmalarına bağlıdır.

Faşistler gemi azya aldı

KAYBEDECEK ZAMAN YOK!

Faşist MHP’nin son dönemde önünün açılması ve yükseltilmesi, düzenin bugün hangi alanlardaki hangi somut ihtiyaçları temelinde gerçekleşmektedir? Burjuva basının faşist MHP ve Türkeş köpeğine “liberal, demokrat” maskesi takma kampanyaları son dönemde neden hız kazanmıştır? Devletin UKM karşısındaki çözümsüzlüğü, yarı-sıra derinleşen iktisadi ve siyasi krizi, işçi ve emekçi kitlelerin artan öfkesi ve gelişen mücadele dinamikleri, düzenin “merkez” partilerinin ve sendikacı hainlerinin bu muhalefeti dizginlemekte gitgide daha da güçlük çekmeleri, tüm bunlar, düzen için tutunacak tek dalın, kanlı terör ve baskı çarklarını daha şiddetli döndürmek ve esas işlevi “resmi” ya da “sivil” yollardan bu alanla ilgili olan MHP’nin önünü daha da açmak sonucunu doğurmaktadır. Düzenin ve devletin, Kürt halkına, işçi ve emekçilere yönelik “siyaseti” giderek pekişen tarzda sadece terör ve baskı temelinde yükselmektedir.

MHP, bu “siyaset”in diğer partilere göre en etkin, en yetkin temsilcisi olduğu içindir ki, iktidar aygıtı içindeki gücü -seçimlerde aldığı oy ya da parlamentodaki milletvekili sayısından bağımsız olarak- artmaktadır. Sermaye devleti tüm destek ve manevralarına rağmen, mevcut düzen partilerinin siyasal meşruluk bunalımının derinleşmesine ve buna bağlı olarak çözümlerine engel olamamaktadır. Bu çerçevede MHP’yi özel bir destekle geliştirerek hem onların boşluğunu doldurmak ve çözümlen tabanlarını denetim altında tutmak, hem de dönemin artan terör ve baskı ihtiyaçlarını karşılamak amacındadır. MHP’nin önünün açılması ve ona yüklenen görevler, meşruluk kazandırma ihtiyaçları çerçevesinde kavranmalıdır. Türk devleti, şovenist propaganda ve psikolojik savaşı daha da körükleyerek, UKM karşısındaki çözümsüzlüğünün Türkiye cephesinde de çözülmeye dönüşmesinin önüne geçmeye çalışıyor. Bunu, hem sömürgeci savaşın cephe arkasını sağlam tutmak açısından hem de şovenist ve milliyetçi zehir ile sınıf mücadelesini

dizginlemek açısından gerekli görüyor. Burada, MHP’nin tümüyle ırkçı, saldırgan temelde yürüttüğü şovenist propagandaya kendi kaderini bağlıyor.

Yanısıra, MHP’nin önünün açılması, Türkiye ve sınıf mücadelesi cephesinde de işçi ve emekçi hareketi karşısında azgınlaştırılacak terörün resmi ya da yarı-resmi yollardan örgütlenmesi, sınıfın terör ve terör tehditi ile sindirilmesi, bunun kadrolarının devşirilmesi, meşrulaştırılması vb. için düzenin vurucu güç toplaması, zemin hazırlaması anlamına geliyor. MHP’nin önünün açılması, kriz döneminin belirsizliğinde yarın değişebilecek koşullara ve gevşemelere bağlı olarak kapsamlı ve sistemli bir sivil-faşist terörün devreye sokulması planını hazırlama anlamına geliyor.

Burjuva medyanın MHP ve Türkeş’i “demokrat”, “liberal” gösterme kampanyaları boşuna değil. Dün Demirel bu kampanyaya tabi tutuldu, arkasından “demokratikleşme” saldırısı tezgahlandı.

Bugün ise Türkeş cıalanıyor. Demek ki düzenin hesapları bu sefer çok daha kanlı ve kirli. Bugün devrim ve karşı devrim cepheleleri UKM karşısında tutum temelinde saflaşıyor ve kriz içinde debelenen çürümüş düzen bu safları gitgide daha derinleştiriyor. Şovenizm zehiri bu saflaşmada düzenin sadece Kürt halkına yönelik saldırısında değil, Türkiye işçi sınıfına yönelik saldırısında da tayin edici halka olma işlevi görüyor. Düzenin bu kanlı ve kirli hesaplarını, işçi sınıfının genel ve politik bir direnişi bozabilir. Genel ve politik bir direniş ise şovenizm zehirinin sınıf saflarından sökülüp atılmasıyla yükselebilir. Aksi taktirde bu ateş işçi sınıfını daha da yakacaktır! İşsizlik, sefalet ve zulme boğacaktır. Kaybedecek zaman yok. Görev öncü işçilerin, devrimcilerin, komünistlerin omuzlarındadır. Kardeş Kürt halkına destek eli uzatılmalı, genel ve politik bir direniş örgütlenmelidir.

Faşist köpekler “Gerekirse kan dökeriz!” diyerek uluyorlar. Bu tehdit sadece Kürt halkına değil, aynı zamanda Türkiye işçi sınıfına ve devrimcilerine yöneltilmiştir. Verilecek bir tek cevabımız vardır:

Özel bir saldırı planı olarak

Terörle Mücadele Kanunu

Sermaye iktidarının elindeki "demokratikleşme paketi" şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da özelleştirme saldırısı ve diğer saldırılar çerçevesinde yoğunlaştırılan sömürüye karşı yükselen mücadelenin önünü kesmeye, kitleler içinde beklenti yaratmaya, muhalefeti ve mücadeleyi düzeniçi kanallara akıtmaya ve en önemlisi olan öncüsüzleştirmeye yönelik olarak kullanılacaktır.

Bu anlamda "demokratikleşme paketi" içinde yok yoktur

Son yıllarda sermaye devletin gerek ekonomik, gerekse sosyal ve siyasal alanda gerçekleştirdiği ya da gündeme aldığı her icraatı "saldırı" sıfatı ile birlikte anılmaktadır. Tekelci sermayenin temsilcileri tarafından gerçekleştirilen bu icraatların saldırı olarak nitelendirilmesi, bütün bunların, giderek ağırlaşan iktisadi ve bunun koşulladığı siyasi kriz ortamında, işçi ve emekçi yığınlar üzerindeki sömürüyü daha da yoğunlaştırmayı, Kürt emekçi halkının üzerindeki sömürgeci tahakkümü ağırlaştırmayı, buna karşı işçi, emekçi ve Kürt cephesinden yükseltelen mücadeleyi ise ne pahasına olursa olsun ezmeyi amaçlamasından kaynaklanıyor. Yani siyasi ve iktisadi kriz sermaye devletin burjuva sınıf karakterini daha görülür hale getirmiştir.

Uzunca bir süredir hazırlıkları yapılan ve belli çapta uygulamaya konulmuş olan "özelleştirme saldırısı" ile "demokratikleşme saldırısı" özellikle '94 yılında sermaye devletin iki önemli saldırı kampanyası olarak öne çıkmış durumdadır. Gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ın 10. sayısında konuyla ilgili bir yazımızda (sf. 8-9) "demokratikleşme paketi"ni, "özelleştirme saldırısının işçi-emekçi kitlelere yutturulmasını sağlamak için ona hazırlanmış süslü bir ambalaj" olduğunu belirterek bu paketin asıl işlevinin sosyal, siyasal, iktisadi hayatta bir demokratik ortam sağlamak değil yoğunlaşan sömürüye karşı yükselen kitle mücadelesinin önünü kesmek olduğunu söylemiştik.

Nitekim gelinek yerde sermayenin sosyal demokrat uşağı SHP'nin özel katkılarıyla özelleştirme saldırısı belirli bir yasal çerçeveye otur-

tulmuştur. Fakat bu saldırının yasalaştırılması herşeyin olup bittiği anlamına gelmemektedir. Asıl saldırı, aslında uzun bir süreden beri başlamış olan ve bundan sonra daha da yoğunlaşacak olan özelleştirmenin fiilen gerçekleştirilmesi sırasında yaşanacaktır. İşte böylesi bir süreçte sermaye iktidarının elinde "demokratikleşme paketi" şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da özelleştirme saldırısı ve diğer saldırılar (istikrar paketleri) çerçevesinde yoğunlaştırılan sömürüye karşı yükselen mücadelenin önünü kesmeye, kitleler içinde beklenti yaratmaya, muhalefeti ve mücadeleyi düzeniçi kanallara akıtmaya ve en önemlisi olan öncüsüzleştirmeye yönelik olarak kullanılacaktır. Bu anlamda "demokratikleşme paketi" içinde yok yoktur.

Sermaye sınıfının iki hizmetkârı, Çiller ve Karayalçın'ın 18 Mayıs 1994'te büyük bir gürültü ile açıkladıkları bu paket, sermaye devletini daha işler hale getirmek ve ceza yargılamasını düzenlemekten özelleştirme saldırısını bütünlenecek ek bazı tedbirlere kadar bir dizi yasa tasarısından oluşmaktadır. Bunların büyük bir kısmı burjuva politikacılarının deyişle "özelleştirmeyle küçülecek" olan devletin daha işler hale getirilmesiyle ilgilidir. Ki bu, tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda devletin terör aygıtı olarak daha da yetkinleştirilmesi anlamına gelir. Güvenlik soruşturması, ceza infaz kurumları, ceza yargılaması, il idaresinin düzenlenmesi ve benzerlerine ilişkin tasarılar bu kapsamdadır.

Paketin içinde yeralan "Rekabetin

Korunması Yasa Tasarısı" ve "Tüketiciyi Koruma Yasa Tasarısı" ise, özelleştirme saldırısının yenilirtulur bir hale getirilmesi çabasının ifadesidir. Bu da ayrı bir yazı konusudur. Biz bu yazıda demokratikleşme saldırısının eksenini teşkil eden "Terörle Mücadele Yasası"nda değişiklikler yapan tasarıyı ele alacağız.

TMK'nın İşlevi:

Toplumsal ezen ve ezilen sınıflar olarak bölündüğü koşullarda ezen sınıf ezilen sınıflar üzerindeki egemenliğini polis, ordu teşkilatlarının yanı sıra ceza yasalarının "caydırıcı gücü" ile de sağlamaya çalışır. Egemen sınıflar sömürüye karşı ezilenlerin yükselttiği her türlü mücadeleyi kendi sınıf çıkarlarına yönelik bir tehdit olarak değerlendirip bu eylemleri yasalarla yasaklayıp ceza davalarının konusu etmişlerdir. Bunu yaparken de kendi tahakkümünü perdelemek için bu tür olayların toplumun geneline yönelik bir tehdit olduğunu ileri sürmüşlerdir.

T.C devletin yasaları da bu anlamda onlarca, yüzlerce yasaklar ve cezalarla doludur. TCK'daki, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'ndaki, Grev-Lokavt ve TİS Kanunu'ndaki, dernekler-sendikalar kanunundaki ve nihayet 1991 yılında icat edilen TMK'daki yüzlerce maddenin tümü tek bir amaca, işçi ve emekçi sınıfların ve onların çıkarları doğrultusunda saf tutan siyasal akımların sömürü koşullarına ve bizzat kapitalist sömürü sisteminin kendisine yönelik mücadelelerini yıldır-

1991 yılında icat edilen TMK'daki yüzlerce maddenin tümü tek bir amaca, emekçi sınıfların ve onların çıkarları doğrultusunda saf tutan siyasal akımların sömürü koşullarına ve bizzat kapitalist sömürü sisteminin kendisine yönelik mücadelelerini yıldırmaya, ezmeye ve böylece sermaye sınıfının egemenliğini sürekli kılmaya hizmet etmektedir.

maya, ezmeye ve böylece sermaye sınıfının egemenliğini sürekli kılmaya hizmet etmektedir.

Burada öncelikle şunu belirtmek gerekir. Sermaye devleti için ceza yasaları toplumsal muhalefeti susturmada, mücadeleyi ezmeye en temel araç değildir. Ceza yasalarının ve genel olarak yasaların devletin diğer baskı araçlarının yanında yardımcı bir işlevleri vardır. Ama bunun yanı sıra sermaye devletin tahakkümünü, baskısını "meşrulaştırma" rolüne de sahiptir.

Tekelci burjuvazi '80'lere kadar olan süreçte TCK'yı kendi iktidarına yönelik tehditlere, toplumsal mücadeleye karşı az çok yeterli bir araç olarak kullanmıştır. Buna karşın bu yasa, özellikle '80'lerin sonlarında gerek büyük boyutlara varan Kürt emekçi halkının özgürlük mücadelesini ezmeye, gerekse önemli bir toplumsal muhalefet odağı haline gelen işçi-emekçi hareketini yıldırma ve dizginlemede ihtiyaçlarına cevap veremez hale gelmiş idi. Diğer yandan TCK'nın ilgili 141,142 ve 163. maddelerinin teşhir olmuşluğu, buna dayanarak yürütülen "cezalandırma" saldırısının meşruiyetini zedelemeye başlamıştı. Bu nedenlerle sermaye devleti Nisan 1991'de her iki olumsuzluğa da son vermek için "demokratikleşme" görüntüsü altında TCK'nın bu maddelerini yürürlükten kaldırarak, yerine aynı konularda fakat daha geniş bir alanda uygulanabilecek ve daha ağır cezaları içeren "Terörle Mücadele Kanunu"nu koydu. Uygulamaya konulduğu andan itibaren de sermaye devletin dizginlerinden boşanmış baskısının bir aracı oldu.

TMK ve benzer yasaların temel işlevi, toplumsal mücadeleyi öncüsüzleştirmek, mücadelenin öncülerini cezalandırıp tutsak alarak mücadeleye yönelen kitleyi öncüsüz bırakmaktır. Gazetelere göre TMK çerçevesinde çalışan DGM'lerde tutuklu olarak yargılanan 6.400 kişiden 6.200'nü Kürt yurtseverleri, ilerici aydınlar ve devrimciler oluşturuyor. Bir başkası bunun 2.000 kişisinin "düşünce suçlusu", İDGM'nin 2115 davasının % 48'nin "düşünce suçu" ile ilgili olduğunu yazıyor. Şu anda cezaevlerinde TMK nedeniyle tutsak alınmış tutuklu ve hükümlü sayısı 8.250'dir. Bu faşist yasa nedeniyle tutuksuz yargılananların sayısı da oldukça kabardır.

TMK'daki değişikliğin anlamı:

Gelinen noktada sermaye devleti için yine bir tıkanmışlık söz konusudur. Kendisine karşı yönelen

sözlü, yazılı, eylemli her muhalefeti TMK'yı işleterek susturmaya çalışan sermaye devleti, özellikle emperyalistlerden gelen telkinleri de dikkate alarak ve özellikle Kürt sorununda, ama o da oldukça sınırlı bir şekilde düşünce açıklamasını TMK kapsamından çıkarma eğilimine girmiştir. Fakat bu düşünce açıklamasına da ancak ulusal devrimci harekete (PKK'ya) saldırı temelinde izin verileceği muhakkaktır. Bu amaçla MGK'nın direktifleri doğrultusunda hazırlanan bir değişiklik tasarısı meclise sunulmuştur.

Sermaye sınıfının hizmetkarları tarafından "TMK'da önemli değişiklikler öngören taslak" olarak nitelendirilen bu yasa değişikliği, aslında, sermaye devletinin önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinde, devrimci mücadelede ısrar edenlere karşı saldırısını daha da şiddetlendireceğinin ifadesidir. "Terör" olarak nitelendirilen eylemlerin genişletilmesinden verilen cezaların arttırılmasına kadar herşey bunun göstergesidir. 1991'deki düzenlemeyle cezaevinde bulunan tutsakların bırakılması, açılan yeni davalar ve cezaların düşmesi gibi bir durum bu yeni düzenlemeye göre söz konusu değildir. Yalnızca cezaların ertelenmesi ve paraya çevrilmesine ilişkin yasağın kaldırılmasıyla şu anda içerde bulunan bir kısım "düşünce suçluları"nın durumu onları cezalandıran DGM yargıçlarının verecekleri karara bağlanmıştır. Aslında bu durum da bir defaya mahsustur. Çünkü TMK maddelerinde öngörülen cezaların alt sınırları arttırıldığı ve böylece ceza infaz kanununun erteleme ve paraya çevirmede öngördüğü azami sınırların üstüne çıkarıldığı koşullarda TMK'ya göre verilen cezaların ertelenme ve paraya çevirme yasağının kaldırılmasının hiçbir işlevi de olmayacaktır. Kaldı ki, işlevi olsaydı bile yüz milyonlara, milyarlaraya varan para cezalarının ödenmemesi durumunda paranın üç yıla kadar hapis cezasına çevrilebilmesi de söz konusudur.

Şimdiye kadar TMK'da "büyük değişiklik", "düşünce özgürlüğü"nin sağlanması yalanlarıyla propaganda edilen değişiklik ise, temelde Kürt sorununu akademik tarzda sömürgeci düzenin sınırları içinde incelemeyi, buna karşılık Kürt ulusal devrim mücadelesine cepheden saldırıyı görev edinenlerin önünü açacak tarzdadır. Bu ise, devrimci Kürt hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan, TC'nin sömürgeci egemenliği karşısında secdeye duran reformcu, korucu bir Kürt hareketinin geliştirilmesine hizmet etmektedir. Ayrıca şimdiye kadar sermaye devletine uşaklıkta kusur etmemesine rağmen Kürt sorunundaki yayınları nedeniyle takibata uğramış, yargılanmış M.Ali Birand, Oral Çalışlar, Doğu Perinçek, İbrahim Aksoy vb. yazar-siyasetçi takımı da böylece ferahlatılmış olacaktır.

"Terör", ve "Terörizm" nedir? TMK'ya karşı mücadele:

TMK'da yapılacak değişiklikte en çok tartışılan konulardan biri de "terör"ün kapsamı, tanımı konusuydu. Kapsam içine alınanlardan birini yukarıda inceledik. Fakat işçi ve emekçiler açısından sorunun özü sermaye devletinin "terör" ile neyi kastettiğidir. Bu anlaşılmadan verilecek mücadele doğru bir temele

oturmayacaktır. Bu faşist yasaya göre "cumhuriyetin niteliklerini değiştirmek, ülke veya millet bütünlüğünü bozmak amacıyla toplumu veya kişileri korku veya paniğe düşürebilecek şekilde cebir, şiddet veya tehdide başvuran eylemler" terör eylemleri olarak tanımlanıyor. Burada korunan cumhuriyet sermaye sınıfının cumhuriyetidir, burjuva cumhuriyetidir. O cumhuriyet ki, onlarca yıldır işçi ve emekçilerin, yoksul köylünün, küçük esnafın, kimliği bile inkar edilen Kürt halkının üzerine karabasan gibi çökmüştür. Sermaye sınıfının bu barbar düzenini sürdürmek için bu sömürüyü yoğunlaştırmak ve baskıyı arttırmaktan başka bir seçeneği yoktur. Bu barbar düzenin egemenlerinin "terör" diye adlandırdıkları eylemlerin yöneldiği, bu eylemlerin korkuttuğu ve paniğe düşürdüğü "toplum ve kişiler" gerçekte sermaye sınıfı ve onun devletidir. Asıl yasaklanan böylece sermaye sınıfına, onun egemenliğine yönelik eylemlerdir. Kendi rezil sınıf çıkarlarını tüm toplumun çıkarları olarak yutturmaya çalışan sermaye sınıfının yalanlarına kanmamak gerekir. Adı TMK olan, gerçekte ise kendisi emekçi halka karşı sermaye sınıfının bir baskı aracı olan bu yasa gerçekte sermayedarlara ve onların kölelik düzenine yönelen tehdide, şiddete karşıdır.

İşçi ve emekçiler bu yasa kapsamında sürdürülen tartışmaların, yöneltilen saldırıların doğrudan muhatabıdır. Bugün sınıf mücadelesindeki öncülere ve devrimcilere, Kürt yurtseverlere karşı işletilen bu faşist yasa, yarın mücadele şiddetlendiğinde ve genişlediğinde sınıfın her türlü hak ve özgürlük mücadelesinin önüne çekilen bir set olacaktır. Örneğin bir grev, bir yürüyüş, bir miting, toplantı "ülke veya milletin bütünlüğünü bozan" bir "terör" eylemi, grevci/yürüyüşçü işçi ve emekçiler ise "terörist" olarak muamele göreceklidir. Hem bunun önünü kesmek, hem de kardeş Kürt halkına, sınıfın öncülerine, devrimci ve komünistlere sahip çıkmak için bu ve benzer faşist yasaları parçalamak sınıfın ertelenemez görevleri arasındadır.

Sermayenin sözcüleri bu gibi yasaların batılı demokratik ülkelerde de bulunduğunu söyleyerek TMK'ya meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlar. Evet, diğer kapitalist ve emperyalist devletlerde de bu tür yasaların olduğu doğrudur. Hatta bazılarında, örneğin İngiltere'deki "terör yasası"nda cezalar 10-15 yıl gibi oldukça yüksektir de. Ama bu durum, tam da bu ülke işçi ve emekçilerinin de sermaye sınıfının tahakkümü altında olması, aynı sömürü ve sömürgeci mekanizmanın varlığıyla ilgilidir. Bu batılı ülkelerde de devlet sermaye sınıfının çıkarlarını savunmak ve korumak için işçi ve emekçilere karşı bir zor ve baskı aygıtı olarak örgütlenmiştir.

İşte tam da bu durum sermaye sınıfının diktatörlüğüne karşı uğruna mücadele edilmesi gereken şeyin Avrupa'daki, Amerika'daki gibi bir rejim olamayacağını, olmaması gerektiğini gösterir. Bu nedenle her türlü hak ve özgürlükleri kazanma, sermaye sınıfının saldırılarını püskürtme mücadelesini, sermaye iktidarına son verme ve yerine proletaryanın iktidarını kurma amacına bağlamak gerekmektedir.

TMK'da değişikliğe muhalefet ve madalyonun öbür yüzü

TMK'daki değişiklik tasarısı, başta kendisini her türlü toplumsal muhalefetin her koşulda şiddetle bastırılması doğrultusunda konumlandırmış ve bu konuda hiçbir esnemeye tahammül etmeyen faşist kadroların muhalefetiyle karşılaştı.

DYP milletvekili Yaşar Topçu'nun "Haluk Gerger ile Apo aynı şeyleri söylüyor. Aralarında ne fark var?" sözleri, MHP ve BBP'nin protestoları, DYP ve ANAP içindeki faşist kadroların tasarısı "paçavraya çevirme" tehditleri düzenin Kürt sorunundaki manevra alanını genişletmek anlamında en küçük esnemesine duyulan tahammülsüzlüğün, korkunun ifadesidir. Fakat birilerinin bu değişikliğin zaten H. Gerger, İ. Beşikçi ve benzerlerinin mevcut fikirleri doğrultusunda beyanda bulunmalarına hizmet etmeyeceğini hatırlatması gerekiyor.

Zaman gazatesine göre polis şefleri, "mevcut kanunun çıkması halinde yaşanan sıkıntılar CMUK'un ortaya çıkardığı sıkıntılardan daha fazla olacaktır" diyerek ceza ertelemesi ve paraya çevirmeye karşı çıkmışlar. CMUK'nun siyasi değil ama adli "suçlu"lar için getirdiği kısıntı kabilinden bazı iyileştirmelere bile tahammül edemeyen bu infaz ve katliam şebekesinin şeflerinden farklı bir tavır beklenmezdi zaten. Eğer ceza ertelemesi ve paraya çevirme uygulama alanı bulabilirse -ki bu pek mümkün değildir- bu şebekenin infazları yoğunlaştıracağı kuşkusuzdur.

Tasarıya karşı en yoğun tepkiler ise islamcı parti ve çevrelerden geldi. "Bölücülere özgürlük, inananlara zulüm getiren değişikliğe hayır" çerçevesinde yürütülen kampanyanın sahipleri temelde Kürt ulusal devrimci hareketinin ezilmesi konusunda tekeli sermaye ile hemfikirler. İslamcıların itirazı, TMK'nın "terör" tanımlaması içerisine devletin laik temeline yönelik eylemlerin de katılmasına ve böylece faaliyetlerde bulunan ya da destekleyen vakıfların kapatılıp mallarına el konulacağına belirtilmesinaydı. Tasarıdaki bu düzenlemeye özellikle karşı çıkan RP'nin siyasal, sınıfsal konumunun tahlili bu karşı çıkışın ardındaki gerçeği kavramamızı kolaylaştıracaktır. İlk sermaye birikimini taşrada geleneksel ticari, zirai, sınai faaliyetleri ile sağlayıp özellikle '80'li yıllarla birlikte kentleşen, çıkarlarını ve siyasetini islami motifler ve söylemlerle ifade eden tekel dışı orta burjuva katmanların politik temsilcisi konumunda olan RP'nin tabanı da önemli ölçüde geleneksel islami inançlara bağlı kent yoksulları ve küçük, büyük esnaf tabakasından oluşmaktadır. Bu kesimlerde laikliğe karşı islami bir yönetim isteği egemendir. Bu isteğin aslında RP'nin tabanında kapitalist sistemin sömürü çarkına ya da bu sömürünün belli bazı aşırılıklarına yönelik karşı koyuşun, eleştirinin farklı bir biçimde de olsa tezahürünü ifade eder. RP'nin asıl temsilcisi olduğu islamcı orta burjuvazinin ise tekelci burjuvazi ile aralarında özde bir çelişki yoktur. Gerek kapitalist sömürü sisteminin savunulmasında, ücretli emeğin sömürsünde, gerekse Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenliğin sürdürülmesi gereğinde onunla hemfikirler. Tekelci sermaye ile çelişkisi, ona karşı mücadelesi toplumsal artı-değerden, ülke çapında ücretli emek sömürsünden daha fazla pay elde etme konusundadır. Bunun için RP, tabanında yeralan ve nispi yoksullukları nedeniyle radikal islami söylem ve eyleme daha yatkın olan kitlesini bu konuda tekelci sermayeye karşı bir baskı unsuru olarak kullanmak niyetindedir. Şimdiye kadar yaptığı da budur. RP'nin aynı zamanda radikal islami eğilimleri yatıştırmak ve sistem içi tutmak gibi bir fonksiyonu olduğu da unutulmamalıdır. Fakat refahçı orta burjuvazinin bu amacının gerçekleşmesi, özellikle iktisadi krizin derinleştiği, tekellerin kar oranlarını da önemli ölçüde etkilediği koşullarda işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürünün daha da yoğunlaştırılmasına, bu sınıflardan sermaye sınıfına gelir transferinin daha da çoğaltılmasına bağlıdır. İşte birincisi, RP, bu nedenle sömürü ve sömürgeci mekanizmanın yoğunlaşmasına karşı yükselecek mücadeleyi ezmenin araçlarından biri olarak TMK'ya temel destek vermektedir. İkincisi, tekelci burjuvazi ılımlı olmaktan ziyade radikal islami eğilimlere destek veren RP tabanındaki yoksul kitlelerin islami radikalizmle birleşmelerini engellemek için "devletin laik temeline yönelecek" eylemleri de TMK kapsamına almıştır. Üçüncüsü, refahçı orta burjuvazi tekelci sermayeye karşı ganimet savaşımında tabanındaki bu radikalizme belli ölçülerde ihtiyaç duyduğundan laiklik temelinde getirilen yasaklamalara karşı çıkma gereğini duymaktadır.

Burada bir noktaya daha değinmek gerekiyor. TMK'da 163. maddeyi geri getireceği iddia edilen -ki doğrudur- bu ekleme olmadan da TMK, şimdiye kadar özellikle RP dışındaki İBDA-C vb. gibi radikal islamcı akımlara, bu doğrultuda yayın yapan yayın organlarına karşı zaten uygulanıyordu. Fakat tekelci burjuvazinin temsilcileri söz konusu bu ekleme ile birlikte doğrudan RP'yi vesayet altına alarak, onun üzerine Demokles'in kılıcını yerleştirerek olası sapmalara izin vermemeyi, RP'nin islamcı tabanının kendisine karşı ganimet savaşımında kullanmasının önüne geçmeyi ve gerektiğinde bu maddeyi kullanarak refahçı orta burjuvaziyi geriletmeyi amaçlamıştır. Fakat görünen o ki, refahçı burjuvazi bu tür şantajlara pabuç bırakmaya pek niyetli değildir. Gelişen tepkiler de aslında daha çok parti tabanından kaynaklanmakta, kaymak tabaka da buna sahip çıkmaktadır. Yani sözün özü bu konudaki çekişmeler basit bir şeriatçı-laik/kemalist çekişmesi değildir. Tersine çok hassas sınıf ilişkileri ve mücadelelerine karşılık gelmektedir.

Demokratizmi Savunmanın Sınırları (VI. Bölüm)

Bugünkü TDKP üzerin

“Yarı-feodal Türkiye” kavramı ile “özü köylü-toprak devrimi olan UDHD” düşüncesinin organik bütünlüğü, Kongre Belgeleri’ni ve TDKP programını kırmızı bir şerit gibi boydan boya kesen temel bir fikir durumundadır. O Kongre Belgeleri ki, Mao Zedung eleştirisi sonrasına aittir ve dolayısıyla her türlü “maocu sızıntı”dan güya arındırılmış en yetkin ideolojik belgelerden oluşmaktadır. Ve bu Belgeleri, onların içerdiği temel fikirleri, kuşku yok ki herkesten daha iyi bilebilecek durumda olan bir takım insanlar, bugün kalkıp, geçmişte “yarı-feodal” kavramının masum bir iktisadi tanımlamadan ibaret olduğunu ciddi ciddi iddia edebiliyorlar.

“Bir soru ve yanıtı”

TDKP Röportajı’nın 2. baskısı (Ağustos ‘93) şu kısa ön açıklama ile birlikte yayımlandı: “Elinizde tuttuğunuz kitabın ilk baskısı, önemli dizgi hataları, anlam kaymasına yolaçan kısa ve uzun atlamalarla yayımlandı. Bir soru ve yanıtı ise kitapta hiç yer almadı. Dikkatsizlikten, faksla bize ulaşan metnin tam olarak çözülememesinden, özensiz düzeltmeden kaynaklanan bu durumun sorumluluğu tamamen yayınevimize ve derleyene ait. Okuyucularımızdan özür diliyor ve kitabın ilk baskısından satın alan okuyucuların ellerindeki kitabı yeni baskısıyla ücretsiz olarak değiştirebileceklerini duyuruyoruz.”

Birinci baskıdan birbuçuk yıl gibi uzun bir süre sonra yapılan bu “teknik düzeltme” doğal olarak hiçbir inandırıcılık taşıyor. Gerek yeni baskı, gerek yenisinin eskisiyle ücretsiz olarak değiştirilmesi ihtiyacı ve gerekse okurlardan dilenen “özür”, tüm bunlar ikinci baskıda yer verilen ve burada konumuzu oluşturan “bir soru ve yanıtı”ndan dolayıdır. Ortada ilk baskının ikincisiyle değiştirilmesini gerektirecek denli ciddi bir sorun bulunduğu göre, bu durum en çok üç ay içerisinde telafi edilebilirdi. Oysa “sorumluluk”lara işaret etmeyi ve okurdan özür dilemeyi gerektirecek kadar ciddi bu “teknik hata”yı düzeltmek için nedense tam birbuçuk yıl beklemek yoluna gidilebilmiştir. Bu durumda, okurdan yapılan “teknik” açıklamaya inanmasını beklemek onu ciddiye almamakla eş anlamlıdır.

Belli ki kitabın ilk baskısında bu “bir soru ve yanıtı”na başka bazı nedenlerle yer verilmedi. Söz konusu soru ve yanıtı incelendiğinde son derece kritik bir sorunu ele aldığı görülmekte ve yayınlanmamasının gerçekte başka nedenleri olduğu kuşkusuz kendiliğinden doğmaktadır. Bu “bir soru ve yanıtı”nın ilk baskıdan hemen sonra elden ele dolaşan “tashihi yapıldı” özel notlu nüshası da gözönünde bulundurulduğunda, gerçekte buna herhangi bir kuşku da kalmamaktadır.

Bu durumda, “sorumluluğu” üstlenen yayınevi ile “derleyen” kişi, son derece ciddi yeni bir sorumlulukla karşı karşıya kalmış oluyorlar. Bu, devrimci kamuoyunu bilecek kaba bir biçimde yanıltmak sorumluluğudur. Üstlenilen

“teknik hata” sorumluluğuyla kıyaslanamaz ölçüde ağır bu ikincisine, biz burada yalnızca işaret etmekle yetiniyoruz.

Macerasını bırakıp soru ile yanıtına geçiyoruz. Röportaj’ın ikinci baskısının “Parti Örgütü ve Parti-içi Hayat” başlıklı VI. Bölüm’ünde yer verilen soru-yanıtın sorusu şöyle: “1980 yılında partinizin en üst organı olan Kongre’de resmileştirdiğiniz programatik tespitlerinizin bir bölümünün parti materyallerinde artık kullanılmadığı görülüyor. ‘Yarı-feodal Türkiye’, ‘UDHD’ ve ‘ulusal sorun’ hakkındaki tezleriniz hala geçerli midir? Andığımız konulardaki tezlerinizde değişiklikler söz konusu mu? Bu konularda parti içinde bir tartışma var mı?” (s. 187)

Yanıtı hayli uzun, 14 kitap sayfası tutarında. Bir ilk fikir edinme için ilk paragrafını olduğu gibi aktarıyoruz: “Partimizin, Kuruluş Kongresi olan 1980 Kongresi’nde resmileşen programatik tespitlerin, ‘yarı-feodal Türkiye’, ‘UDHD’ gibi, bir bölümü bir süredir parti materyallerinde kullanılmıyor. Ancak, bu kavramların kullanılmaması, onların ve dayandığı tezlerin bir bütün olarak reddedildiği, rafa kaldırıldığı, yerine bütünüyle farklı tezlerin geçirildiğini göstermiyor. Bazı kavramların bugün kullanılmaması, bazılarınca bu kavramların ve dayandığı tezlerin bir bütün olarak reddedilmesi, değiştirilmesi olarak yansıtılmaya çalışılıyor. Bu, gerçek durumu yansıtmıyor.” (age, s.187)

Bu sınırlar içinde bile, maceralı soru ile yanıtının

TDKP’nin eklektizmi üzerine de kısaca bir kaç şey söylemek gerekiyor. Örneğin, “yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde meta üretimi temeli üzerinde genel olarak kapitalizm egemen bir duruma geldi” eklektik tanımından “yarı-feodal” ibaresini attınız mı, hayli mesafe almış görünürsünüz. Oysa o tek kelimelik ifade, TDKP’nin sosyo-ekonomik yapı konusundaki görüşlerinin en özgün yanı, tüm bir tahlilinin temelidir.

TDKP için taşıdığı özel önem yeterli açıklıkta görülebilmektedir. Yıllarca eski çizgiyi fiilen revizyondan geçirip de bu konuda herhangi bir açıklama yapmak gereği duymayanlar, nihayet bu biçimsiz durumun içte yarattığı sıkıntılar ve dıştan oluşturduğu basınç karşısında, kendilerini bir açıklama yapmaya zorunlu görüyorlar. Yapılan herhangi bir duruma ilişkin olağan bir açıklamadan çok, bu sıkıntılar ve basınç karşısında tamı tamına bir savunmadır. Doğal olarak, bir kuruluş kongresinde kabul edilen eski çizgide yeni bir kongreye ihtiyaç duyulmadan yapılan kaba revizyon inkar edilemiyor. Fakat yaşanan bu fiili duruma “bazılarınca” atfedilen anlama itiraz ediliyor. Bu “bazıları”nın kimler olduğu açık olmamakla birlikte, yanıtın en son paragrafında yer alan ve konu üzerine partide bir “irade birliği” olduğunu özellikle vurgulayan özel açıklama (s.200), bu kötü niyetli yorumcuların “içerden” değil de dışardan birileri olduğunu gösteriyor.

Bir fikir edinmek üzere Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm’in Giriş bölümünde yer alan şu gözlemi aktaralım: “Temel konularda sürdürülen suskunluktan da anlaşılacağı gibi, bu çizginin asıl içeriği ve temel tezleri bugün artık kurucuları tarafından bile açık bir savunma konusu yapılamıyor. Arada bir hatırlatılan ‘Bizi bugüne çizgimiz getirdi’ kuru ve boş sözleri bir yana bırakılırsa, TDKP yayınlarında bu çizginin temel tezlerinin eski muhtevasıyla savunulduğunu görmek gerçekten güç. Eskiden alameti farika niteliği taşıyan formüller ve sloganlar yok artık. Eskiden ‘Yaşasın UDHD’ diye biten bildiriler, şimdilerde artık ‘Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm’ diye bitiyor. ‘Yarı-feodal Türkiye’ yok artık. Toprak devrimi vurgusu yok artık. ‘Devrimci’ ve ‘müttefik’ milli burjuvazi yok artık.

Değerlendirme -2

H.Fırat

Örnekler artırılabilir. Bütün bunlar, çıkışında kendini 50 küsur yılın anti-tezi olarak sunan bir çizgi için hazin bir sonucu olduğu kadar, açık bir iflası da ifade eder." (s.15)

Maceralı "soru ve yanıtı", kuşku yok ki bu tür bir değerlendirmenin oluşturduğu basınca karşı bir savunmadan ibarettir. Yapılan savunmanın mahiyetini az sonra ayrıntılarıyla göreceğiz. Şimdiden şunu söyleyebiliriz. Yapılan açıklamalar, her türlü ciddiyetten yoksun olmanın ötesinde, insanı şaşırtan kaba bir tutarsızlığın da ifadesidir. Öylesine ki, "yanıt"ın 187-194. sayfalar arasındaki ilk bölümünde, bize eski çizginin özü ve esası bakımından doğru olduğu anlatılmaya çalışılırken; 195-200. sayfalar arasındaki ikinci bölümünde ise, bu kez mevcut çizgi ve programın tartışmalı olduğu söylenmekte, son 30-40 yılın gelişmelerinden gerekli teorik sonuçlar çıkarılamadığı sürece, değil Türkiye'de tüm dünyada ortada herhangi bir bilimsel parti programının konulamayacağı anlatılmaya çalışılmaktadır. Bunun ışığında toplam yanıt'tan çıkarılabilecek biricik sonuç ise, kaçınılmaz olarak şu olmaktadır: Eski programımız doğrudur ve geçerlidir; fakat yalnızca bir süre için, demek oluyor ki, bir zorunluluk olarak önümüzde duran "yenilenmiş bir uluslararası teorik platformun inşası" temelinde ortaya konulabilecek yeni programa ulaşmaya kadar!

Bir iflas, ancak bu kadar kaba ve gülünç bir tarzda sergilenebilirdi.

Eklektizmden umulan yarar

Önce eski programın neden hala geçerli olduğunu görelim. İlk paragrafında kavramlardaki revizyonu kabul eden, fakat bunun hiç de "bu kavramların ve dayandığı tezlerin bir bütün olarak reddedilmesi" demek olmadığını söyleyen yanıt, onu izleyen paragrafta konuya şu açıklığı getirmektedir.

"Partimizin Kuruluş Kongresi olan 1980 Kongresi'nde onaylanan programında ve diğer materyallerinde Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olarak niteleniyor. Ancak programın, bu saptamanın yapıldığı bölümünde ve Kongre'de onaylanan diğer materyallerde, Türkiye'de kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu, Türkiye'nin 'bu bakımdan kapitalist bir ülke', emperyalizmin yarı-sömürgesi, 'geri kapitalist ülke' olduğu da vurgulanıyor ve buna dikkat çekiliyor." (s.187, siyahlar orijinalinde)

Burada bir an için duralım ve 1989 tarihli Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm'den aşağıdaki satırları okuyalım:

"TDKP'nin eklektizmi üzerine de kısaca bir kaç şey söylemek gerekiyor. Aslında çizgisinin bu temel özelliğini vurgulamak, şu dönem özellikle önemlidir. Zira eklektizm her zaman bir oportünist tornistan, eski çizgiyi reforme etme, bugün yanlışlığı en çıplak biçimde ortaya çıkmış bazı görüşlerden arındırarak olumlama imkanı da demektir. Örneğin, 'yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde meta üretimi temeli üzerinde genel olarak kapitalizm egemen bir duruma geldi' eklektik tanımından 'yarı-feodal' ibaresini attınız mı, hayli mesafe almış görünürsünüz. Oysa o tek kelimelik ifade, TDKP'nin sosyo-ekonomik yapı konusundaki görüşlerinin en özgün yanı, tüm bir tahlilinin temelidir. O kısacık ifade temel teorik bir yaklaşımın, bir tarih teorisinin simgesidir. Devrim anlayışı tam da bu ifadenin taşıdığı zengin muhteva üzerine oturur. Bazı ifade ya da "sızıntı"ları ayıklayarak -örneğin

Mao Zedung eleştirisinde olduğu gibi- 'bütünlüklü çizgi' sini olumlamak, böylece gerçekte kendi ilerleyişini engellemek gibi kendi payına talihsiz gelecekleri de olan bir hareket olduğu için TDKP çizgisinin bu yanına değinmek daha bir gereklidir." (s.79-80)

Bunu izleyen sayfalarda, bu eklektizm uzun uzun örneklenmekte ve kitap boyunca konu üzerinde ayrıca ve döne döne durulmaktadır. Ve nihayet kitabın son bölümünde, "TDKP Programı: Eklektik Bir Küçük-burjuva Program" başlığı altında, eklektizmin bu programın tüm ruhunu oluşturduğu vurgulanmakta ve bu arada şunlar söylenmektedir. "Eklektizm kendini hem nesnel gerçeğin algılanışında, hem yorumunda göstermektedir. Nesnel toplumsal gerçeğin algılanışında teorik dogmalar geriye, inatçı gerçekler ileriye çekmekte, sonuç, ikisinin bileşkesi eklektik formül ve tanımlar olmaktadır." (s.179)

Şaşırtıcıdır ki, bir ideolojik çizginin tutarsızlığının en çarpıcı ve kaba göstergesi sayılması gereken bu eklektizmden TDKP bugün gerçekten yarar umabilmektedir. Tam da, yıllarca önce bir "oportünist tornistan" ihtimaline ilişkin öngörülerini özel çabayla doğrulamak istercesine, bugün kendine buradan sözde bir çıkış yolu bulmaya kalkabilmektedir. Hata ve zaafılara sığınılacak "saçak altı arama" geleneği sürüyor demeyeceğiz, durumu anlamak için bugün bu son derece hafif kalır; olumsuz gelenek geline yerde artık çürütüyor ve bir çürümeyi yansıtıyor diyeceğiz, durumu tam olarak anlatabilmek için.

TDKP çizgisinde yarı-feodalizm kavramı kendi içinde bir sosyo-ekonomik tanım değil, fakat belirli bir devrim anlayışının sosyo-ekonomik temellerini anlatmak bakımından son derece kritik bir önem aşayan bir kilit düşüncedir. TDKP'nin '80 öncesi polemiklerinin neredeyse üçte ikisi bu kavramla devrim anlayışı arasındaki bu kritik ilişkiyi göstermeye hasredilmiştir. Öte yandan, Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm kitabı da, neredeyse baştan sona, narodnik önyargıların ürünü bu sosyo-ekonomik yapı tahlili ile küçük-burjuva devrim anlayışı arasındaki organik bütünlüğü sergilemeye çalışır.

Fakat pişkinlikte sınır tanınamayı bir davranış kuralı haline getirmiş bu insanlar, bugün kalkıp ciddi ciddi, bunun iktisadi ilişkilerin belli bir duruma ilişkin sıradan bir kavram tartışması olduğunu, dahası kavramı o gün de bugün de hep doğru kullandıklarını iddia edebiliyorlar. Söylediklerine bir parça inandırıcılık kazandırabilmek için de, "Kongre materyalleri incelendiğinde", "programa bakıldığında", "80 öncesi polemiklerde" demeyi de ihmal etmiyorlar. Gelgelelim andıkları bu materyallerin bugün ancak az sayıda özel kitaplıkta bulunabildiği basit gerçeğini es geçtikleri gibi, bir sürü boş ve yalan sözü pepeşe sıralamak yerine, neden bu andıkları materyallerden bir kaç pasajı tartışmasız kanıtlar olarak sunmak yoluna gitmedikleri sorusunu da boşlukta bırakıyorlar.

Onların yapmadığını bir kaç kısa örnekle biz yapalım.

Örneğin Kuruluş Kongresi Belgeleri'nin "UDHD" bölümünü açalım. UDHD'nin özünde bir "köylü-toprak devrimi" olduğunu özenle vurgulayan düşünce, aynen şöyle gerekçelendirilir: "çünkü emperyalist egemenliğin temeli feodalizm olmaya devam ettiği gibi, yarı-feodal bir ülkede emperyalizme

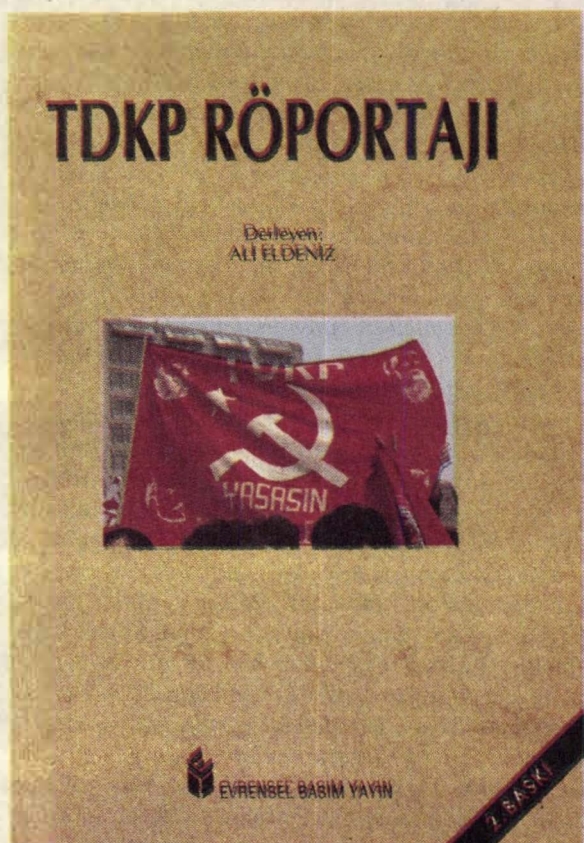
karşı yürütülen mücadele de bir köylü-toprak mücadelesi olabilir." (s.230)

Yine Kuruluş Kongresi Belgeleri'nin bu kez "Toprak devrimi Üzerine" bölümünü açalım. Giriş paragrafı iktisadi yapı tahlilleriyle devrim anlayışı arasındaki kopmaz organik bütünlük üzerinedir ve aynen şöyledir: "Emperyalizmin uzantısı komprador-tekelci kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de yaşanmakta olan Ulusal Demokratik Halk Devriminin özü ve temeli, köylülüğün anti-feodal toprak devrimidir." (s.361)

Buradan "Halk Cephesi Üzerine" karara geçiyoruz ve örneğin şu satırları okuyoruz: "toprak devriminin özünü oluşturduğu demokratik devrimde köylülük, özellikle yoksul köylülük temel bir güçtür." (s.370)

Ve nihayet TDKP programına geliyoruz. Devrim aşamasının tanımlandığı bölümde, bunun aynen şöyle gerekçelendirildiğini okuyoruz: "... Demokratik devrim hala burjuva karakterini korur ve özünde köylülüğün toprak devrimi olmaya devam eder. Türkiye, yüzyılın başından beri demokratik devrim sürecinde bulunmasına karşın ülkede ne bir toprak devrimi, ne de ulusal sanayi kapitalizmi esas olarak gelişemediğinden feodalizm tasfiye edilememiş, aksine, emperyalizm ve komprador-tekelci kapitalizmle kaynaşarak yaygın kalıntılar halinde köylülüğü ezmeye devam etmiştir." (s.283)

Tüm bu örneklerden görülebileceği gibi, "yarı-feodal Türkiye" kavramı ile "özü köylü-toprak devrimi olan UDHD" düşüncesinin organik bütünlüğü, Kongre Belgeleri'ni ve TDKP programını kırmızı bir şerit gibi boydan boya kesen temel bir fikir durumundadır. O Kongre Belgeleri ki, Mao Zedung eleştirisi sonrasına aittir ve dolayısıyla her türlü "Maocu sızıntı"dan güya arındırılmış en yetkin ideolojik belgeler toplamından oluşmaktadır. Ve bu Belgeleri, onların içerdiği temel fikirleri, kuşku yok ki herkesten daha daha iyi bilebilecek durumda olan bir takım insanlar, bugün kalkıp, geçmişte "yarı-feodal" kavramının masum bir iktisadi tanımlamadan ibaret olduğunu ciddi ciddi iddia edebiliyorlar. Diyelim ki bununla "Kongre materyalleri"ne ulaşma olanağından yoksun yeni üye ve sempatanları gerçekten aldatabiliyorlar. peki ya "eskiler" olarak bu utanç verici masalı anlatırken ya da dinlerlerken bu arada birbirlerinin yüzüne bakma gücünü kendilerinde nasıl bulabiliyorlar?

İlk baskının ikincisiyle değiştirilmesini sağlayacak denli önemli bir sorun varken
"Sorumluluk"lara işaret etmeyi ve okurdan özür dilemeyi gerektirecek kadar ciddi bu
"teknik hata"yı düzeltmek için nedense tam
birbuçuk yıl beklenebilmiştir.

Bir geçmiş zaman masalı

Anlatılan masala göre, “‘80 öncesi polemiklerde” yarı-feodal kavramının içeriği anti-marksist akımlarca çarpıtılmış. Ona, “yüzde 50 kapitalizm yüzde 50 feodalizm” türünden matematiksel oranlarda ifadesini bulan anlamlar yükleniyormuş. Oysa “kavramların içeriğini ve ifade ettiği süreci” isteyen istediği gibi yorumlayıp değiştiremezmiş. “Marksist ve bilimsel” olmayan bu yaklaşımlara Marksizm’i savunmadaki titizliği bilinen TDKP’nin göğüs germesi gerekmişmiş. Yarı-feodal kavramı da yalnızca bu amaçla ve feodal çözülme ile kapitalist gelişme sürecinin içiçeliğini vurgulamak için kullanılmışmış (s.188). Doğal olarak masal bu minvalde uzayıp gidiyor ve şu gönül ferahlatıcı sonuca bağlanıyor: “Partimiz ‘80 öncesi olduğu gibi bugün de yarı-feodal kavramını ve içeriğini böyle ele almaktadır.”

Masala arada ampirik kanıtlar da karışıyor. Buna göre, TDKP Kongresi’nden bu yana 10 yıl geçmişmiş. 10 yıl önce birileri (bunlar her kimse!) feodal kalıntıların “emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi” tarafından süpürülüp atılacağını iddia ediyormuş da, oysa hiç de böyle olmadığını bugün olaylar somut olarak göstermişmiş. Tersine feodal kalıntılar bu güçler tarafından “özellikle üstyapıda” desteklenmiş ve aralarındaki ittifak ve işbirliği de güçlendirilmişmiş. Bu da kendilerinin ne kadar haklı olduklarını bir kez daha göstermişmiş. Gerçi feodal ilişkilerdeki “çözülme ve zayıflama” süreci sürüyormuş ve tersinden de kapitalist ilişkiler gelişmeye devam ediyormuş. Bununla birlikte, bu kalıntılar hala da yaşamaya devam ediyorlarmış; bunları görmek için kırsal ilişkilerin yanısıra “pazar için üretim yapan ve genç işçilerin yoğunlaştığı küçük ve orta büyüklükteki ticaret ve sanayi işletmelerine” bakmak bile kendi başına yeterliymiş, vb. vb. (s.189)

Burada masala bir an için ara verip, masaldan yaklaşık 5 sene önce masalcılardan biri (çizginin bir numaralı teorisyeni!) tarafından bir vesileyle ve bir günah çıkarma üslubunda sarfedilen ve bir kaç ay sonra da yüzgeri edilen şu “özeleştiril” sözleri dinleyelim: “Ülkemizin ekonomik-toplumsal yapısı tahlil edilirken yapılan hatalardan biri de yukarıda ana hatları belirtilen hatalı yaklaşımın doğruluğunu kanıtlamak için feodal kalıntıların gücünün abartılması, kapitalist tarım işletmelerinde feodal ilişkilerin aranması, önemsiz kalıntıların (feodal ilişki) öne çıkarılmasıydı. en gelişmiş kapitalist işletmelerde ya da kapitalizmin en çok geliştiği tarımsal yörelerde mikroskopa feodal ilişki aranması, bulunduğu da aynalarla büyütülüp yansıtılmasıydı. Bu feodal ilişkilerin ekonomik-toplumsal yapıdaki gücünün ya da yerinin abartılmasına, kapitalist işletmelerin niteliğinin bile tartışılmasına yolaçtı. Somut gerçeği bilimsel bir yaklaşımla ve yöntemlerle tahlil etme yerine gerçek, önyargılara, leninist tezlerin hatalı yorumuna uydurulmaya çalışılıyordu.” (Bkz. Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi, Ek Belgeler bölümü, s.188)

Bu eski günahkarın, yarı-feodal kavramı ile devrim anlayışı arasındaki kopmaz bütünlüğe de o sıralar açıklıkla işaret ettiğini bunlara ekleyelim ve yeniden masala dönelim. Masala göre, “yarı-feodalizm” kavramı geçmişte de doğru kullanılıyor olmakla birlikte, “partimiz bir süredir ülkemizin ekonomik-toplumsal yapısını temel özellikleri itibarıyla tanımlarken yarı-feodal vurgusunu yapmıyor, ülkemizi yarı-sömürge tanımlamasının yanısıra ya da onunla birlikte yarı-feodal bir ülke olarak tanımlanmıyor”muş. Neden peki? Zira bu çözülen (feodalizm) ile gelişmekte olanın (kapitalizm) ilişkilerinde karışıklıklara yolaçıyormuş; “egemen ve belirleyici olanı, ekonomik-toplumsal yapıda varolan farklı unsurlardan (kapitalist ve feodal unsurlar) hangisinin ötekine bağlandığını ve egemen hale geldiğini açık ve net olarak yansıtmamakta”ymış. Hatta “hatta partinin tahlillerinden ve bu tahlillerden çıkardığı sonuçlardan farklı izlenimlerin doğmasına (bile) yolaçmakta”ymış. “Başkalarının izlenim ve yorumları”nı elbette önemsemiyorlarmış; ne var ki bu kavram bugün kitlelerde

Masala arada ampirik kanıtlar karışıyor. Buna göre,

TDKP Kongresi’nden bu yana 10 yıl geçmişmiş. 10 yıl önce birileri (bunlar her kimse!) feodal kalıntıların “emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi” tarafından süpürülüp atılacağını iddia ediyormuş da, oysa hiç de böyle olmadığını bugün olaylar somut olarak göstermişmiş. Tersine feodal kalıntılar bu güçler tarafından “özellikle üstyapıda” desteklenmiş ve aralarındaki ittifak ve işbirliği de güçlendirilmişmiş.

de böyle bir karışık algılamaya yolaçabiliyormuş ve bu “bir politik hareket” için tercih edilir bir durum değilmiş. (Masalcılar bunu, düne kadar temel çalışma alanları olan Çorum’un orta köylülüğü ile Dersim’in yoksul köylülerinin olağan karşıladığı tanımlamaları bugünün zorunlu çalışma alanını oluşturan fabrika işçilerinin şaşkınlık ve küçümseme ile karşıladıkları biçiminde de ifade edebilirlerdi.) Dolayısıyla bugün, “Türkiye’yi tanımlarken ya da nitelerken yarı-feodal kavramının kullanılmamasının nedeni bu”ymuş(s.190)

Ve nihayet masalda finale geliyoruz:

“Yukarıda belirtilen çerçevede, yarı-feodal kavramının kullanılmaması, kendi başına, partimizin kuruluş kongresinde onaylanan programına temel teşkil eden tezlerde bir değişikliğin sonucu olmadığı gibi, bu tezlerde bir değişikliği de gerektirmiyor. ... Yarı-feodal kavramının ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını tanımlarken kullanılmaması ve öne çıkarılmaması partimizin kongrede onaylanan tezleri ve tahlilleriyle çelişmediği gibi bu tezlere ve tahlillere de uygun olan bir düzeltmedir.” (s.190-191)

Kongre Belgeleri’nden yukarıya aktarılan alıntılar demetinden sonra, bu sözlerle tek kelimelik bir eleştiri yöneltmeyi yük olduğu kadar okura bir saygısızlık da sayıyor ve bu masalcılara yeniden soruyoruz: Sahi siz “eskiler”, bu masalı anlatırken ya da dinlerken, birbirinizin yüzüne bakma gücünü kendinizde nasıl bulabiliyorsunuz?

Özeleştiride “saçakaltı” geleneği

Dinlemiş bulunduğumuz masal mutlu bir sona bağlanmış olsa da, masalcılar kendilerini rahatsız edici bir sorudan yine de kurtaramıyorlar. Önce soruyu formüle ediyorlar: “Partimizin programında ve kongrede onaylanan diğer materyallerinde, Türkiye’nin sosyo-ekonomik yapısının niçin özü yukarıda belirtilen tahlillere ve tezlere göre tanımlanmadığı, bu tezlere ve tahlillere uygun bir tanımlamanın niçin öne çıkarılmadığı sorulabilir.” (s. 191)

Yanıt adı altında, “buna yolaçan belli başlı nedenler” olarak üç sayfa tutarında üç maddelik bir yeni masal anlatılıyor:

Madde 1: ‘80 öncesinde revizyonistler ve ondan etkilenen akımlar, Türkiye’de artık feodal kalıntı kalmadığını; demokratik devrimin artık geride kaldığını; ya da geride kalmaması olsa bile, “demokratik devrimin içeriğinin, özünün değiştiği, anti-kapitalist, bazılarınca da anti-kapitalist, anti-emperyalist bir muhteva kazandığı gibi garip tezleri” savunuyorlarmış. “Partimiz” bu anti-marksist tahrifatlara karşı Marksizm’i savunmak ve Türkiye’de hala feodal kalıntılar olduğunu göstermek çabası içinde, biraz ölçüyü kaçırmış ve temel tezleriyle uyumlayan bu kavramı kullanmışmış. (s.191-192)

Madde 2: “Kapitalizmin egemen olduğu belirtilmesine karşın, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını tanımlarken, yarı-feodal kavramının kullanılmamasına yolaçan faktörlerden biri de, komüntern üyesi bazı partilerin” bu kavramı kullanmalarımı. “Partimiz” hem bu partileri dikkatsiz bir biçimde taklit ederken yanılıya düşmüşmüş; ve hem de, “yeni gelişme ve olguları” gerekçe göstererek Marksizm’i tahrif etmeye çalışan sağ ve “sol” her türden revizyonist ve oportünist akıma karşı mücadele edeyim derken, bu kez kendisi bu “yeni gelişme ve olgular”ın marksist açıdan tahlil edilip hesaba katılması görevini ihmal etmişmiş. Aman Marksizm’in ne yaman bir savunması!

Durumu karikatürize ettiğimiz sanılmasın, işte

söylenenler:

“Yeni gelişmeler ve olgular sonucu Marksizm’in, marksist literatürün eskidiğini ilan edildiği ve somut koşullara yaratıcı uygulama adı altında Marksizm’in sağdan ve ‘sol’dan revizyona tabi tutulduğu koşullarda; bu girişimlere ve saldırılara karşı mücadelenin ve Marksizm’in ihtilalci özünü koruma mücadelesinin, yeni gelişmeler ve olguların marksist çözümlemesi ve Marksizm’in ve dünya devrimi platformunun bu temelde

geliştirilmesi ve ilerletilmesi ile birleştirilememesi, partimizin yarı-feodal kavramını, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını tanımlarken kullanılmasına yolaçan bir başka etkidir.” (s.193)

Bu savunma tarzına şaşılmalıdır; en temel kusurlarını bile erdemlerinin bir kefareti, bir “yan ürünü” olarak göstermek, bugün artık nesli tükenmek üzere olan “THKO militanları”nın eski bir alışkanlığıdır.

Ve madde 3: “Marksizmin sığ ve yüzeysel kavranışına bağlı olarak 1970’li, ‘80’li yıllarda,” slogan fetişizminin yanısıra bir kavram fetişizminin de yaşandığı belirtilerek devam ediliyor: “Partimiz de, farklı yönelişler içinde olmakla birlikte, bu sürecin içindeydi ve bundan etkileniyordu. Bu, yarı-feodal kavramının yanısıra, ‘UDHD’ kavramının, partimize özgü, partimizin temel tezlerini simgeleyen ve değişmez bir özellik kazanmasında, ya da böyle algılanmasında da yansımaktadır.” (s.193)

Bu aynı yerde bize denildiğine göre, TDKP geçmişin alameti farikası olan “UDHD” yerine bugün artık “anti-emperyalist demokratik devrim” kavramını kullanıyormuş. Bunun nedeni hiç de muhtevadaki farklılık değilmiş. Fakat; “Gerici ulusal savaşların girdabında halkların birbirini boğazladığı, sosyalizmin ve devrimci işçi hareketinin tarihinin en ağır yenilgisini almasının bir sonucu olarak, ulusal hareketlerin anti-emperyalist devrimci hareketler olarak gelişmediği ve emperyalizme karşı mücadelenin zayıfladığı günümüzde”, “partimizin” içinde bulunduğumuz sürecin anti-emperyalist karakterini vurgulamak istemesiymiş.

Bu duygulandırıcı izah, AEP patentli bu kavramın öteki AEP’ci gruplar tarafından daha 1979’dan beri kullanıldığını ve TDKP’nin ise, aynı kavramı 1988’den itibaren, yani Sovyetler Birliği ve Yugoslavya henüz ayaktayken, demek oluyor ki, “gerici ulusal savaşlar girdabında halkların birbirini boğazlaması”na henüz zaman varken ve “tarihin en ağır yenilgisi” için daha bir kaç yılın geçmesini beklemek gerektiği bir sırada kullanıldığını bilenlerde, yalnızca acı gülümsemelere yolaçabilir.

Bu üç maddelik sözde özeleştiriyi, yeni adıyla “anti-emperyalist demokratik devrim” üzerine yarım sayfalık bir tanım izliyor.(s.194) Okur bu tanımlamayı Liberal Demokratizmin Politik Platformu tartışmasından hatırlayacaktır. Revizyonist anti-tekel demokratik devrim anlayışının bu yeni versiyonunda, masalcılar adına rahatsız edici bir noksanlık var. 24 sayılı Parti Bayrağı külliyyatında, sayısız broşürde ve nihayet Kongre Belgeleri’nin her temel metninde bıkırtıcı ölçülerde tekrarlanagelen, “Demokratik devrimin özü ve esası köylü-toprak devrimidir” düşüncesi, her nedense bu yarım sayfalık devrim tanımlamasında yer almıyor. Ve bundan yoksun biçimiyle bu tanım, rahatsız edici bir soruyu önüne geçilmez biçimde davet ediyor: Yalnızca iki sayfa önce “bazıları”nı demokratik devrimin özü ve esasının değiştiğine dair “garip tezleri” savunmakla itham eden bu bayların yaptıkları bu yeni tanımın o “bazılarının”kinden farkı nedir acaba? Türkiye’nin tüm öteki geleneksel gruplarının (üstelik TDKP’den yıllar önce) savunduğu demokratik devrim tanımı tamı tamına bu değilse hangisidir? Fakat kuşkusuz, oportünizmde tutarlılık aramak olmayacak bir iş peşinde koşmaktır. Yine de biz, tutarsızlığın bu düzeyinin akıllara durgunluk verici olduğunu eklemeyi edemiyoruz.

Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm kitabında Röportaj’dan yıllar önce yapılmış şu değerlendirmeyi aktarmak varken, bugünün bu yeni

hokkabazlıklar üzerinde durmayı ise gerekli görmüyoruz:

"Nesnel-toplumsal gerçeklerden kopukluğu ne olursa olsun, sosyo-ekonomik yapı tahlilleri üzerine oturtulmuş bir devrim görüşünü, yani 'yarı-feodal Türkiye' ve anti-feodal, anti-emperyalist köylü-toprak devrimi temeline dayalı bir demokratik devrim teorisini, elbette yalnızca bir 'teori' olarak, TDKP payına bir tutarlılık göstergesi sayıyoruz. DHB'ye ilişkin aktarılmış sözlerinde açıkça görülebileceği gibi, TDKP bu uyum ve tutarlılığa özel bir önem vermiştir."

"Fakat işte bu uyum ve tutarlılık TDKP için bugün en büyük açmazdır ve 'bütünlüklü çizgi' sinin bütünlüğünün çatırdamaşı, kurduğu teorik yapının toptan çökmesinin nedinidir. Zira artık sosyo-ekonomik yapıya ilişkin eski görüşler eski muhtevasıyla savunulmadığına göre, savunulmaya çalışılan eski devrim tezi de dayanaksız kalmış, dolaşısıyla yıkılmış demektir. TDKP, aynı demokratik devrim tezinin dayalı olarak gelecekte yapabileceği manevra olanaklarını geçemiştir bizzat kendi yoketmiştir. Geçmişte onun hasımlarına hatırlattıklarını, doğal olarak bugün ona hatırlatırlar. Ya anti-feodal köylü-toprak devrimi, ya sosyalist devrim!" (s. 129)

"Yeni bir dünya devrimi platformuna sıçrama" ihtiyacı!

Bölümün başında da hatırlattığımız gibi, mace-ralı soru ve yanıtın ilk bölümünde eski çizgi bir bütün olarak olumlanıp, sayfa 194'te devrim anlayışının yeni bir tanımı da verilerek herşey tatlı bir sonuca bağlanmışken, hemen izleyen paragrafta, bu kez "bir bütün olarak programa temel teşkil eden tezler" in tartışmalı olduğu tatsız haberi ile yüzyüze kalıyoruz. (s.195)

Olayın özeti şöyle: "TDKP'nin de içinde yer aldığı uluslararası komünist hareket" her türlü sapmaya karşı Marksizm'in temel tezlerini ve o güne kadarki mirasını savunmuş olmakla birlikte, "2. Dünya Savaşı sonrası gündeme gelen" yeni gelişme ve olguları tahlil ederek Marksizm'i bir bilim olarak geliştirmek yoluna gidememiştir: "... Atılan sınırlı adımlara karşın Marksizm'in bilim ve teknikteki ilerlemeye uygun olarak geliştirilmesi ve yenilenmesi, bilim ve teknikteki ilerleme de dahil tüm gelişmelerin ve yeni olguların bir bütün olarak ve karşılıklı ilişki, etkileme ve etkilenme bağlantısı içinde uluslararası düzeyde ele alınması, proleter sınıf bakış açısıyla ve eksiksiz bir bilimsel çalışmayla evrensel sonuçlar da çıkarılarak, dünyayı değiştirme amacıyla tahlil edilmesi ve yorumlanması ve bu temel üzerinde yükselen yeni bir dünya devrimi platformuna sıçrama gerçekleştirilemedi. Bu, yüzyılımızın ikinci yarısında Marksizm'in gelişme sürecini karakterize eden özellikler." (s.196)

Böyle olunca, "her ülkenin marksistlerinin", geçmişçi açıklamada kusursuz ve geleceğe ışık tutma özelliğine sahip olsa bile, "Yüzyılımızın ikinci yarısındaki gelişmeleri bütün yönleriyle açıklamada yetersiz kalan teorik birikim ve bakış açısına takılıp kalmaları kaçınılmazdı" (s.196-197).

Tahmin edileceği gibi, bu uluslararası çapta genelleştirilmiş "kusur" aynı zamanda kendi dogmatizmine de getirilmiş bir kolektif izah oluyor. Buna, "soyut şemalar ve genel formüller" yaklaşımına getirilmiş bir açıklama da diyebiliriz.

Anlatım aynı şeylerin sıkıcı bir tekrarıyla devam ediyor ve "sadece emperyalist-kapitalist dünyada değil", fakat daha da önemlisi, "bir bütün olarak dünyada ve evrende" meydana gelen gelişmelerin "marksist açıdan, (bilim ve teknikteki ilerlemeden de azami ölçüde yararlanarak) tahlili ve yorumlaması" ihtiyacına yeniden dikkat çekiliyor. (s.197). Belli belirsiz ve titrek bir dogmatizm eleştirisi (ya da özeleştirisi) eşliğinde yapılan bu tespitlerden, kuşkusuz TDKP'nin mevcut resmi çizgisine de ışık tutan şu ilgi çekici sonuç çıkarılıyor: "Bu, ... öte yandan da proletaryanın kurtuluşu davasına ve marksist-leninist teoriye içtenlikle bağlı çeşitli parti ve grupların, içinde bulunulan sürecin karakteristik özelliklerinin tahlili üzerinde yükselen ve evrensel sonuçların çıkarıldığı yol gösterici uluslararası bir devrimci platform geliştirmeye yönelememelerine,

"Partinin teorik temeli ve programının yenilenmesi" de "yeni bir dünya devrimi platformuna sıçrama" görevine, bu ise, 2. Dünya Savaşı sonrasında, "sadece emperyalist-kapitalist dünyada değil, bir bütün olarak dünyada ve evrende" meydana gelen yeni "olguların ve süreçlerin marksist açıdan (...) tahlili ve yorumlaması"na bağlandığı için, TDKP'nin ömrünün ikinci bir kongreye yetip yetmeyeceği doğal olarak tartışmaya açık kalıyor.

böyle bir platformdan yoksun olarak ülke devriminin ve proletarya hareketinin sorunlarını çözmeye çalışmalarına yolaçtı." (s.197-198) Bu durumda, "her ülke partisinin ya da komünist çekirdeğinin", yol gösterici bir dünya devrimi platformundan yoksunluk koşullarında, "ülke devriminin ve proletarya hareketinin sorunlarını çözmede hatalara düşmesi, açmazlarla karşılaşması, yetersizlikler göstermesi kaçınılmazdı." (s.198)

Doğal olarak bundan, "yol gösterici bir dünya devrimi platformuna ulaşma" ihtiyacı ve bu ihtiyacın karşılanması temeli üzerinde, "marksist-leninist parti ve grupların tezlerini, teorik temellerini, program ve pratiklerini yenilemeleri" zorunluluğu doğmaktadır. Bunu şu yüreklice açıklama izliyor: "Bu, partimiz ve partimizin programı, bu programa temel teşkil eden teorik temeli ve tezleri için de geçerlidir." (s.198) Az sonra, bu yüreklilik, TDKP'nin ideolojik çizgisinin oluşumunun uluslararası çaptaki bu aynı zaafarla malul olduğu "saptama"sının ardından ve bir "sonuç" olarak, bir kez daha yineleniyor: "Bu saptama, röportajın önceki bölümlerinde ve yukarıdaki açıklanan perspektifle birlikte ele alındığında varılacak sonuç; partimizin, sadece belirttiğimiz tezleri değil, bir bütün olarak programını, programına temel teşkil eden tezleri, teorik temelinin yenilemeyi, geliştirmeyi ve derinleştirmeyi gündemine aldığıdır" (s.199).

Dahası var: Bir kaç sayfa ilerde bir başka soru yanıtlanırken, sorun çok daha cüretli bir biçimde, yeniden formüle ediliyor: "Açıkça belirtmek ve vurgulamak gerekir; ...partimizin de bir unsuru olduğu uluslararası komünist hareketin 1950'li yıllardan bu yana üzerinde bulunduğu ideolojik-teorik, pratik-örgütsel platform aşılardan, bu doğrultuda asgari adımlar atılmadan proletaryanın gerçek öncü müfrezeleri, devrimin sınıf partileri haline gelinemez." (s.214)

Bu arada not edelim ki, hem geçmiş çizginin savunulması ve hem de yeni bir teorik yenilenme ihtiyacı vurgusu nedeniyle, röportajı yapana "durum biraz karışık" görünüyor, ya da "karışıklık" yeni bir soru haline geliyor. Neyse ki bu yeni soruya verilen yanıtla, özellikle Lenin'in ideolojik evrimi üzerinden kurulan hayli inandırıcı bir paralellikle, "karışıklık" gideriliyor ve "durum" kurtarılıyor.

Yapılan "saptama"nın taşıdığı muazzam önemin ve ciddiyetin farkında olduğu bize, "saptama"yı hemen izleyen şu sözlerle anlatılıyor: "Kuşkusuz bu, birkaç klasik ve istatistikler karıştırılarak kısa sürede yerine getirilemez. Sınıf mücadelesiyle en sıkı ilişki ve bağlantı içinde, uzun vadeli ve sabırlı, kültür sanattan felsefeye, ekonomi-politikten doğa ve toplum bilimlerine kadar uzanan çok yönlü ve en önemlisi de bilimsel bir çalışmayı gerektirir." (s.199)

Bu heyecan verici perspektifin aynı konudaki dargörürlüğün bir eleştirisiyle birleştirilmemiş olması gerçekten büyük bir noksanlık olurdu: "(Partimiz) bazı grupların yaptığı gibi, uluslararası bir karakter taşıyan ve ancak bu alanda çözülebilecek sorunların çözümünü doğrultusunda tek bir adım atmaksızın, toplanan kongre ve konferansların sonunda doğru yanlış cetvelleri yayınlamaya ya da Devlet İstatistik Enstitüsü'nün son verilerini

aralara paragraflar sıkıştırarak, yeni bir düzenlemeye tabi tutup basmaya yönelmiyor... Partimiz bu yolu izlememektedir ve izlemeyecektir." (s.200)

Kuşkusuz bu son vurgular, "partimizin" yeni bir kongreyi 15 yıldır neden toplamadığını açıkladığı gibi, bu perspektif çerçevesinde, gerektiğinde bir 15 yıl daha toplamama hakkını "meşru" biçimde elde ettiğinin de bir ifadesi oluyor. Bunu az sonra kendilerinden bizzat dinleyeceğiz.

Fakat önce, "yeni bir dünya devrimi platformuna sıçrama" ihtiyacı üzerine resmedilen bu heyecan verici mükemmel tabloyu gölgeleyen bazı ipuçlarından söz edelim. Sayfa 198'de, savaş sonrası dönemde dünya kapitalizminin yaşadığı muazzam gelişme, oluşan büyük sermaye fazlası, bunun dünyanın geri bölgelerine ve ülkelerine akması, kapitalist sistem içindeki "yerleşmiş işbölümünün değişmesi, ulaşım ve iletişim dallarındaki gelişmenin, üretimin ve sermayenin uluslararasılaşması sürecini hızlandırması, üretimin bazı dallarının geri ülkelere kaydırılması olanaklarını genişletmesi vb." gelişmeler peşpeşe sıralanıyor. Ve nihayet şu dikkate değer sonuca varılıyor: "Sadece bir bölümü ele alınan bu gelişmelerin, sömürge ve yarı-sömürge, geri tarım ülkelerinde kapitalist gelişmeyi hızlandırdığı, yeni özellikler kazandırdığı, bu ülkelerin ekonomik, toplumsal ve politik yapılarında, sınıf ilişkilerinde önemli değişikliklere yolaçtığı tartışılmayacak kadar açık." (s.199)

Bu bayların "yeni bir dünya devrimi platformuna sıçrama" ihtiyacı duymalarına gerçek neden, gerçekte bu kısacık paragrafta özetlenen "tartışılmayacak kadar açık" olgularda bir açıklığa ulaşabilmek içindir. Fakat biz diyoruz ki, kökleşmiş narodnik önyargılarını yıkmaları ve marksist bilimsel yöntem konusunda açıklığa kavuşmaları durumunda, onlar bu işi yıllar öncesinde ve dünya devrimi platformuna bugünkü başdöndürücü "sıçrama"larını yaşamadan da başarabilirlerdi.

Artık kongre meselesine geliyoruz. Röportaj'ın 215. sayfasında buna ilişkin olarak uzunca bir soru yer alıyor. Devrimci bir örgütün yaşamında ancak kongreler tarafından bir sonuca bağlanabilecek sorunların TDKP'de nasıl bunsuz sonuçlandırıldığına bazı örnekler verildikten sonra, soru şöyle toparlanıyor: "Tüm bunlar ve 12 yıla yakın bir süredir kongrenizi toplamamış olmanız, demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle, parti içi demokrasiyle ne ölçüde bağdaşıyor?"

Yanıta "yeni bir kongre toplanmamasına karşın" tüm bu fiili uygulamaların yaşandığı kabul ediliyor, fakat bunun hiç de demokratik merkezîyetçilik ilkesine ya da parti içi demokrasiye aykırı olmadığı da güvenle ekleniyor. İç demokrasinin bu tür üst kurumların "belli aralıklarla düzenli toplanmasına indirgenemeye"ceği ifade edildikten sonra, şu aydınlatıcı uyarıya da yer veriliyor: "Asgari hazırlık yapılmadan, koşulları olgunlaşmadan, bu tip organların toplanmak amacıyla toplanması, işlevlerini yerine getirememelerine, bu organların ve demokratik merkezîyetçilik ilkesinin ve parti içi yaşam ilişkilerinin yozlaşmasına yolaçabilir." (s.215-216) Bu arada, TDKP'de kongre ya da konferanslar olmadan da, irade birliğinin "daha ileri bir platformda sağlandı"ğını da öğreniyoruz. (s.217)

Soruya yanıt şu sözlerle bitiyor: "Partimizin 2. Kongresi ..., partimizin işçi örgütlerinin toplamı haline gelmesi ve partinin teorik temeli ve programının yenilenmesi çalışmasında temel adımların atılmasına bağlı olarak toplanacaktır." (s.218)

"Partinin teorik temeli ve programının yenilenmesi" de "yeni bir dünya devrimi platformuna sıçrama" görevine, bu ise, 2. Dünya Savaşı sonrasında, "sadece emperyalist-kapitalist dünyada değil, bir bütün olarak dünyada ve evrende" meydana gelen yeni "olguların ve süreçlerin marksist açıdan (...) tahlili ve yorumlaması"na bağlandığı için, TDKP'nin ömrünün ikinci bir kongreye yetip yetmeyeceği doğal olarak tartışmaya açık kalıyor.

Fakat birşey kesindir: İkinci bir kongre nihayet toplandığında, kuruluş kongresinin ortaya çıkardığı parti ile bu ikincisini toplayan parti birbirinden kesin olarak farklı olacaktır. Ve bu fark, devrimcilikle reformizmi birbirinden ayıran temel çizgilerde ifadesini bulacaktır.

ÖZELLEŞTİRME: Saldırı Büyüyerek Sürüyor!

Cürümüş düzenin ayakta tutulabilmesi için saldırının başarısı ya da başarısızlığı düzen cephesi açısından bir bütün olarak yakıcı bir önem taşımaktadır. Bu yüzden özelleştirme saldırısı bugüne kadar çok sistemli, çok planlı bir hazırlık temelinde yürütülmüştür. Ama buradan artık saldırının önünün düzlendiği ve yolunun açıldığı, sınıfın yenildiği ve düzen cephesinin ise yendiği vb. sonuçlar çıkarmak da son derece yanlış olacaktır.

Özelleştirme yaklaşık on yıldır Türkiye'nin gündeminde önemli bir yer tutuyor. Özellikle DYP-SHP koalisyonu ile birlikte üç yıldır kritik bir sorun olarak hep gündemde oldu. Özelleştirme saldırısı, burjuvazinin propaganda ettiği gibi, yani "zarar ederek ülke ekonomisinin sırtında kambur ve gelişmenin önünde engel teşkil eden, verimsiz KİT'lerin tasfiyesi ya da satılması" olarak kavrandığında, bu çerçevede geçen on yıl boyunca çok fazla bir adım atılmadığı ve bunun düzen cephesi açısından bir "gecikme" ya da "başarısızlık" olduğu sonucuna ulaşılabilir. Ama bu yanlış bir kavrayış olacaktır.

Özelleştirme saldırısı gerçek kapsamı, içeriği ve hedefleri ile kavrandığında geçtiğimiz yılların düzen açısından hiç de "boşa geçirilmiş", "kaybedilmiş" yıllar olmadığı, saldırının geniş kapsamı içerisinde hem bir hazırlığın hem de adımların atılması anlamına geldiği görülür.

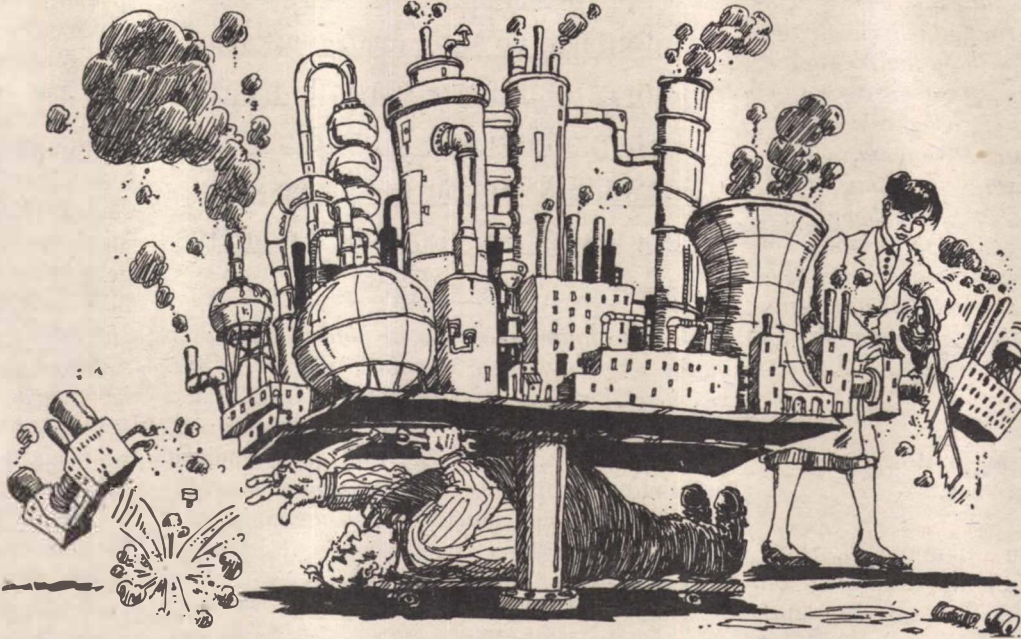
Özelleştirme saldırısı;

1. Emperyalist-kapitalist soygun ve sömürgeci savaş bütçesine kaynak tahsisi;

2. Mevcut koşullarda düzen için gereksiz bir yük anlamına gelen, kapitalist devletin işçi ve emekçilere yönelik sosyal harcama kırıntılarının tasfiyesi;

• 3. Emperyalist ve yerli tekellere KİT'leri ve KİT pazarlarını doğrudan ve ucuza açarak, bunlarla krizin derinleştirdiği kaynak ve pazar sorununa geçici bir soluklanma sağlamak vb. hedefler de içermektedir.

Tüm bunlar, işçi ve emekçilerin

yanısıra Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı da bir saldırı niteliğini taşımaktadır. Düzenin "özelleştirme" saldırısında hem düzen, hem de işçi ve emekçi cephesi açısından geçtiğimiz yılların muhasebesini yerli yerine oturtmak gereklidir.

Düzen, özelleştirme saldırısının hem doğrudan kendisi hem de dolaylı olarak yolaçacağı sonuçlarla işçi ve emekçileri önümüzdeki dönemde çok daha azgın bir sömürü koşullarına mahkum etmenin hesabı içindedir: KİT çalışanlarının işten çıkarılması işsizler ordusunu büyütecek, taşeronlaşma ve sendikasılaştırma işçi sınıfının burjuvaziye karşı direniş ve hak alma mücadelesini genel olarak geriye çekecek ve daha da önemlisi sınıfı atomize ederek, iç rekabetini burjuvazi lehine arttıracaktır. KİT işçilerinin bugüne kadar, sınıfın diğer kesimlerinin mücadelesinde emsal ve dayanak olmuş görece ileri kazanımlarının tasfiyesi, sınıfın bütün kesimleri için mevcut kazanımların kademe kademe geri çekilmesinin zemini olacak vb. Özelleştirme talanından doğrudan nasiplenmeyecek olan irili ufaklı bütün sermaye kesiminin bu saldırıyı hararetle desteklemesinin arkasında yatan sınıf çıkarı budur.

Saldırı bu kapsamıyla düşünüldüğünde, cürümüş düzenin ayakta tutulabilmesi, sömürü çarklarının azgınca dönmeye devam edebilmesi açısından saldırının başarısı ya da

başarısızlığının düzen cephesi açısından bir bütün olarak taşıdığı yakıcı önem daha iyi anlaşılır. Bu yüzden özelleştirme saldırısı bugüne kadar çok sistemli, çok planlı bir hazırlık temelinde yürütülmüştür. Burjuvazi günü kurtarmak adına işi aceleye getirip, ağzına yüzüne bulaştırmak yerine yerine getirmeye çalışmıştır. Ama buradan artık saldırının önünün düzlendiği, engellerin temizlendiği ve yolunun açıldığı, sınıfın yenildiği ve düzen cephesinin ise yendiği vb. sonuçlar çıkarmak da son derece yanlış olacaktır.

Burjuvazinin özelleştirme saldırısını hayata geçirmedeki temel savaş taktiği gelişecek olan işçi-emekçi muhalefetinin etkisiz hale getirilmesi ve bastırılmasının yol ve yöntemlerini geliştirmek ve örgütlemek şeklinde olmuştur. Düzen cephesi özelleştirme saldırısının işçi ve emekçiler açısından doğrudan ve dolaylı olarak yaratacağı yıkıcı sonuçların kapsamı ve şiddeti konusunda çok açık bir fikre sahiptir; yanısıra iktisadi kriz ve sömürgeci savaşın faturası bu sonuçları daha da derinleştiren bir işlev görmektedir. Mevcut koşullarda, düzenin başından beri en büyük korkusu, özelleştirme saldırısına karşı gelişecek genel bir direnişin bu konudaki hesaplarını altüst etmesi ve dahası düzene karşı devrimci bir isyanı besleyip, kuvvetlendirmesi tehlikesidir.

Düzen cephesi özelleştirme saldırısının işçi ve emekçiler açısından doğrudan ve dolaylı olarak yaratacağı yıkıcı sonuçların kapsamı ve şiddeti konusunda çok açık bir fikre sahiptir. Mevcut koşullarda en büyük korkusu, saldırıya karşı gelişecek genel bir direnişin bu konudaki hesaplarını altüst etmesi ve dahası düzene karşı devrimci bir isyanı beslemesi tehlikesidir.

Gelişecek muhalefeti etkisizleştirme ve bastırma taktikleri, en başta özelleştirme sorunu temelli bir ideolojik kuşatma operasyonunu düzen açısından yakıcı kılmıştır. Burjuva medya bu operasyona önderlik etmiş ve böylece topluma, "KİT"lerin iktisadi sorunların nedeni ve özelleştirmenin de bu sorunların çözümü olduğu yalanı gün be gün sırına edilmiştir. Burjuvazi bu propaganda ile sınıf saflarında özelleştirme saldırısına karşı muhalefeti bütünüyle tasfiye

etmek ve sınıfı kendi safına kazanmak vb. bir hayalin peşinde koşmamıştır. Ama sınıf cephesinde bu saldırı ile iki yönlü bir hedef önüne koymuş ve bunu büyük ölçüde başarmıştır. Nedir bu hedefler? Birincisi, özelleştirme saldırısının öncelikli ve doğrudan muhatabı olmayan ya da olmadığını düşündürttüğü kesimleri (kapatılacak ya da özelleştirilecek KİT işçi ve emekçileri dışındaki sınıf kesimleri) bu saldırı karşısında tarafsızlaştırmaktır. İkincisi, bu saldırının öncelikli ve doğrudan muhatabı olan kesimlerin (namlunun ucundakilerin) kaçınılmaz olarak gelişecek mücadelesini mümkün olduğunca en geri talep, bilinç, eylem ve önderlik düzeyine çekmektir. Bu iki hedefin ortak halkası özelleştirme saldırısına karşı birleşik ve politik bir genel direnişin önünü kesmek, hem sınıfın mücadelesini kendi içinde boğmak, tecrit etmek ve hem de gelişecek mücadeleleri en geri iktisadi talepler düzeyine çekmektir. Bu tespit hiçbir şekilde, bugün en geri talepler etrafında ve yerel olarak gelişen işçi mücadelesinin içinde taşıdığı ve düzen açısından tehdit edici olan dinamikleri görmemek, onu önemsememek ya da küçümsemek anlamına gelmez. Ama, mevcut yerel ve iktisadi temeldeki mücadeleyi, genel ve politik bir direnişe dönüştürme görevinin, öncü işçiler nezdinde tayin edici önemini altını çizmek anlamına gelir. Mevcut yerel, kısmi ve iktisadi temelde bir mücadele, düzen güçlerine hareketi manipüle etmek, bastırmak açısından büyük avantajlar sunmaktadır. Düzen ideolojik saldırı ile sağladığı hegemonya aracılığıyla, gelişecek mücadeleyi engelleyemese de onu mümkün olan en geri zemine çekme ve o zeminde tecrit ederek yavaş yavaş boğmanın hesabı içinde olmuştur. Düzenin bu açıdan başarısını ve avantajlarını da küçümsememek gerekir. Düzenin bu yönelişi, öncü işçiler açısından saldırı

rıyı geri püskürtmede yakalanması gereken temel halkayı da işaret etmektedir:

Genel ve politik bir direniş

Düzenin özelleştirme konusundaki ideolojik saldırısına karşı devrimci hareketin güçleri ölçüsünde bile etkili bir yanıt veremediğinin altını çizmek gerekiyor. Bu en başta kapitalist özlü saldırıyı cepheden geri püskürtecek anti-kapitalist bir eksene oturmayan, halkçı ideolojik bakışın bir sonucu olmuştur. Yanısıra, komünistlerin de soruna ilişkin doğru perspektifler oluşturmaları ve tahlil etmelerine rağmen bunu politik müdahale gücüne dönüştürme, bu müdahalenin araçlarını yaratma ve hayata geçirmede yetersiz kaldıklarını belirtmek gerekir. Burjuva güçler bu koşullarda, sınıf saflarında hakim olan geri bilince yaslanarak ideolojik saldırı ve hegemonyada önemli bir başarı kaydetmişlerdir.

Burjuvazinin hazırlıkları sadece ideolojik saldırı ile sınırlı kalmamıştır. Düzen krizi de bahane ederek işçi ve emekçi kitlelere çok kapsamlı bir saldırıya girişmiştir. Saldırı, krizi aşma güdüsü kadar, daha uzun vadeli, daha kapsamlı bir diğer saldırının bileşeni olarak yürütülmektedir. Özelleştirme saldırısını, kriz saldırısından ve ona karşı mücadeleyi ve genel kapitalist saldırıya karşı mücadeleden ayrı düşünmek düzenin bu tehlikeli tuzağına düşmek sonucunu doğurur. Burjuvazi kriz bahanesiyle genelde tüm sınıfa, özelde ise KİT işçi ve emekçilerine en ağır sömürü koşullarını dayatmaktadır. Ücretlerin dondurulması, kazanılmış sosyal hakların gaspedilmesi, tensikatlar, sendikasılaştırma vb. konusunda 5 Nisan'dan bu yana sermaye cephesinin "kar", emek cephesinin "zarar" hanesine yazılan önemli adımlar atılmıştır. Atılan bu adımların özelleştirme saldırısı açısından anlamı nedir? Sermaye devleti bu saldırı ile bir yandan KİT'leri özel sektörün azgın sömürü ve yüksek kar oranı ile işletmesinin koşullarını hazırlamıştır. Diğer yandan sendikasılaştırma ve taşeronlaştırma ile işçilerin mevcut örgütlenme düzeyini bile dağıtarak, gelecek direnişi etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Tensikatlara maruz kalanların genellikle öncü, mücadeleciler arasında seçilmesi de özel bir anlam taşımaktadır. Düzen KİT'leri henüz "özelleştirmeden" yürüttüğü bu saldırı ile, KİT işçi ve emekçilerini en kötü koşullara mahkum etmekte ve bu kötü koşulları da özelleştirememenin bir sonucu olarak göstermektedir. Saldırının önünün bu yoldan da açılmasını sağlamaktadır. Hakim kılınan bu ağır sömürü koşulları kullanılarak, özelleştirme saldırısını daha çok ya mülkiyet değişimi ya da fabrikaların kapatılması işi olarak algılayan kitleler bu saldırıya karşı kayıtsız, moralsiz bir ruh haliyle içine sokulmak istenmektedir. Örneğin, saldırının mevcut aşamasında henüz işini kaybetmese de, kriz bahanesiyle ücret ve çalışma

koşulları açısından darbe üzerine darbe yiyen işçi ve emekçiler, gitgide çalışarak sürünmek ile işsiz kalarak sürünmek tercihleri arasında fazla fark görmeyen bir karamsarlık içine sokulmak istenmektedir.

Özelleştirme saldırısının ve hazırlığının bugüne kadarki sürecinde düzen partilerini tek bir irade etrafında birleştirmenin, özelleştirmeyi "ulusal bir politika" olarak hayata geçirmenin koşulları da hazırlanmıştır. Buradaki sorun temelde hiçbir zaman düzen partilerinin bu konudaki anlayış niyet ve irade farklılıklarından kaynaklanmamaktadır. Bunlar başından beri hem program düzeyinde hem de pratikte özelleştirme saldırısına destek verdiler. "Ulusal bir politika" çerçevesinde açıkça uzlaşmalarının önündeki düzen açısından sorun ve engel, işçi ve emekçi kitlelerinin özelleştirme karşısındaki muhalefeti ve mücadele eğilimleriydi. Düzen partileri saldırı karşısında eğer işin başında kısmi muhalefet manevraları içine girmeseydi işçi ve emekçi kitleleri üzerindeki denetimini kaçırarak ve özelleştirmelerin "ulusal politika" olarak hayata geçirmenin koşulları da hazırlanamayacaktı. Oysa, danışıklı döğüş anlamını taşıyan kısmi ve yüzeysel muhalefet manevraları ile kitle üzerinde denetim kurma, onları bağımsız mücadeleden caydırma, bekleme, kararsızlığa sevk etme, yatıştırma, herşeye rağmen gelecek mücadeleyi de en geri talepler düzeyine hapsetme işlevi gördüler. Hükümet partisi SHP'nin ve hükümet dışındakilerin özelleştirmeye "kayıtlı" destek manevralarının işlevi buydu. Özelleştirmeye verilen "destek" ile bunun kaçınılmaz olarak gerçekleştirileceği ruh haliyle kitlelere hakim kılındı, "kayıtlar" ise kitleleri beklentiye ve kararsızlığa sevk ettiler. Düzen bu açıdan ilerleme sağladığı muhalefeti etkisizleştirdiğini düşündüğü bir aşamada da tüm düzen partilerinin açık desteği ile özelleştirmeyi "ulusal bir politika" olarak meclisten çıkarttı.

Saldırının ve hazırlığın bir diğer yönü de sendikalar ve sendika bürokrasisi cephesinden yürütüldü. Sendika bürokrasisi, bu konuda düzen partileri ile benzer bir işlevi çok daha önemli bir rol üstlenerek yerine getirmiştir. Kısmi ve yerel muhtelif mücadeleleri denetim altında tutarak etkisizleştirme, mücadele dinamiklerinin altını içtenice oymuş, geri kalanını da en geri taleplere yöneltme işlevi görmüştür.

Bir çok KİT'in kapatılacak olması ve bir çoğunun da özelleştirme sonrasında sendikasılaştırılacak olması da, sendika bürokratları için üye ve aidat kaybına yolaçacak, mevki, imtiyaz ve gücü tehdit edecek bir tehlike olarak görüldü ve hoşnutsuzluk nedeni oldu.

Bu özellikle alt kademe bürokratların ekmek kapısından olması demekti. İşte düzen geçen dönemde özellikle sendika merkez bürokratlarının bu konudaki rahatsızlıklarını giderecek adımlar attı. Onların mevcut konumlarında herhangi bir kayba yolaçmayacak yeni iş ve mevki imkanları yaratıldı. Böylece düzen,

sınıfın başına çöreklandığı mafya-sindikacı çetesinin saldırıda daha kararlı, daha pervasız olmasının, hainlikte sınır tanımamasının yolunu açtı. Bu hainlerin yarın yine sendika yönetimlerinin başında kalabilmesi için sendika içi muhalefete karşı devletin terör ve baskı çarkları işletildi. Çatlak sesler büyük ölçüde tasfiye edildi.

Düzen partilerinin özelleştirme konusunda "ulusal bir politika" olarak iradelerini birleştirmelerinin önünde daha tali olmakla birlikte bir diğer engel de, özelleştirme soygunundan pay kapmak konusunda sermayenin iç dalaşı ve bunun tüm partiler nezdindeki yansımasıdır. RP, ANAP vb.leri özelleştirmenin kaymağını koalisyon partileri ve onlara yakın sermaye çevrelerinin yiyecek olmasından hep rahatsızlık içinde oldular. Daha önce hükümetin çıkardığı yetki yasası ile özelleştirmenin yürütülmesinin ve satışlar sonrası açılan iptal davalarının bir nedeni de buydu. Bütün düzen partilerinin desteği ile meclisten geçen son yasa bu konuda da perde arkası bir pazarlığın ve uzlaşmanın sonucunda olmuştur. Özelleştirme soygunundan kimin ne kadar pay alacağı konusunda bu politikacı kimlikli hırsızlar ve katiller şebekesi kendi içinde bir anlaşmaya varmıştır.

Burjuvazi yılları bulan bir hazırlıkla, saldırıda belirli adımlar atmış, mevziler kazanmış ve şimdilik sürecin gelişimi üzerinde belirli bir hakimiyet sağlamış durumdadır. Ama asıl tayin edici savaşım henüz yaşanmamış ve sonuçlanmamıştır. Yasanın meclisten çıkmasıyla açılan dönem düzen ile genel olarak işçi ve emekçi cephesi, özel olarak da devrim cephesi açısından asıl tayin edici mücadelenin yaşanacağı bir dönemdir. Böylesine kritik bir dönem eşliğinde işçi ve emekçilerin özelleştirme saldırısı açısından geçmiş dönemin kendi cephelerinden bir muhasebesini yapmak, özellikle öncü işçilerin önünde duran acil bir görevdir. İdeolojik-politik ve iktisadi-örgütsel bakımlardan düzen hangi kazanımları elde etmiştir? Nasıl elde etmiştir? İşçi ve emekçiler neleri kaybetmiştir, nasıl kaybetmiştir? Bunların muhasebesi mutlaka yapılmalıdır.

Özelleştirme saldırısına karşı sınıfın genel ve politik direniş hattı bu muhasebenin ideolojik-politik-örgütsel dersleri üzerinde örülebilir.

Dünya'da ve Türkiye'de
**Özelleştirme
Saldırısı**

ÇIKIYOR

EKSEN YAYINCILIK

?SP ve RP ne yapmak istiyor?

Son dönemde düzen partilerinin bir kısmı anti-özelleştirme bir tutum takınmış görünüyorlar. Özellikle iki düzen partisi DSP ve RP iptal tehdidi ve karşı demeçlerle zaman zaman gündemi işgal ediyorlar.

Özelleştirmeye DSP lideri Ecevit'in muhalefeti, iptal tehdidi, onun özüne karşı olduğunu göstermez. Nitekim yapılan pazarlık sonucu, istediği düzenlemeleri yapmaları koşuluyla, iptal davasında vazgeçtiğini açıkladı.

Karşı çıkış noktalarını, yabancı sermayenin stratejik KİTlerde tekel oluşturmalarını engelleme anlayışına dayandırarak, kitlelere anti-empyralist bir görüntü verme çabasının bir göstergesidir. Aynı misyonu RP lideri de üstlenme peşindedir. Onlar da aynı gerekçe ile iptal davası hazırlığında olduğunu duyurdular. Oysa ki bu KİT'ler biçimsel olarak yabancı sermayenin eline verilmesi de IMF, bankalar, kredi kuruluşları kışkacında aynı amaca hizmet edeceklerdir. Bu düzen partileri görüntüyü kurtarma peşindedirler. Muhalefetleri yüzeysel ve kitleleri oyalama amacıyla doğrudan bağlantılıdır.

Karabük oyununun içyüzü

Karabük işçilerinin militan karşı koyuşu sonucunda sermaye hükümeti farklı bir taktikle, özelleştirme saldırısını hayata geçirmeye çalışıyor. Karabük Demir-Çelik zaten kapatılması planlanan bir KİT idi. Şimdi ise sembolik bir fiatla Karabük'lüler'e ve işçilere satılacağı açıklanıyor. Yapılan ön anlaşma gereği, hükümet onarım masraflarını karşılamayı, faizsiz kredi vermeyi taahhüt ediyor. Yıllardır hiçbir yatırım ve bakım yapılmayan fabrikanın fırınları çökmek üzere. Geri teknoloji ile üretim yapıyor. Bu koşullarda bir fabrikanın uzun süre işletilemeyeceğini hem sendika bürokratları hem de hükümet çok iyi biliyor. Geri teknoloji ile üretilen ürünlerin pazar bulması ve rekabet koşullarına dayanabilmesi mümkün değil. Fakat işçilerin tepkilerini yumuşatmak için bu yolu izliyorlar. Karabük'te başlayacak mücadelenin, sınıfın diğer kesimlerini de ateşleyeceğini hesaplayan düzen, burada taviz vermiş gibi görünerek mücadeleyi engellemek istiyor. Bir süre sonra fabrika zarar edip, kapanınca, iyi işletemedikleri için işçiler suçlanacak, belki de kendi fabrikalarından tazminatlarını bile alamadan işsiz kalacaklar. Karabük işçileri, bütün bu oyunları bozmalıdır. Şimdilik işlerini koruyor olsalar da uzun vadede sonları diğer KİT işçilerinden farklı olmayacaktır. Sermayenin bu oyunlarını bozacak tek güç, işçi ve emekçilerin birleşik politik mücadelesi olacaktır.

FRANSA:

Gelisen İşçi Hareketliliği

**Sömürü, skandallar...
ve Fransa'da
yeni grev dalgası**

Fransız işçi sınıfı, egemen sınıfların yarattığı uyuşturucu etkiyi yeni grev dalgasıyla kırmaya başladı. Yeni bir ruh halinin ortaya çıktığını söyleyebileceğimiz ortamın gelişmesinde etkili olan, zemin hazırlayan bazı faktörler var. Bunlar arasında öncelikle, İtalya'daki genel grev dalgasının oluşturduğu etkiyi vurgulamak gerekiyor. İtalyan işçi sınıfının başarılı ve güçlü genel grevi Fransa'daki işçiler üzerinde oldukça olumlu bir etki yaratmıştır.

Diğer taraftan bu etkinin zemin bulduğu "gelişmiş" ülkeler arasında yeralan Fransa'daki sınıf çelişkileri de oldukça güçlüdür. Ülkedeki kalkınma hızı arttıkça sefalet yaygınlaşmakta ve işsizlik artmaktadır. Sömürü oranının artması, yıllardır sürdürülen kemer sıkma politikası ve işçi sınıfının yaptığı fedakarlıklar "meyvelerini" çoktan vermeye başladılar. Fransız dış ticaret fazlasında yıllardır kendisini ifade eden bu meyveler, burjuvazinin vaatlerinin tam tersine yeni istihdam yaratmadığı gibi, emekçilere bu meyvelerin kırıntısı dahi verilmiyor ve sadece tekellerin kasalarını şişiriyor.

Son dönemde bunların üzerine bir de çığ gibi gelişen skandallar eklenmiştir. İşçi sınıfına kemer sıkma, taleplerinde mütevazî olma, ulusal çıkarları gözetme ve fedakarlık yapma vaaz edilirken başta politikacılar, en büyük tekel yöneticileri ve genel müdürleri olmak üzere bu vaazları yapanlar servetlerine servet katmak için sadece kapitalizmin olağan sömürü yöntemleriyle sınırlı kalmayarak kendi düzenlerinin bile gayri meşru gördüğü yollardan astronomik rakamlarla ifade edilen vurgunlar yapmışlar; rüşvetin, hırsızlığın, uluslararası dolandırıcılığın, şirket batırmanın, kara para kullanımının kol gezdiği, genelleştiği ortaya çıkmış; bazı bakanlar ve en gözde genel müdürler polis tarafından aranır olmuş, cezaevlerine atılmak zorunda kalmıştır.

Koşulların kendisi işçi sınıfı üzerindeki uyuşukluğu sarsar hale gelmiştir.

Tüm bunlar, yeni grev dalgasının ve onu sarmaya başlayan dinamik ruh halinin daha da gelişmesinin önündeki olanakların oldukça fazla olduğunu da gösteriyor.

İtalyan işçi sınıfının Berlusconi versiyonu ultra liberalizme karşı ayağa kalktığı, güçlü ve ardarda genel grevlerle öfkesini dile getirdiği, dev gösterilerle mücadele alanına girdiği, yer yer daha da militan eylemlere başvurduğu, sokakta olduğu gibi sandıkta da Berlusconi'yi tokatladığı bir dönemde, Fransa'daki işçilerde de, henüz zayıf olmakla birlikte benzer bir eğilimin ilk işaretleri belirmektedir.

Bir süredir Fransa'da emekçiler, nerdeyse gününbirlik tekil grevler yapmakta, gösteri ve yürüyüşler düzenliyorlardı. Eğitim personeli periyodik olarak greve girmekte, maddi olanak ve personel ihtiyacı, araç, gereç v.b taleplerini sürdürmekteydi. Sağlık çalışanları, özellikle de hemşireler ise yıllardır düzenli olarak Sağlık Bakanlığı önünde toplanarak bu sektörde dramatik boyutlar kazanmış olan personel açığının giderilmesini istemeyi sürdürmektedirler. Elektrik ve gaz kurumu, Telekomünikasyon emekçileri, devlet demiryolu ve kamu ulaşım sektörü çalışanları çalışma koşullarının düzeltilmesini sağlamak, işyerlerinde çevrilen dolapları teşhir etmek ve sinsice hazırlanan özelleştirme planlarının yürürlüğe konmasını engellemek için mücadelelerini sürdürüyorlar. Cezazevi gardiyanları için de aynı şey sözkonusudur. Köylü yürüyüşlerinin, gösterilerinin ise hiç bir dönemde önü alınamadı.

Ama son dönemde Belfort kentindeki Alsthom emekçilerinin grevi ve beş haftadır sürdürdükleri eylemler bu alışılmış mücadele biçimlerinden farklı bir önem ve içerik arz etmektedir. Tren, metro ve özellikle de yüksek hızlı tren TGV imal eden Fransız endüstrisinin stratejik ve gözde bir ağır sanayi işletmesi olan Alsthom emekçilerinin grevi işçi sınıfı ve emekçi kesimlerde egemen olmaya başlayan genel bir eğilimi ve ruh halini temsil ettiği, yansıttığı ve dışa vurduğu için önemlidir.

Kapitalizmin krizinin derinleşmesi ve işsizler ordusunun astronomik boyutlar kazanmasına paralel olarak egemen sınıflar toplumda, özellikle de işçi sınıfında karamsar ve kadenci bir ruh halini egemen kılmayı önemli ölçüde başardılar. Uzun dönemdir,

özellikle de '80'li yılların başlarından bu yana işsizlik, emekçilerin mücadelesine ve taleplerine karşı en etkili bir panzehir olarak kullanılmaktadır. İşçi ile işsizin konumu ve durumu kullanılarak karşı karşıya getirilmeye çalışılmıştır. Kriz ortamında çalışma olanağına sahip olmak bir şanslılık, bir ayrıcalık gibi gösterilmiş ve emekçilerin önemli bir bölümü bunu bir dönem öyle algılamaya başlamışlardır. İşçi sınıfı ve emekçilere, salt çalışıyor olmalarıyla yetinmeleri gerektiği ve ancak sömürü oranının artmasıyla işsizlik sorununun çözülebileceği benimsenmiştir.

Mitterand döneminin sosyalist kılıflı ultra liberalizmi Fransız toplumunun önemli bir bölümünü sefaletle başbaşa bırakmıştır. Resmi ağızların gizlediği, ancak, hayırsever kuruluşların, sosyal yardımlaşma derneklerinin döne döne vurguladıkları buz dağının gözükmeyen dehşet verici bir gövdesi mevcuttur. Gayri resmi rakamlara göre Fransa'da 5 milyon insan mutlak yoksulluğun sınırı sayılan 2000 franklık bir gelirle yaşarlarken, 13 milyon insan ise bir takım sosyal yardımlara rağmen bu sınırı zor aşmakta ve sefalet içinde yaşayan kategori içinde kalmaktadırlar.

Bu koşulların içinde patlak veren Alsthom emekçilerinin başlattığı ve diğer bazı sektörlerde de yayılan yeni grev dalgası geçmişe göre bazı önemli farklılıklar içermekte, yeni dönemin özgünlüklerini ifade etmekte ve işçi sınıfının, uzun dönem etkisinde kaldığı ve boyun eğdiği egemen sınıfların uyuşturucu propagandasından sıyrılma sürecine girdiğini göstermektedir.

Belfort kentindeki Alcatel Alsthom fabrikası emekçilerinin dört hafta önce başlattıkları grev eylemi bu yeni dönemin ilk önemli işaretini oluşturmaktadır. Eylem Alcatel Alsthom'un başka kentlerdeki üretim birimlerine de aniden sıçrayarak yaygın bir greve dönüşmüştür. Grevin yankıları, etkili bir destek ve dayanışma ortaya çıkararak emekçi kitleler nezdinde oldukça olumlu etkiler yaratmıştır. Tüm bunlar işçi ve emekçi hareketi açısından yeni ve oldukça önemli bir adım atıldığı anlamına gelmektedir.

Avrupa'nın göbeğinde esnafın kepenk indirerek grevçilerle daya-

nışmaya geçmeleri sıradan bir tavır değildir. Belfort'da buna tanık olunmuştur; esnaf, grevci işçilerle dayanışma amacıyla kepenkleri indirmiş, sıradan insanlar, işsizler grevçilerin yürüyüş kortejlerine katılmışlardır. Eylemin etkisi bununla ve Belfort kenti ile sınırlı kalmamış bölgede bulunan bir çok fabrikada dayanışma eylemleri düzenlenmiştir. Alsthom işçilerinin açtıkları gedigi Peugeot Otomobil sanayisi çalışanları grev çağrısında bulunarak genişletmeye çalışmaktadırlar.

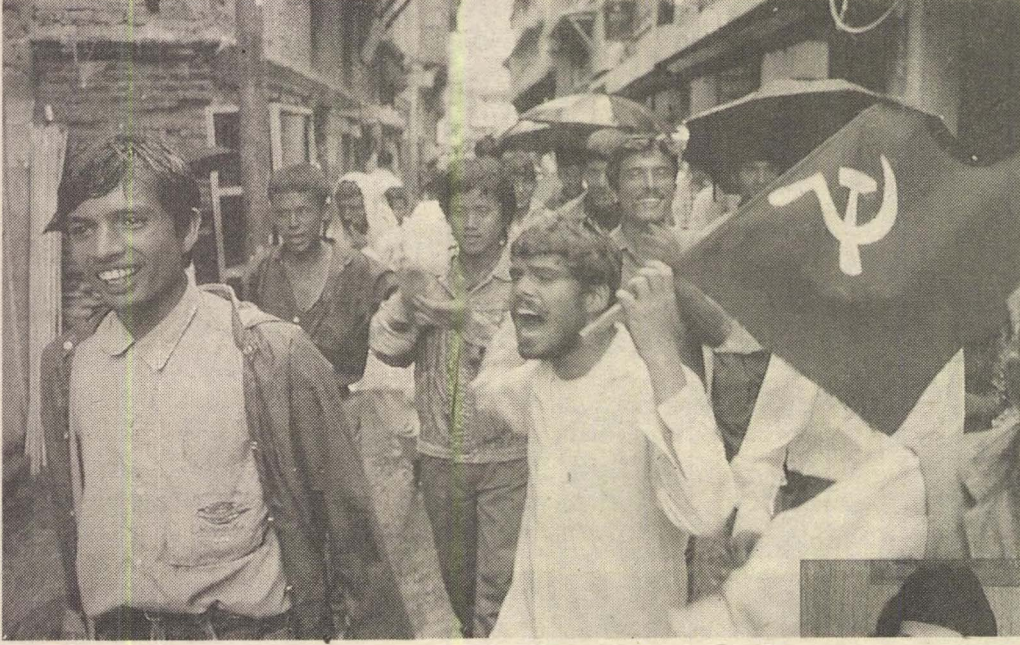
Eylemciler iş isteyen işsiz değil çalışan işçilerdir ve ücretlerine zam istiyorlar. Egemen sınıflar liberalizmin toplumda yarattığı sefaleti yıllar boyu emekçilerin taleplerine karşı panzehiri olarak kullandılar. İşçi ile işsizin konumunun kıyaslanması, karşılaştırılması ve sonuçta karşı karşıya getirilmesi burjuvazinin bu alanda en önemli kozunu oluşturmuş ve mücadele eğilimlerine ve en ufak hak taleplerine karşı bir koz olarak her zaman kullanılagelmiştir. Burjuvazinin bu taktiği '80'li yılların başından bu yana Sosyalist Parti iktidarı sayesinde uygulama alanı arttırılmış ve korkunç bir silaha dönüşürmüş, işçi sınıfı üzerinde mutlak etki yapan bir koza olarak kullanılmıştır. Kısa süre öncesine kadar, örneğin Paris metrosu emekçileri greve gittiğinde; bir avuç ayrıcalıklı Paris halkını rehin alıyor, grev hakkını kötüye kullanıyor diye karşı gösteriler düzenlenir, mahkemelere dava açılır ve grev hakkının kısıtlanması için yoğun kampanyalar yürütülürdü.

Alsthom emekçilerinin bir aya yakındır devam etmekte olan eylemi karşısında egemen sınıf temsilcilerinin benzer argümanlara dayanan karalama kampanyalarını yürütmekte zorluk çekildiği görülmüştür. Tersine savunmasız kalmış durumda olduklarına tanık olunmuştur. Hükümet, pazarlıkları yürütmek için hemen bir aracı tayin ederek müdahale etmek zorunda kalmış, işveren temsilcileri eyleme ilişkin görüşlerini açıklarlarken oldukça temkinli davranmaya özen göstermişlerdir. Ortalık alevlenmesin, tetikte bekleyen diğer sektörler de harekete geçmesinler diye, provokasyonlardan kaçınılmış, işyeri işgaline karşı mahkeme kararı olmasına rağmen, polis kullanılmak istenmemiştir.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin arifesine tekabül eden işçi sınıfının bu hareketliliğinin ve eylemliliğinin nasıl bir rota izleyeceğini önümüzdeki günler gösterecektir. Geçmişte Fransa'da her seçimin arifesine tekabül eden sınıfsal kıpırdanmaya ve kitlesel muhalefetin hareketliliğine sükunet salık verilirdi. Aman kimseyi ürkütme-yin nasıl olsa seçimleri kazanacağız denilirdi. Bu kez, Fransa'da hükümet olup da reçetesini denemeyen politik güç kalmadığı için, bu tür nasihatların etki şansı epeyce azalmıştır.

NEPAL'DE SEÇİMLER

CPN-UML'nin oy patlaması

15 Kasım günü Nepal'de düzenlenen genel seçimlerde iktidarın başvurduğu sistematik sahtekarlıklara rağmen Nepal Birleşik Komünist Partisi Marksist-Leninist (CPN-UML)'in 205 milletvekilliğinden 85'ini alarak korkunç bir oy patlaması yaptığı ortaya çıktı.

Nepal toplumunda gelişen ilk öfke, kralın hırsız, rüşvetçi, soyguncu ve eli kanlı düzenine karşı 1990'da patlak vermişti. Bu toplumsal öfke alışılmış yöntemlerle yani şiddetle dizginlenemedi. Sömürüden, yoksulluktan bıkmış kitleler yıllardır toplumda estirilen terör ve korkudan sıyrılarak meydanlara taşıldılar. Düzenin temelleri sarsılmaya başladı. Emekçi halk kitlelerinin ayağa kalkmalarıyla oluşan düzen karşıtı dinamiğin önünü kesmek ve monarşinin geleceğini sağlama almak için rejim, kaşla göz arasında revizyondan geçirildi, meşruti monarşi ve çok partili düzen ilan edildi. Emekçi kitlelerin çürümüş ve kokuşmuş düzene olan öfkeleri ve onu yıkmak için verdikleri mücadele bu biçimsel değişikliklerle dizginlenmeye çalışıldı ve düzen bu konuda başarılı da oldu. Emekçi kitleler, oluşturulan bu yeni çok partili düzen ile oyalanmaya devam ediliyorlar.

Ancak bu seçimlerde CPN-UML'in şahsında ve ona destek verilerek ifade edilen politik potansiyel önemli bir mesaj içermektedir. Bu mesaj, sömürüden ve zulümden kurtuluş yolunu tutan emekçilerin, oylarını aynı zamanda bu partinin taşıdığı "Komünist" adına da vermiş olmalarıdır. Bu, kitlelerdeki düzen dışına yönelimin güçlülüğünü anlatmaktadır. Ama bu mesaj, bu potansiyelin

desteklediği oluşumun, yani CPN-UML'in bu desteğe layık olduğu ve sağladığı bu gücü emekçilerin iradesi ve talepleri doğrultusunda kullanacağı anlamına gelmez. CPN-UML'in bu militan kitle desteğini bazı küçük politik hesaplarda kullanacağından ve bazı mevkiiler için pazarlayacağından kuşku duymamak gerekir. Çünkü CPN-UML, kendi ehlileşme sürecini çoktan tamamlamış, sözde demokratik, Nepal meşruti monarşist düzeninin itibarlı bir eklentisi konumunu kazanmıştır. Düzen bundan sonra bu uysal üyesi üzerinden, ona destek veren devrimci kitleleri ehlileştirmeye çalışacaktır.

CPN-UML, ideolojik kimliği etiketiyle taban tabana zıt; reformist, revizyonist bir partidir. Seçim sonuçları alınmadan önce CPN-UML'in önderi Man Mohan Adhikarı, işveren çevrelerine güven verici mesajlar yağdırmaya başladı. Kralın zindanlarından on yıldan fazla kalan Adhikarı "Biz demokratik ilkelere bağlıyız, anayasal hükümdar olarak krala saygı duyuyoruz" diyerek, ulusun ortak çıkarları doğrultusunda isteyen herkesle çalışmaya hazır olduklarını belirtti ve monarşist partiden ayrılmış bir grupla koalisyon hükümeti kurmak için pazarlıkların devam ettiğini açıkladı.

CPN-UML önderinin saygı duyduğu, demokratiğinden şüphe etmediği kral hakkında, sadece tutarlı bir demokrat olan Katamandu Post gazetesi yazı işleri müdürü daha isabetli bir tespitte bulunuyor: "Unutmayalım ki, pratikte kraliyet ordusunu, polis kurumunu o kontrol ediyor. (...) Kişisel düşüncem odur ki önemli karışıklık veya çatışma durumunda kral gölgede kalma-yacaktır"

Kimlik Kartı: NEPAL

19 milyonluk nüfusunun %70'inden fazlasının okuma yazma bilmediği, kişi başına düşen ortalama yıllık gayri safi milli hasılanın 200 doların altında olduğu, dünyanın en yoksul ülkelerinin başında gelen Nepal, 1816'da İngiltere tarafından sömürgeleştirilerek 1923 yılına kadar İngiliz sömürgesi statüsünde kaldı.

Bu bir asırlık İngiliz talanından sonra devreye mutlak monarşi sokularak ülkenin sınırlı zenginlikleri bir avuç asalak tarafından paylaşıldı; rüşvet ve yolsuzluk sistemin en temel özelliği oldu. İngiliz sömürgeciliğinin bir uzantısı olan monarşi de sistematik terör uygulanarak ayakta tutuldu ve onun talan politikası şiddet yoluyla sürdürüldü.

İkiyüzlü emperyalist haydutlar işbaşında PERU'DA ÖZELLEŞTİRME SALDIRISI

Peru'da 230 devlet işletmesi ve yeraltı zenginliği olan topraklar emperyalistlere satılıyor. Böylece muazzam bir yağmalama yasal bir çerçevede gerçekleşecek. Kapitalistler buna özelleştirme adını koyuyorlar. ABD'nin kuklası Fujimoro rejimi, yüzlerce devlet işletmesini ve madenleri kapitalistlere peşkeş çekiyor. Dodge, Mitsubishi, GTE gibi ABD, Japonya ve diğer tekeller, iştahları kabarak Peru'daki özelleştirmeyi kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye çalışıyorlar.

Peru zengin yeraltı madenlerine sahip. Gümüş ve çinko üretiminde dünyada ikinci, kurşun üretiminde üçüncü ve bakır üretiminde beşinci. Ülkede önemli oranda altın ve petrol var. Hükümet altın ve petrolün yalnızca %3'ünün işletildiğini iddia ediyor.

Emperyalistler işte bu yeraltı zenginliklerine gözlerini diktiler. Uluslararası 37 tekel, Peru'nun madenlerini işletebilmek için Peru rejimine başvuru yaptı. Tekeller, son birbuçuk yılda Peru'nun 24 bin kilometre karesini gaspettiler! Yaklaşık 90 bin kilometrekare Peru toprağı halen satılığa çıkarılmış durumda. Bu toprak, örneğin Belçika'yı üçe katlayacak kadar büyük bir alan.

Bir maden tekellere piyasa fiyatının bile altında satılıyor. Örneğin Anglo-American Corporation Şili'de bir bakır madenini, eşdeğerde bir bakır madenine göre 1/16 fiyatına satın aldı. Madenler zaten yok fiyatına satıldığı halde, bazıları da dış borç karşılığı tekellere devrediliyor.

Özelleştirmeler, uluslararası holding ve bankaların Peru üzerindeki egemenliğini daha da pekiştirecek. Tekeller tarafından gaspedilen endüstri sektörleri Peru ekonomisinin candamarını oluşturuyor. Mesela özelleştirilecek şirketlerin arasında Centromin, Peru'nun en büyük devlet maden işletmesi ve ülkede en fazla gümüş, çinko ve kurşun üreten işletme. Bunun yanında özelleştirilecek şirketler arasında ülkede petrol sektöründe tekel konumunda olan Petro-Peru, telekomünikasyon şirketleri, büyük bir çinko fabrikası ve değişik bankalar var. Peru devlet havayolları daha önce özelleştirilmişti.

Bu özelleştirmelerden sonra yatırımlar, fabrikaların kapatılması, işçilerin işgücü fiyatının belirlenmesi ve çalışma koşulları daha dolaysız biçimde emperyalistler tarafında dikte edilecek.

Uluslararası tekeller satın aldıkları işletmeleri global çıkarlarına entegre edecekler. Bu çoğu zaman, ucuz hammadde ve bağımlı ülkelerden ucuz ihraç malları demek oluyor. Özelleştirmeler, bağımlı ülkeleri emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda tek çeşit mal üreten (monokültür) ya da ürün yetiştiren ülkeler haline getirme olanağını artırıyor ve kuvvetlendiriyor.

Emperyalistlerin sömürüsü bu ülkelerin krizinin derinleşmesine ve borç yüklerinin ağırlaşmasına yolaçıyor. Hammadde fiyatları 1948'den bu yana en düşük seviyesine indi. Bakır fiyatları 1970'den bu yana %70 düştü! 1993'de metal piyasasındaki fiyat düşüşü, ekonomisini ihracat üzerine kuran Peru'nun ihracat gelirlerinin %20 azalmasına yolaçtı. Gelecekte ise Peru, gitgide daralan pazar ve keskinleşen rekabet ortamı ile yüzyüze kalacak. Daha da kızışan rekabet koşulları işçilerin sömürü dozajının daha da yükselmesine yolaçacak.

Özelleştirme Peru'yu borç yükünden kurtaramayacak. Ülkenin borcu 20 milyar dolardan daha fazla. Özelleştirmeden elde edilecek toplam gelir en fazla 4 milyar dolar olarak tahmin ediliyor. Peru özelleştirmeye iki sene önce başladı ve toplam 1,6 milyar dolar gelir sağladı. Ancak, bugün dış borçları düzenli şekilde ödeyebilmek için yeni krediler almak zorunda. Söylemeye hiç gerek yok ki özelleştirme bir defa yapılabiliyor. Bundan sonra Fujimoro için deniz tükenecek. Dış borç ödemek için özelleştirilmesi planlanan işletmeler ülkeye muazzam döviz girdisi sağlıyordu. Örneğin Centromin, ülke ihraç gelirlerinin %10'unu gerçekleştiriyordu. Peru bugün bunlardan da yoksun kalacak. Emperyalistlerin ve bunların ülkedeki uzantıları tarafından girişilen özelleştirme saldırısı ülkeyi daha büyük krizlere sokacak. İşçiler ve emekçiler üzerinde varolan baskı ve sömürü daha çekilmez bir hal alacak.

Peru'da yürürlükte olan özelleştirme saldırısı emperyalist haydutların ve ülke kapitalizminin çirkin yüzünü billurlaştırıyor. Özelleştirmelerle daha da vahşileşmekte olan kapitalist üretim ilişkileri, işçilerden hakettiği tepkiyi görüyor ve görecektir.

1918-19 Alman Devrimi

Geçen sayımızın 23. sayfasında yeralan, Son Sözü Direnenler Söyler köşesinde 9 Kasım 1918 Alman Devrimi ile ilgili olarak büyük maddi bilgi yanlışları içeren kısacık bir yazı yayınlandı. Dikkatsizliğimizin ve gazetemizin her satırına yeterli özeni göstermediğimizin göstergesi olan bu vahim yanlış, Alman Devrimi ile ilgili aşağıdaki değerlendirmeyi yayınlayarak düzeltiyor, okurlarımızdan özür diliyoruz.

Lenin 14 Mayıs 1917'de Petrograd'da Vasilyevski adasındaki Deniz Subayları Okulu'nda işçi, asker, subay, öğrenci ve aydınlardan oluşan bir topluluğa şöyle konuşuyordu:

"Bize şöyle diyorlar: 'Bazı ülkelerde her şey uykuda gibi. Almanya'da istisnasız bütün sosyalistler savaştan yana; yalnızca Liebknecht savaşa karşı. Buna derim ki: Bu tek adam, Liebknecht, işçi sınıfını temsil ediyor. Herkesin umudu yalnız onda, onu destekleyenlerde, Alman proletaryasında. Buna inanmıyor musunuz? öyleyse savaşa devam ediniz! Başka yolu yok. Eğer Liebknecht'e inanmıyorsanız, eğer durmadan olgunlaşan işçi devrimine inanmıyorsanız, öyleyse kapitalistlere inanınız!'" (Savaş ve Sosyalizm, s.153)

Ve 1918'de Almanya'da devrim kapağına dayandı.

I. Emperyalist savaş başladığında Alman parlamentosundaki ilk oylamada 110 SPD (Sosyal Demokrat Parti) milletvekili içinde savaş kredilerine red oyu veren tek işçi milletvekili olan ve emperyalist savaş aleyhtarı eylemlerinden dolayı tutuklanan Spartaküs Birliği'nin önderlerinden Karl Liebknecht, savaşın sonuna doğru serbest bırakıldıktan sonra Berlin'e hareket etti. (Alman hükümeti yenildiğini anlayınca af ilan etmişti.)

23 Ekim'de Berlin'e varan Liebknecht'i büyük bir kalabalık karşıladı.

1917 Nisan'ında patlak veren grevlerin ardından işçi konseyleri (sovyetler) kurulmaya başlanmıştı. 1917 Ekim'inde ise, cephe gerisinde asker konseyleri kurulmaya başlandı.

Spartaküs Birliği, devrimci işçi-

asker konseyleri temsilcileri ve USPD (Bağımsız Sosyal Demokrat Parti) bir araya gelerek ayaklanma kararı aldılar ve 4 Kasım gününü ayaklanma tarihi olarak tespit ettiler. Bir kaç gün sonra bu tarih 11 Kasım ertelendi. Ancak genel grev planlarından iki gün önce başlamıştı. Ve Prusya hükümeti çekilerek, görevini, savaşın başından beri kendi emperyalist burjuvazisini destekleyen hain SPD'ye SPD liderlerinden Ebert'e devretti.

Aynı gün Karl Liebknecht Berlin Kraliyet Şatosu'nun balkonundan, binlerce işçi ve asker önünde Sosyalist Cumhuriyet'i ilan etti. Bunu durdurmak isteyen sosyal-demokratlar da, Scheidemann'ın ağzından Cumhuriyet ilan etti.

Aynı gün serbest bırakılan Spartaküs Birliği'nin diğer ünlü lideri Rosa Luxemburg Berlin'e geldi.

SPD, USPD'nin de katıldığı sözde bir "Halk Komiserleri" hükümeti kurarak, devrimi durdurmaya çalışıyordu. Spartaküs Birliği, kurucu meclis tezini reddederek, tüm ikti-

darın işçi-asker konseylerine geçişini ileri sürdü. Ancak Spartaküs Birliği'nin tezleri 21 kasımda toplanan Berlin işçi-asker konseyleri genel kongresinde çoğunluğu sağlayamadı.

1917 Nisan'ında SPD'den ayrılan "merkezci" muhalefetin (Kautsky, Hilferding vd.) kurduğu USPD içinde örgütsel bakımdan özerk olarak yer alan Spartaküs Birliği, 1918 Aralık ayı sonunda toplanan kongresinde AKP'yi (Almanya Komünist Partisi) kurma kararı aldı ve 1 Ocak 1919'da AKP resmen kuruldu.

İşçilerin SPD hükümetine ve politikasına karşı protestosu yükseliyordu. Aralık ayında USPD hükümetten çekilmişti. 5 Ocak 1919'da ayaklanma kendiliğinden yeniden patlak verdi. Henüz yeni bir parti olan AKP hazırlıksızdı ve ayaklanmayı yönetecek durumda değildi. Ancak sosyal-demokrat hükümetin ayaklanmayı kanla bastırma tutumu karşısında AKP işçileri yalnız bırakmazdı. AKP zamansız bir ayaklanmayla karşı karşıya kaldı, ancak ayaklanma halindeki işçilerin

başına geçti. USPD ise her zamanki gibi, Alman burjuvazisinin, uşağı sosyal hainler hükümetiyle el altından pazarlığa oturmuştu bile. Kanlı sokak çatışmaları sırasında tutuklanan Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, sosyal-demokrat Ebert-Scheidemann hükümetinin emriyle katledildiler. (15 Ocak 1919) Ayaklanmanın yenilgisinden sonra yeraltına inen AKP'yi yöneten Spartakistlerin diğer ünlü lideri Leo Jogiches ise iki ay sonra tutuklanarak Berlin Polis Müdürlüğü'nde beynine bir kurşun sıkılarak öldürüldü.

Scheidemannların, Kautskylerin Sosyal Demokrat Parti'si en büyük ihanet partilerinden biri olarak tarihte yerini almıştır. II. Enternasyonal lideri olarak, sadece Alman proleter devrimini değil, dünya devrimini boğma şerefi isasen bu partiye aittir. kapitalizmin ömrünün bu kadar uzaması bu partinin burjuvaziye yaptığı en büyük tarihi hizmettir. Sosyal-demokrasi komünizmin iflah olmaz düşmanıdır. Komünistler bunu asla unutmayacaklardır.

Spartakistler ise işçi hareketinin tarihinde ihtilalin ve enternasyonalizmin parlak temsilcileri olarak yer aldılar. I. Emperyalist savaşta Rusya'da Lenin'in başında bulunduğu Bolşeviklerin taşıdığı bu bayrağı, Almanya'da başında Liebknecht ve Luxemburg'un bulunduğu Spartakistler taşıdı.

Emperyalist savaşta kendi burjuvazisinin yanında yer alarak sonunu hazırlayan II. Enternasyonalin çöküşüyle birlikte, III. Enternasyonalin kuruluşunun zorunluluğunu da açıkladığı ünlü "Nisan Tezleri"nde Lenin, II. enternasyonaldeki üç eğilimi tahlil ediyordu.

Sosyal-şoven ve "merkez" denilen sosyal-şovenlerle enternasyonalistler arasında ikircikli oportünist eğilimleri saydıktan sonra;

"Üçüncü eğilim, en iyi 'Zimmerwald solu'nun temsil ettiği gerçek enternasyonalistler eğilimidir..."

"Başlıca ayırdedici nitelik: sosyal-şovenizmden olduğu kadar, 'merkez'den de tam bir kopma, kendi öz emperyalist hükümetine ve kendi öz emperyalist burjuvazisine karşı uzlaşmaz devrimci savaşım. İlke: 'baş düşman bizim kendi içimizdedir!..."

Bu eğilimin en belirgin temsilcileri: Almanya'da Karl Liebknecht'in

"Bize şöyle diyorlar: 'Bazı ülkelerde her şey uykuda gibi.

Almanya'da istisnasız bütün sosyalistler savaştan yana;

yalnızca Liebknecht savaşa karşı. Buna derim ki: Bu tek

adam, Liebknecht, işçi sınıfını temsil ediyor. Herkesin

umudu yalnız onda, onu destekleyenlerde, Alman

proletaryasında. Buna inanmıyor musunuz? öyleyse savaşa

devam ediniz! Başka yolu yok. Eğer Liebknecht'e

inanmıyorsanız, eğer durmadan olgunlaşan işçi devrimine

inanmıyorsanız, öyleyse kapitalistlere inanınız!'" (Lenin)

içinde bulunduğu 'Spartaküs Grubu' ya da 'Enternasyonal grubu'dur. Karl Liebknecht bu eğilimin ve gerçek proleter enternasyonal olan yeni enternasyonalin en ünlü temsilcisidir."

"Karl Liebknecht, Almanya işçi ve askerlerini, silahlarını kendi öz hükümetlerine karşı çevirmeye çağırdı. O, bu işi, açıkça, parlamento (Reichtag) kürsüsünden yaptı. Sonra gizlice basılmış bildirilerle birlikte, 'Kahrolsun hükümet!' sloganını ileri sürerek, Berlin'in en geniş alanlarından biri olan Potsdam alanında düzenlenen bir gösteriye katıldı. Tutuklandıktan sonra, kürek cezasına mahkum oldu..."

"Karl Liebknecht, konuşmalarında yalnızca ülkesinin Plehanov ve Potresovları (Scheidmannları, Legienler, Davidler ve hempaları) ile değil, ama merkezçiler ile de, ülkesinin Çeydze ve Çeretelileri (Kautsky, Haase, Ladebour ve hempaları) ile de amansızca savaştı."

"Karl Liebknecht ve dostu Otto Rühle, yüz on milletvekili içinde yalnız ikisi, disiplini bozdu. "merkez" ve sosyal-şovenler ile "birlik"i parçaladı; herkese karşı yalnız ikisi kafa tuttu. Sosyalizmi, proletarya davasını, proleter devrimini yalnız Liebknecht temsil ediyor. Alman sosyal-demokrasisinin tüm geri kalanı, (kendisi de "Spartaküs grubu"nun üyesi ve önderlerinden biri olan) Rosa Luxemburg'un çok haklı deyişine göre, kokuşmuş bir cesetten başka bir şey değildir." (Nisan Tezleri, s. 60-61)

Erdal EREN (13.12.1980)

Devrimci direnişin, kararlılığın, düşman karşısında boyun eğmemenin, devrim davası için ölümü göze almanın sembolü olarak Erdal EREN'i idam edilişinin 14. yılında saygıyla anıyoruz.

İsmail CÜNEYT (21.12.1983)

İsmail CÜNEYT, 12 Eylül cuntasının eli kanlı katil sürüleri tarafından kurşuna dizilerek katledildi. TİKB MK üyesi bu yiğit devrimci polisle girdiği bir çatışmada sağ ele geçirilmiş ve işkenceciler tarafından kalbine dört kurşun sıkılarak infaz edilmiştir. İsmail CÜNEYT, devrim davasına bağlılık ve fedakarlığın simgelerinden birisi olmuştur.

16 Aralık 1933:

Georgi Dimitrov, Leipzig'de Faşizmi yargılayan savunmasını yaptı

"Ben burada komünist bir sanık olarak kendimi savunuyorum. Komünist, devrimci şerefimi savunuyorum. Komünist fikirlerimi, inançlarımı savunuyorum. Hayatımın anlamını, içeriğini savunuyorum. Bundan ötürü mahkeme önünde söylediğim her söz, deyim yerindeyse, damarlarımdaki kanımdan bir damla, etimden kemiğimden bir parçadır."

"(...) suçlayıcılarım ve onları tayin

edenler için sevimsiz ve rahatsız edici olduğumu kabul ediyorum, ama yapacak bir şeyim yok. Savcılık, beni, kesin suçsuzluğuma rağmen, İmparatorluk Mahkemesi'nde sanık sandalyesine oturtacak kadar ihtiyatsız davrandı. Şimdi düşüncesizliğinizin bedelini ödemelisiniz. Salçayı hazırladınız, şimdi onu, lezzetli bulsanız da bulmasanız da (...) yutmanız gerek."

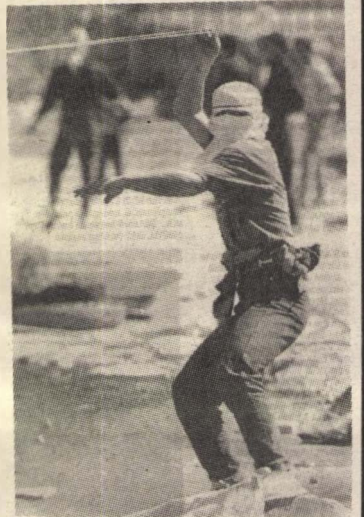
"Biz bugün en az ihtiyar Galilei

kadar kesin, şöyle diyebiliriz: Ama gene de dönüyor! Dönüyor tarihin tekerleği; ileriye doğru, bir proletarya Avrupasına doğru, bir Dünya Sovyet Cumhuriyetleri Birliğine doğru dönüyor. Ve Enternasyonal'in yönetiminde, proletaryanın döndürdüğü tekerleği, hiç bir imha tedbiri, hiç bir ağır hapis cezası, hiçbir idam kararı durduramayacaktır. O tekerlek dönüyor ve emekçilerin kesin zaferine kadar dönecektir de."

Filistin'in Generalleri

9 Aralık 1987 tarihinde İsrail işgali altındaki topraklarda başlayan Filistin intifadası ezilen bir ulusun emperyalizme karşı başkaldırısıdır. Tüm bir ulusun modern silahlarla donanmış bir orduya karşı taş ve sapanlarla yürüttüğü bir onurlu savaştır İntifada... Bugün işbirlikçi önderliklerinin ihanetine uğramış olsalar bile Filistin halkı bu onurlu mücadelede emperyalist ve

siyonist egemenliğe son verinceye kadar direniş bayrağını elden bırakmayacağını, ihanete karşı aldığı tavırlarla göstermiştir. 87'nin görkemli direnişinin "küçük generalleri", bugünün özgür Filistin mücadelesinde emperyalizmin, İsrail devletinin ve işbirlikçi önderliğinegemenliğine karşı gerçek kurmaylar olarak savaşıyorlar, savaşıacaklardır...

20 Temmuz
Dersleri

ÇIKTI
Kitapçılarda

EKSAN YAYINCILIK

Devrimci
Demokrasi
ve
Sosyalizm
H.Fırat

2. Baskı
ÇIKIYOR

EKSAN YAYINCILIK

İş, Ekmek, Özgürlük
Sloganı Üzerine

Liberal
Demokratizmin
Politik
Platformu

ÇIKIYOR

EKSAN YAYINCILIK

Bugünkü
TDKP
Üzerine
H.Fırat

ÇIKIYOR

EKSAN YAYINCILIK

Yeni olanaklar ve acil görevler

EKİM Gençliği

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZMDİR!

Sayı: 8, Aralık '94

Yeni olanaklar ve acil görevler

Üniversitelerde yaşanan gelişmeler, aradan geçen uzun yıllardan sonra öğrencilerin yeni bir hareketlilik dönemine gireceği yönünde güçlü emareler taşıyor. Bir dizi olgu, bu hareketliliğin giderek güçleneceğini ve zaman içinde yaygınlaşacağını gösteriyor. Yakın yıllarda yalnızca devrimci öğrencilerle sınırlı kalan "eylemler", bu yıl ilk defa öğrenci gençliklerini ve nispeten geniş bir öğrenci kitleyi kapsayarak yaygın bir şekilde gerçekleşti. Hareketin bugünkü derinliği ve gelecekte alacağı boyut ne olursa olsun, uzun bir durgunluk ve sessizliğin hakim olduğu geçmiş yıllarla kıyaslandığında, bu önemli bir gelişmedir. Birçok gösterge, öğrenci gençlik hareketinin yeni bir evreye doğru geliştiği yönündedir.

Uzun yıllardır ilk defa öğrenciler yeni öğretim yılını kitlesel eylemlerle karşıladılar. Son yıllarda örneği görülmemiş bir genişlikte ve coşkuda alternatif açılışlar düzenlendi. Alışlagelmiş tablonun değişmesi ve kanıksanmış eylemlerin yerini gerçek anlamda bir gençlik hareketliliğinin alması doğrultusunda bir adımdır bu. İstanbul Yıldız Üniversitesi'nde başlayan ve binin üzerinde öğrencinin katıldığı alternatif açılış, yeni dönem eylemliliğinin ilk belirtisi ve ifadesiydi. Hemen arkasından İzmir, Ankara, Adana gibi illerde öğrencilerin düzenlediği alternatif açılışlara binlerce öğrenci katıldı. Eylemler kısa sürede onlarca üniversite ile fakülteye yayıldı.

Öte yandan, hemen aynı günlerde, öğrenci gençliklerinin ekonomik hakları ve özerk-akademik üniversite talebiyle başlattıkları protestonun eylemleri patlak verdi. Bu çok yineliğin hakim olduğu geçmiş yıllarla kıyaslandığında, bu önemli bir gelişmedir. Birçok gösterge, öğrenci gençlik hareketinin yeni bir evreye doğru geliştiği yönündedir.

Tüm bunlardan da anlaşılacağı gibi, ün-

versitelerde yaşanan hareket, giderek kitlesel bir nitelik kazanıyor. Fakat eylemin öğrenci gençlik hareketinin geleceği açısından dikkate değer olan bir başka özelliği daha var. Hem öğrencilerin ve hem de öğretim elemanlarının boykot ve eylemleri, daha geniş öğrenci gençlik kitleleri üzerinde olumlu bir hava yaratmıştır. Öğrencilerin hareketlenmesi için elverişli olanaklar ve devrimci sosyalist propaganda için daha açık bir ortam demektir bu. Çünkü bir ayı aşkın bir zaman dilimine sığan bu eylemler, öğrenciler üzerinde, yüzlerce bildirinin yamacağı etkiden çok daha fazla bir propaganda ve ajitasyon işlevi görmüştür. Bugün öğrencileri harekete geçirmek, devrimci bir politik platformda birleştirmek, düne göre daha kolaydır. Tüm sorun bunu değerlendirebilmektedir.

Ekim ve Kasım eylemlerinin ortaya çıkardığı önemli bir diğer olgu var. Sermaye rejimi, iktisadi ve politik saldırıları ile, kitlesel ve militan bir öğrenci gençlik hareketinin ortaya çıkmasını sağlayan oldukça elverişli bir nesnel ortam yaratmıştır. 5 Nisan Kırarları ile pervasız bir şekilde uygulanan iktisadi ve politik saldırıların sonucu, gitgide daha iyi görülmektedir. Saldırıları öylesine yalındır ki, en geri kesimleri bile kendiliğinden harekete geçmek zorunda bırakmaktadır. 14 yıldır her türlü rezalele sineye çeken öğretim elemanlarının hareketlenmesi, daha bir kaç ay önce saldırıları sessizlikle geçiştiren öğrencilerin kendiliğinden kitlesel eylemleri ortaya çıkması bunun göstergesidir. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde koşullar devrimci bir politik çalışma için her zamankinden daha elverişlidir. Bu, düzenin öğrenciler üzerinde kurduğu ideolojik etkiyi kırmak, öğrencileri politikleştirmek ve devrimci bir politik platform üzerinde buluşturmak için, bugün çok daha fazla olanağa sahip olduğumuz anlamına geliyor.

Ancak, uzun bir aradan sonra ortaya çıkan

Geçtiğimiz dönem işçi ve emekçilerdeki hareketlenmeyle birlikte üniversitelerde bir dizi geniş katılımlı eylemlere sahne oldu. Öğretim görevlileri yıllardan sonra ilk defa eylem alanına çıktı, öğrenciler uzunca bir durgunluk döneminin ardından kitlesel eylemler yaptılar. *Ekim Gençliği*'nin 8. sayısının başyazısı olan bu metni, döneme ilişkin değerlendirmelerini ve saptadığı görevleri önemli bulduğumuzdan okurlarımıza sunuyoruz.

üniversitelerdeki gençlik hareketi, giderek kitlesel bir nitelik kazanıyor. Fakat eylemin öğrenci gençlik hareketinin geleceği açısından dikkate değer olan bir başka özelliği daha var. Hem öğrencilerin ve hem de öğretim elemanlarının boykot ve eylemleri, daha geniş öğrenci gençlik kitleleri üzerinde olumlu bir hava yaratmıştır. Öğrencilerin hareketlenmesi için elverişli olanaklar ve devrimci sosyalist propa-

ganda için daha açık bir ortam demektir bu. Çünkü bir ayı aşkın bir zaman dilimine sığan bu eylemler, öğrenciler üzerinde yüzlerce bildirinin yaratacağı etkiden çok daha fazla bir propaganda ve ajitasyon işlevi görmüştür. Bugün öğrencileri harekete geçirmek, devrimci bir politik platformda birleştirmek, düne göre daha kolaydır. Tüm sorun bunu değerlendirebilmektedir.

Ekim ve Kasım eylemlerinin ortaya çıkardığı önemli bir diğer olgu var. Sermaye rejimi, iktisadi ve politik saldırıları ile, kitlesel ve militan bir öğrenci gençlik hareketinin ortaya çıkmasını sağlayan oldukça elverişli bir nesnel ortam yaratmıştır. 5 Nisan Kararları ile pervasız bir şekilde uygulanan iktisadi ve politik saldırıların sonuçları gitgide daha iyi görülmektedir. Saldırıları öylesine yalındır ki, en geri kesimleri bile kendiliğinden harekete geçmek zorunda bırakmaktadır. 14 yıldır her türlü rezalele sineye çeken öğretim elemanlarının harekete geçmesi, daha bir kaç ay önce saldırıları sessizlikle geçiştiren öğrencilerin kendiliğinden kitlesel eylemlerle ortaya çıkması bunun göstergesidir. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde koşullar devrimci bir politik çalışma için her zamankinden daha elverişlidir. Bu, düzenin öğrenciler üzerinde kurduğu ideolojik etkiyi kırmak, öğrencileri politikleştirmek ve devrimci bir politik platform üzerinde birleştirmek için, bugün çok daha fazla olanağa sahip olduğumuz anlamına geliyor.

Ancak, uzun bir aradan sonra ortaya çıkan bu hareketlilik, dayandığı politik platform ve hedefleri itibarıyla ciddi sınırlılıklara sahiptir. Öğrenci kitleleri akademik-demokratik çerçeve ile sınırlı taleplerle harekete geçmişlerdir. Bu hem eylemlerin çıkışı noktasını ve hem de kendiliğinden karakterini gösteriyor. Dolayısıyla öğrenci hareketi bu ilk haliyle halen düzen sınırlarını aşan ve bunu hedefleyen bir platform niteliğine sahip değildir. Ekim ve Kasım eylemleri, öğrenci hareketinin taşıdığı

dinamizm ve düzenden daha kolay kopma yönündeki özelliği bir yana bırakılırsa, öğretim görevlilerinin eylemleri ile aynı perspektife sahiptir. "Özerk-demokratik üniversite" talebinde ifadesini bulan bir sınırlılıktır bu. Ve öğretim elemanlarının tutarsızlıkları ile yüzü düzene dönük tutumlarını saymazsak, hiç olmazsa şimdilik, ortak bir zemini, sınırlı ve sığ bir demokrasi perspektifini paylaşmayı anlatır. Eylemlerde öne çıkan talepler ile yapılan açıklamalar da bunu gösteriyor. Eylemlerde olmasa bile taleplerdeki ortaklık şimdilik bir avantaj gibi görünse de, yarın tersinden düzenle bağları güçlendiren bir işlev de görebilir. Fakat herşeye rağmen, mevcut hareketlilik öğrenci gençlik hareketi için daha ileri bir sıçramayı gerçekleştirmenin koşullarını yaratmıştır. Bu düne göre küçümsenmeyecek ileri bir adımdır.

Üniversite gençliğinin bugünkü hareketliliğinin sağladığı olanakları mümkün olan en üst düzeyde değerlendirebilmek, öncünün perspektifleri ve platformu üzerinden sürece müdahale etmek, şimdi daha kritik bir öneme sahiptir. Bu müdahale; gençlik örgütlenmemizin kadrosal bakımdan güçlenmesi, pratik inisiyatifin gelişmesi, yığın eylemlerine önderlik etme kapasitesinde ileri bir düzeyin yakalanması ve tüm bunların bir sonucu olarak da, kitle hareketliliğinden yararlanarak her yönüyle daha gelişmiş bir gençlik örgütüne ulaşmayı başarmak demek olacaktır.

Kuşku yok ki, önderlik düzeyi ve kapasitesi, yalnızca doğru perspektiflere sahip olmak değil, fakat bu perspektifler ışığında, örgütlü bir politik müdahale ve kitle hareketine yön verme, etkileme kuvveti demektir. Böylesi bir düzeye ulaşabilmek ise, kitle eylemlerine doğrudan ve zamanında azami bir çabayla müdahale etmekle mümkündür. Burada güçlerin sınırlılığı ve deneyimsizliği, müdahalenin gücü ve etkinliği üzerinde geçici olarak sınırlayıcı bir rol oynasa bile, sorun gerçekte bu değildir.

Önemli olan şudur. Güçlerimizin tümünü azami bir enerji ve verimlilikle harekete geçirebiliyor muyuz? Örgütlenme düzeyimizin yetebildiği en üst düzeyde ve halen faaliyet yürüttüğümüz tüm birimlerde, etkili bir müdahale, pratik bir önderlik kapasitesi ve düzeyi ortaya koyabiliyor muyuz? Bunu yaptığımız zaman, güçlerin sınırlılığı, deneyimsizliği hızla sorun olmaktan çıkacaktır. Çünkü bu politik etkimizin artması, güçlerimizin çoğalması, yeni çalışma birim ve alanlarının yaratılması sonuçlarını yaratacaktır. Bizzat kitle

eylemine müdahale süreci içinde, mevcut güçlerimizin politik mücadele içinde pratikte eğitilmelerini ve deneyimli kadrolar haline gelmelerini sağlayacaktır.

Gençlik kitlelerini kucaklayan dinamik, etkili ve militan bir politik faaliyet bugün her zamankinden daha önemlidir. Şimdi bunu başaramayan, bu yönde anlamlı mesafe alamayan bir gençlik çalışması, iddiasından ve misyonundan uzaklaşmış demektir. Tam da bunun için, hareketliliğin ilk dalgası durulmuş gibi gözükse de, yarattığı olumlu etkiden yararlanmasını bilmek, müdahalenin içinde hazırlığımızı daha ileri bir düzeye çıkarmak ve pratik bir kuvvet haline gelmeyi başarmak gerekiyor. Temel noktalarda perspektiflerimiz açık olduğuna göre, herşey pratik müdahale bilincine ve uygulamaya kalıyor. Buna karşı öne sürülen her gerekçe, pratikte taşıdığı değer itibarıyla, görevlere ve sorumluluklara sırt çevirmek anlamına gelecektir.

Öğrenci eylemleri demokratik talepler üzerinde gelişti. Bu zeminin sınırlılığını göstermek, fakat bu istemlere kararlı bir şekilde sahip çıkmak ve doğru bir biçimde şiarlaştırmak ve daha geniş kesimlere yaymak gerekiyor.

Öğrenci gençlik hareketinin bir sıçrama yapabilmesi için oldukça uygun faktörler biraraya gelmiştir. Bundan geniş öğrenci kitlelerini mücadeleye çekmek, onları temel sorunlar üzerinden gelişen bir perspektifle "eğitmek" doğrultusunda, en iyi şekilde yararlanmak gerekiyor. Öğrencilerin bilincini ve eylemlerini dar akademik zeminden temel toplumsal-politik sorunlara ve düzenin temellerine yöneltmeyi hedeflemeliyiz. Temel şiarlarımızı yaygınlaştırmalı, bunu güçlü bir sosyalizm propagandası ile birleştirmeliyiz.

Devrimci Gençlik Hareketi

Kitapçılarda

YAKIN YAYINCILIK

KÇSP'nin "eylem"(sizlik) programı

İnsan ve Kapitalizm

İnsan!... İnsanlık ve kapitalizm!... Yaşamda belki de en büyük çelişki. İnsan sosyal, insan duygulu, düşünen, en önemlisi tepkisel!... Hayvan değil yani. Hayatta kalabilmek için bir baskısını öldürmek zorunda değil. Ama ya kapitalizm, yeni dünya düzeni, emperyalizm!... İşte modern yamyamlık. Kapitalizm bir bataklık ve bu bataklık her şeyi çürütüyor. Çevreye iğrenç bir koku yayıyor. (...)

Öyle bir sistem ki, bir tarafta işçiler, emekçiler öbür yanda patronlar yani sermaye sahipleri. Bir taraf emeğini satarak yaşamaya çalışıyor, diğer taraf ise emeği en düşük fiatla satın alarak (çalarak) muazzam kar sağlıyor. Yani bir taraf sürekli ve gittikçe yoksullaşırken, diğeri zenginleşiyor. Düşününce kapitalizmin iğrençliğini, insana yabancılığını anlamamak mümkün değil. Bize sunulan kapitalizm cenneti tam bir barbarlık düzeni. Somali, Ruanda, Haiti, Bosna-Hersek ve yanıbaşımızda Kürdistan... Kıyıya uğrayan yiğit Kürt halkı. Sefalet, ücretli köleliğe mahkum edilen işçiler, emekçiler. Katledilen, tutuklanan devrimciler, aydınlar. Ticari şirketlere dönüştürülen okullar, hastahaneler. Biz artık bu cenneti istemiyoruz. Kapitalizmde baş çelişki emek-sermaye çelişkisi. Tam da buna bağlı olarak kapitalizmi yıkmak da onur meselesi. Hem de daha fazla gecikmeden. Çünkü ortada ağır bir hastalık var. Hasta olan insanlık. Hastalığın kaynağı mikrop, kapitalizm. Biz komünistler bu hastalığın doktorlarıyız. Tedavi yöntemini biliyoruz. Reçete de elimizde. Haydi, mikrop bedeni yok etmeden ameliyata!... İnsanlık onuru kapitalizmi yenecek! Yaşasın sosyalizm!

A.Serhat/İZMİR

KÇSP yöneticileri TBMM Anayasa Alt Komisyonu'nun memurların sendika kurmasının Anayasa'ya aykırı olduğu yönündeki kararına karşı hareketlenmeye başladı. uzun bir suskunluktan sonra yaşanan hareketlenmenin sonunda KÇSP, grevli TİS'li bir sendika yasası için "eylem programı" hazırladı ve kamuoyuna açıkladı.

Hükümet, memura sendika hakkını çeşitli komisyonlara devrederek, çalışanların mücadelesini de kendisinden beklentiler içinde boğmaya çalışıyor.

(...) Burjuvazi çalışanlara böylesine çok yönlü ve açık bir şekilde saldırmaya karşın, bugün kamu çalışanları sendika yöneticileri sessizliğini neye borçludur acaba? Hükümetten bir medet mi umuyorlar yoksa kitlenin mücadele için örgütsüz ve hazırlıksız olduğunu mu düşünmüyorlar? Herhalde kitlenin örgütsüz ve hazırlıksız olduğunu düşünmüyor olacaklar ki bir direniş örgütlemek için bu yönde hiç bir ciddi çaba sarfetmiyorlar. Sadece koltuklarının sarsılabileceği korkusu ve tabanda oluşan hoşnutsuzluğa karşı sahte bir cevap verebilmek için KÇSP olarak merkezine konfederasyonlaşma sorununu koyan sözde bir "eylem" programı açıklıyorlar. tabanı örgütlemek için kurultaylar, mitingler ve '95 Ocak ayı içinde bir günlük iş bırakma eylemi! Tabi o zamana kadar elimizde bir işimiz kalırsa! Biz çalışanlar, bu "eylem" programı ile mi grevli toplu sözleşmeli bir sendika hakkı kazanacağız?

Artık sendika yöneticilerimiz zoraki eylemlilikler

yerine, dönüp geçmişteki sendikal mücadelemise bakmak zorundadır. Bizler sendikalarımızı nasıl ki fiili ve meşru bir zeminde yarattıysak, grev ve toplu sözleşmeyi de ancak o zeminde kazanırız. Devletten bir umut beklentisiyle değil.

Kapitalist sistem, yaşadığı kriz ve çözümsüzlüğün faturasını biz çalışanlara çıkartıyor. İstikrar tedbirleri adı altında terör estirmekte, işçi sınıfı ve kamu çalışanlarının az da olsa mevcut tüm haklarını gaspetmektedir. Özelleştirmeye çalışanlar sendikasızlaştırılıyor, işten atılıyor, Kürt halkı vahşice bir soykırımdan geçiriliyor. Hakkını arayanlar ise terörist ilan ediliyor.

Biz kamu çalışanları, kapitalist sistem varolduğu sürece burjuvazinin örgütlü saldırısına ancak örgütlü bir şekilde karşı koyabileceğimizi bilmeliyiz. Çeşitli işkollarında mevcut hakların gaspedilmesine karşı işkollarında örgütlülük artırılarak Burjuvazinin Kürdistan'da yürüttüğü soykırım savaşına, yargısız infazlara karşı genel grev genel direniş örgütlemek için seferber olmalıyız. Kapitalist sistemde yaşıyoruz ve bu çürümüş, kokuşmuş sistemin ayakta durabilmesi için sindirilip yok ediyoruz. Sömürsüz ve özgür bir yaşam için, sosyalizm için mücadeleye atılmalıyız.

Haklar Mücadele ile Alınır! Devlet Güdömlü Sendikaya Hayır!

Genel Grev Genel Direniş İçin Örgütlen!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Sosyalist Bir Sağlık Çalışanı/İSTANBUL

Kızıl Bayrak'tan Okurlara/Yoldaşlara...

Yeni mücadele alanlarımızda da kavgaya devrimci bir yürek ve atılımcı bir ruhla atılacağız.

13. sayımızdan merhaba.

Kızıl Bayrak yayın yaşamına şu sözlerle başlamıştı:

"... Kızıl Bayrak'ın komünist mücadelede tutacağı yer ve izleyeceği yayın çizgisi, komünistlerin ihtilalci sınıf partisini inşa çabaları ile, önlerine koydukları bu acil görevle sıkı sıkıya ilintili olacaktır. Kızıl Bayrak, yayın çizgisi ve pratik tutumuyla; komünistlerin öncü işçileri, sınıfı ve emekçi kitleleri politik olarak kuşatma, etkileme, yönlendirme ve kazanma çabalarına kendi alanından, kendi alanına uygun yöntem ve araçlarla en etkin desteği sunmayı amaçlamaktadır. Bunu yapabilmek, komünistlerin temel perspektiflerinin, taktik ve şiarlarının öncü işçilere, devrimcilere ve emekçi yığınlara ulaştırılmasında etkili bir silah olabilmek, Kızıl Bayrak'ın en temel hedefidir.

(...)

Biz komünistler, Kızıl Bayrak ile, devrimci sınıfsal temelde ve asli olanı asla zayıflatmadan açık alanın nasıl kullanılabileceğini göstermek iddiasıyla da yola çıkıyoruz. Kızıl Bayrak deneyimini yakından izleyenler, komünistlerin bu alanda da tümüyle farklı bir perspektife ve pratik çizgiye sahip olduklarını, çok geçmeden göreceklerdir."

Haziran ayında bu sözlerle yaptığımız başlangıcın 6 ayını geride bıraktık. Bu 6 ayda yayınladığımız 12 sayı, yukarıdaki söylediklerimizi destekler niteliktedir. Dostlarımız görüyor. Ama düşmanımız da görüyor. Bu süre içinde devletin kolluk güçleri; cüppelisi, üniformalısı ve üniformasızıyla faaliyetimizi engellemek için elinden geleni ardına koymadı. Gazetemizin bütün sayıları toplatıldı. Onlarca gözaltı, tehdit ve işkence yaşadı. Çalışanlarımıza ajanlık teklif edildi. Bürolarımız basıldı. Ama biz tüm

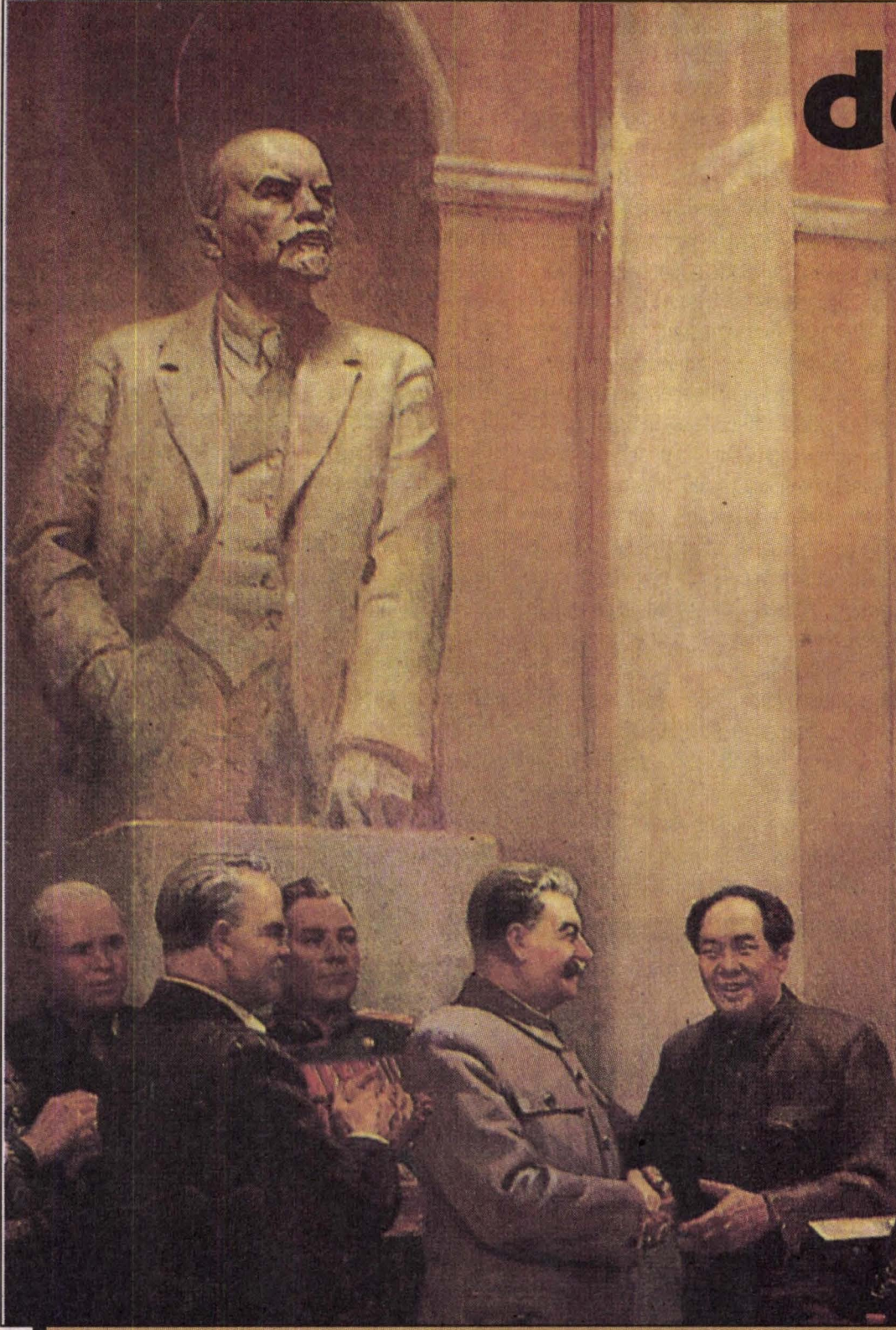
bunlarla karşılaşacağımızı daha yola çıkarken biliyorduk. Burjuva yasalar üzerine hiç bir ham hayale sahip değildik. Bu nedenle yılmadık ve bugün, başlangıçtaki amacımızı ve iddiamızı yineliyerek yürümeye devam ediyoruz.

Geçtiğimiz sürede, zaafılarımızı aşmak, olanaklarımızı en etkin biçimde kullanmak ve daha ileri adımlar atmak için yeni olanaklar yaratmak temel çabamızı oluşturdu. Okurlarımız bilirler; gazetemiz bir çok ilde sınırlı sayıda bayi ve kitapçıda bulunabiliyor. Bazı illere ise hiç ulaşmıyor. Dağıtım tekelleri açık bir tavırla gazetemizi dağıtmayı reddediyorlar. Bu yetmiyormuşçasına pek çok devrimci yayını olduğu gibi Kızıl Bayrak'ı satan bayi ve kitapçılar da polis ve dağıtım şirketleri tarafından tehditle caydırılmaya çalışılıyor.

Bugüne kadar yayın faaliyetimizi bir

merkez ve üç temsilcilik (Adana, Ankara ve İzmir) ile yürüttük. Dağıtım tekellerinin gazetemizi dağıtmadığı gerçeğiyle birlikte düşünüldüğünde bunun çok sınırlı bir dağıtım olanağı ve belli sanayi yoğunluğu olan bölgelerle sınırlı bir faaliyet anlamına geldiği açıktır. Geline yerde yayını ve faaliyetlerimizi daha da yayabilmek ve işçi sınıfının mevzi savaşı yürüttüğü her bölgede üslenmek görevi yakıcılığını giderek artan bir şekilde hissettiriyor. Bu çerçevede, ilki Gebze'de, ikincisi Zonguldak'ta olmak üzere iki irtibat büromuz önümüzdeki günlerde faaliyete geçecektir. Açık ki, burjuvazinin işçi sınıfına yönelik yeni bir saldırı salvosu başlattığı bu dönemde, atacağımız bu adımların önemi büyüktür. Bu yüzden yeni mücadele alanlarımızda da kavgaya devrimci bir yürek ve atılımcı bir ruhla atılacağız.

20. Yüzyılın iki büyük devrimcisi

J.V. STALİN

Sovyet

halklarının

lideri

118 yaşında

MAO ZEDUNG

Büyük Çin

Devrimi'nin

önderi

101 yaşında

“Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz”

“Teori, bütün ülkelerin işçi hareketlerinin genel biçimi ile ele alınan deneyimdir. Kuşkusuz ki teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça amaçsız kalır; tıpkı yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratiğin, karanlıkta, elyordamıyla yürümesi gibi. Ama teori, devrimci pratik ile çözülmez bir bağlılık halinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir gücü haline gelebilir. Çünkü, harekete, güvenliği, yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağlantılarının anlaşılmasını, teori ve yalnız teori sağlayabilir. Çünkü teori ve yalnız teori, yalnız sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerini değil, aynı zamanda bu sınıfların en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım edebilir. Şu ünlü tezi söyleyen ve bir çok kez yineleyen Lenin'den başkası değildir:

“Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz.”

J.V. Stalin (21.12.1876-4.3.1953)

“Emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır”

“Kudretli diye tanınan bütün gericilerin gerçekte kağıttan kaplanlar olduğunu söyledim. Sebebi onların halktan kopmalarıdır. Bakın, Hitler kağıttan kaplan değil miydi? Yıkılıp gitmedi mi Hitler?

Çarın, Çin İmparatoru'nun, Japon emperyalizminin kağıttan kaplan olduğunu da söyledim. Görüyorsunuz, hepsi yıkıldı. Amerikan emperyalizmi henüz yıkılmadı ve üstelik atom bombasına da sahiptir, ama fikrimce o da devrilecektir, o da kağıttan kaplandır.”

Mao Zedung (26.12.1893-9.9.1976)